

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *BREAK THE DAY*

LARA ADRIAN

“One of the best
paranormal series
around...a must-read!”
—*Fresh Fiction*

FALL OF NIGHT

A MIDNIGHT BREED NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE DÜŞÜŞÜ

Bir Geceyarısı Irkı Romanı

Lara Adrian'ın New York Times ve 1 numaralı uluslararası çok satan Midnight Breed vampir romantizm serisinin en yeni aksiyon dolu, nabız hızlandıran romanı Fall of Night'ta kan ve kader çarpışıyor.

İrk savaşçısı Micah, Tarikat'ın en iyilerinden biridir; soğuk adalet ve ölümcül yetenek konusundaki ünü, sadece zorlu babası Tegan'inkiyle yarışabilir. Bu yüzden, Micah'nın Ölü Topraklar adı verilen yasak bir bölgede liderlik ettiği bir görev korkunç bir şekilde yanlış gittiğinde ve onu bariz bir Atlantis saldırısından kurtulan tek kişi bıraktığında, cevapları alana kadar dinlenmeyecek... ve düşen ekibi için intikam.

Phaedra bunun sadece bir rüya, korkunç bir kâbus olduğunu düşünüyordu. Yine de bir şekilde Roma'daki hayatından çorak bir ormana ısınanmıştı ve orman aniden doğaüstü bir ateşle aydınlanıp önüne çıkan her şeyi yok etmişti; buna rüyasında karşılaştığı son derece yakışıklı Breed savaşçısı da dâhildi. Ya da öyle sanıyordu, ta ki yolları tekrar kesişip Phaedra kendini ve Atlantis halkını Micah'ın gazabının merkezinde bulana kadar.

Breed ve Atlantisliler arasındaki gerilim zaten savaşa doğru ilerlerken ve başka bir güçlü düşman her geçen gün daha da cesaretlenirken, Ölü Topraklar'da olanlarla ilgili çarpıcı gerçeği ortaya çıkarmak Micah ve Phaedra'yı kaderin ve her ikisinin de karşı koyamayacağı bir arzunun oluşturduğu bir ittifakta birlikte çalışmaya zorlayacaktır.

"Yaşlandıkça daha da iyi hale gelen, iyi yazılmış, aksiyon dolu bir seri."

-Fiction Vixen

BÖLÜM 1

Onu en çok rahatsız eden şey sessizlikti.

Tepesindeki siyah, aysız gece göğü değil. O karanlıkta tek başına dolaşarak, kavrulmuş orman ve çorak topraktan oluşan sonsuz bir alanda yolunu bulmaya çalışarak geçirdiği saatler de değildi. Hayır, damarlarındaki kanı donduran şey tam ve mutlak sessizlikti.

Mekânın ölgünlüğü onu iliklerine kadar dondurdu. Ayakları yerdeki cüruflar ve ölü yapraklar üzerinde ilerlerken, bir zehir gibi, bir uyarı gibi iliklerine sızdı.

Phaedra kolay kolay korkmazdı. Ölümsüz türünün hiçbiri korkmazdı. Yine de buradan ayrılmak için duyduğu aceleyi inkâr edemiyordu. Etrafını saran çıldırtıcı sessizlikte duyduğu tek ses, kalbinin bu ihtiyaçla çarpmasıydı.

Eski bir alışkanlıkla bileğindeki bileziğe uzandı. Üzerinde küçük bir parça değerli Atlantis kristali olan deri tangayı hatırlayabildiği kadar uzun süredir takıyordu. Tılsım onu bir anda uzaklara ışınlatabilirdi. Ama bileği çıplaktı. Bileziği haftalar önce arkadaşı Tamisia'ya vermişti, kendisinin de ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Phaedra burada tek başınaydı. Artık tek yapabileceği devam etmektir.

Çürümüş, iskelet halindeki ağaçlardan oluşan çorak arazi labirenti, ondan kaçmaya çalıştıkça daha da genişliyor gibiydi. Bir pürüzlü patika bir diğerine, sonra bir diğerine dönüştü. Düz patikalar onu hiçbir yere götürmeyen dairesel döngülere dönüştü. Yöneldiğini sandığı açıklıklar, seraptan başka bir şey olmadan tamamen yok olmadan önce daha da uzaklaştı.

Hayal kırıklığı içini kemiriyordu.

Bir çıkış yolu olmalıydı. Sadece onu bulana kadar devam etmesi gerekiyordu.

Zifiri karanlık gecede, birkaç metre ötedeki budaklı, kararmış ağaç kümesinin arkasından soluk bir şekil belirdi.

Bir dişi geyik.

Zarif, sakın, süt kadar beyaz, Phaedra'nın önündeki kırık patikaya doğru adım attı. Koyu, sakın gözleri onaylarcasına bir kez kırıştı, hayvanın nazik yüzünde korkudan eser yoktu. Bekledi, nefesi gecenin soğuk havasında hafifçe buğulandı.

"Merhaba," diye fısıldadı Phaedra.

Kıpırdamaya cesaret edemedi, güzel yarattığı ürkütmekten çekiniyordu. Yabancı arazideki çılgınca yürüyüşünün tüm endişesi, geyiğin rahatlatıcı varlığı altında kayboldu.

"Nereden geldin sen? Sen de benim gibi kayıp mısın?"

Dikkatlice, ölçülü bir adım attı. Dişi geyik bir adım geri çekildi.

Phaedra hemen durakladı ve hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatı. "Lütfen, benden korkmayın."

Geyik daha da geri çekildi. Sonra sakince arkasını döndü ve cansız ormana doğru geri adım atmaya başladı.

Phaedra takip etti. Dişi aralarındaki mesafeyi korudu ama kaçmadı. Phaedra'yı çorak topraklara terk etmedi. Bunun yerine, onu bir yere götürüyor gibiydi. Onu bir şeye doğru yönlendiriyordu.

Terk edilmiş ormanın dışına değil, daha derinlerine.

Hayvanı takip ettikçe eğri bükü ağaçlar daha da sıklaşıyor, ayaklarının dibindeki kavrulmuş çalılar daha da karışık ve yasaklayıcı bir hal alıyordu.

"Hayır."

Phaedra bu kelimeyi yüksek sesle mi yoksa sadece kafasının içinde mi söylediğinden emin değildi. Dişi geyik karanlıkta duraksayarak ona baktı. Yumuşak gözlerinde bir soru, bir yalvarış var gibiydi.

Phaedra başını salladı, uzun kahverengi saçları gece esintisinde kıpırdıyordu. "Daha ileri gitmeyeceğim."

Hayvanın ormana doğru çekilmeye devam etmesini bekledi. Bu sıra dışı yaratığın, olduğundan emin olduğu bir hayalet gibi ortadan kaybolmasını bekliyordu.

Ama dişi geyik gitmedi.

Yavaşça ona yaklaştı.

Phaedra'nın dokunabileceği kadar yakınında durana kadar sakın bir amaçla ona doğru adım attı.

Parmak uçlarını parıldayan beyaz kürkün üzerinde gezdirme isteğine karşı koyamadı. Kürkü elinin altında kadife gibi hissetti, geyiğin kalp atışlarının sabit vuruşu Phaedra'nın parmaklarının altında titreşene kadar ihtiyaç duyduğunu bile fark etmediği bir güvenceydi.

O nazik, derin kahverengi gözler çağlar boyu süren bir bilgelikten söz ediyordu. Ve Phaedra'nın anlamak için can attığı daha anlaşılmaz bir şey.

"Neden buradasın?" Parmak uçlarıyla geyiğin pürüzsüz alnını ve narin burnunu okşadı. "Keşke bana ne olduğunu söyleyebilseydin."

Phaedra'nın sözleri boğazında düğümlendi. Arkasında bir yerde, çorak ormanın durgunluğu değışti. *Nefes* aldı.

Havadaki en küçük değışiklik, onun insanüstü keskin duyularına sahip biri dışında fark edilemezdi. Üzerine çöken huzursuzluk hissiyle derisi diken diken oldu. Elini beyaz geyikten ayırdı, daha yakından dinlemek için yavaşça başını çevirdi, içgüdüsel olarak orada olduğunu bildiği davetsiz misafirleri bulmak için iskelet manzarayı taradı.

Erkekler.

Onları henüz görmüyordu; hissediyordu.

Ama bu doğru olamazdı.

Neden birileri bu terk edilmiş yerde olsun ki? Ne istiyor olabilirler ki?

Sebepleri ne olursa olsun, buradaki varlıkları iyi değildi. Sessiz adımlarla ilerliyor, üzerlerinde şiddet ve silah kokusu taşıyorlardı. Ve her saniye daha da yaklaşıyorlardı.

Phaedra şimdi arkasındaki uzakta, yanmış ağaçların arasında hareket eden karanlık şekillerini bir an için görebiliyordu. En az dört kişilerdi, belki de daha fazla. Grup ayrılmaya ve askeri bir hassasiyetle dağılmaya başladı.

Phaedra dilinin ucunda bir uyarı fısıltısıyla nazik beyaz geyiğe dönerek onu kendisiyle birlikte güvenli bir yere doğru koşturmayı teşvik etti.

Gitmişti.

Hiçbir ses ve iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Tek dileği kendisinin de ortadan kaybolabilmesiydi. Arkasına bakarak yaklaşan tehlikeyi ölçtü. Askerlerin en irisi, en önde olanı, ona doğru bakarken siyah eldivenli elinin yukarı doğru keskin bir hareketiyle diğerlerini aniden durdurdu.

Oh, hayır.

Onu fark etmişti.

Başındaki siyah örtünün ve karanlıkta onu daha da kamufle etmek için kullanılan yağ lekelerinin altında adamın yüzünü göremese de, bakışlarının çarpışmasını hissetti. Bu bağlantının gücü onu topuklarının üzerinde geriye itti. Bir şimşek gibi damarlarında dolaşarak kollarındaki ve ensesindeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

O insan değildi. Atlantisli de değildi.

Cins. Halkının uzun süreli düşmanı. Binlerce yıl önce neredeyse tüm Atlantis'i yok etmeyi başaran vahşi öteki dünyalıların kan içen, ölümcül çocukları.

Yanılmaz bakışları ona kilitlenen devasa savaşçı, grubun geri kalanından ayrılarak çalılarının arasından ona doğru ilerlemeye başladı.

Phaedra koşmaya başladı.

Onu eve uçuracak tılsımı olmadan kaçmaktan ve peşindeki ağır silahlı askerden daha hızlı olabilmek için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Botları arkasındaki küllerin ve ölü yaprakların üzerinde çıtırdadı. Aralarından geçerken kırılğan dallar silah sesi gibi kırıldı.

Onu yakalayacaktı; bundan hiç şüphesi yoktu. Yakaladıktan sonra onunla ne yapacağını ise tahmin etmek istemiyordu.

Daha sert koştu, toplayabildiği tüm doğaüstü hızı kullandı.

Ve hâlâ gelmeye devam ediyordu. Kovalamaca onları çorak arazinin daha da derinliklerine itti, savaşçının diğer yoldaşları artık çok gerilerinde kalmıştı.

"Dur," diye seslendi ona, derin sesi aciliyetle gerilmişti.

Phaedra koşmaya devam etti. Nereye gittiğini ya da tehlikeli Irk erkeği onu yakalamadan önce ne kadar gidebileceğini bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, bu yerden olabildiğince uzaklaşması gerektiği idi.

Erkeğin ona yaklaştığını duydu. Çizmeli ayakları aralarındaki mesafeyi çiğneyip geçerken erkeğin katıksız gücünü ve kuvvetini hissetti.

Faith, ona yardım et. Onu geçmeyi umamazdı. Gerçi çaresiz değildi, o kadar da değil.

Saf Atlantis kanı damarlarında dolaşıyordu. Attığı her çılgınca adımda kanının sıcaklığının içinde yükseldiğini hissediyordu. Avuç içleri karıncalandı, şimdiden yanları parlamaya başlamıştı.

Arkasından, savaşçının sözleri bir tıslamayla homurdandı. "Lanet olsun kadın, kaçmayı bırak dedim."

Adamın arkasından havaya sıçradığı anı hissetmişti ama yine de onun tam önünde yere indiğini görmek içgüdüsel bir şok yarattı.

Phaedra sarsılarak durdu ve nefesi kesildi. Kendisi kadar uzun olan bu Cins erkek ondan birkaç santim daha uzun boyluydu. Devasa omuzları ve kaslı uzuvları büyük bir kedinin yırtıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Onu ilk fark ettiğinde uzaklardan dik dik bakan bakışları, yakından da daha az etkileyici değildi. Gözleri, savaş için yaratılmış bir erkeğin yüzünde fazla güzel duruyordu. Kız ona bakarken lavantanın fırtınalı tonu yandı, kehribar rengi kıvılcımlar gözbebeklerini doğaüstü bir ateşle aydınlattı.

"Cevap ver bana." Dolgun, yontulmuş dudaklar, parıldayan beyaz dişler ve uzun sivri dişlerden geriye doğru sıyrıldı. "Kimsin sen? Burada ne işin var?"

Phaedra geriye doğru çekildi. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Dudakları düzleşti. "Bu senin için güvenli değil."

Bu korkunç ölü alanın kimse için güvenli olabileceğini düşünmüyordu, muhtemelen bu tehlikeli erkek ya da yoldaşları için bile. "Burası da neresi?"

"Bilmiyor musun?" Bir anlık kafa karışıklığı şüphesinin sert kenarını yumuşattı ama sadece bir anlığına. Ellerine baktı ve çenesindeki bir tendon kasıldı. Onun bakışları altında avuçlarındaki parıltının arttığını hissedebiliyordu. Adam başını eğdi. Gözleri şimdi kehribar rengi bir ateş ve şüpheyile parlıyordu. "Vay anasını. Sen de *onlardan birisin*."

Ona doğru bir adım attı.

"Geri çekilin." Phaedra ellerini bir kalkan gibi önüne kaldırdı.

Bir kalkandan çok daha fazlası, korkunç bir silahtı. İçinde taşıdığı Atlantis ışığı korkunç bir güçtü, özellikle de bu Cins savaşçı onu herhangi bir zararla tehdit etmemişken, kullanmaktan nefret ettiği bir güçtü.

Henüz.

Siyah eldivenli elini uzattı. "Benimle geliyorsun." "Daha fazla yaklaşma yoksa-"

Korkmak şöyle dursun, aysız gecede dişleri ve azı dişleri bembeyaz parlarken, kulağa kuşku verici gelen bir küfür savurdu. "Yoksa ne yaparsın?"

Faith, ne yapacağını bilmiyordu. Cevap verme şansı da yoktu.

Bir anda, gece gökyüzünde bir patlama oldu. Kör edici beyaz ışık etraflarında patladı.

Dünya dışı ışık.

Ondan değil ama ölümlülerin dünyasından da değil. Phaedra gözlerini kapattı ama göz kapaklarının ardındaki ışık patlamasını engellemek için pek bir şey yapmadı. Işığın gücü onu sarsarak bacaklarını altından çekip aldı.

Görünmez bir el tarafından çekilerek geriye doğru uçtuğunu hissetti. Vücudunun sert orman zeminine çakılmasını bekledi. Bunun yerine hâlâ hareket halindeydi ve sanki bir girdaba yakalanmış gibi daha da hızlı bir şekilde geriye doğru çekiliyordu.

Giderek uzaklaşan bir yerden gelen insan çığlıkları cansız ormanı sarsıyordu.

Acı dolu çığlıklar. Tarifsiz acıların sesleri.

Lavanta gözlü savaşçı işkence görenler ve ölenler arasında mıydı?

Anlamadığı nedenlerden dolayı, onun olabileceği düşüncesi göğsüne hançer gibi bir acı sapladı.

"Hayır!" Phaedra çılgılığın içinde patladığını hissetti ama boğazının arkasında sıkışıp kaldı. Kendisini geriye doğru çeken o görünmez kısıkaça yakalandığında hiç konuşamadı. Sonsuz bir uçurumda yuvarlanırken, yok oluşun sesleri hâlâ kulaklarında çınılıyordu.

Bunun ıstırabı onu ruhuna kadar tırmaladı. "Hayır... Hayır. *Hayır!*"

"Phaedra?" Omuzlarına yumuşak bir baskı uygulayarak biraz sarsılmasını sağladı. "Phay, uyan."

Göz kapakları yukarı fırladı ve kendini arkadaşı Tamisia'nın gök mavisi gözlerine göz kırparken buldu. Platin sarısı Atlantisli kadın kaşlarını çattı, güzel yüzü endişeyle doluydu. "Sen iyi misin?"

"Ne? Oh, evet. Ben iyiyim." Phaedra patlamasından utanarak sandalyesinde doğruldu. "Özür dilerim, uyuyakalmış olmalıyım."

Sia'yla birlikte Phaedra'nın Roma'daki küçük evinin çatı katındaki bahçesinde çay içip hafif bir öğle yemeği yedikten sonra arkadaşı Trygg'den telefon almak için oradan ayrılmıştı. Sia gideli birkaç dakikadan fazla olmamıştı ama Phaedra'nın derin bir uykuya dalmasına yetecek kadar uzun bir süre olduğu belliydi.

Rahatsız edici ve korkunç bir şey.

Sia kendini Phaedra'nın yanındaki sandalyeye bıraktı. "Kabus görmüş olmalısın. Bir çarşaf kadar solgunsun."

Phaedra yutkundu. "Rüyamda yine yanmış ormanı ve beyaz geyiği gördüm."

Bir haftadan uzun bir süredir, uyumak için başını her yastığa koyduğunda tekrarlanan bir temaydı bu. Rüya şimdiye kadar hiç değişmeden devam etmişti.

"Her zamanki gibi başladı," diye mırıldandı, hâlâ uykusunun ağ gibi ipliklerine takılmıştı. "Geyiği kömürleşmiş ormana kadar takip ettim ama orada başka biri daha vardı. Sia, rüya bu kez korkunç bir şeye dönüştü. Ve her şey çok *gerçekçiydi*."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır." Phaedra başını iki yana salladı. Çorak topraklar yok edici bir güçle aydınlanırken kapalı göz kapaklarının ardında duyduklarının ve hayal ettiklerinin ıstırabı hâlâ çok tazeydi. Düşünmek istemiyordu

Bu kâbusu kelimelere dökmek şöyle dursun, bu konuda daha fazla konuşmak bile istemiyordu. "Sadece aptalca bir rüyaydı, hepsi bu. Arkadaşının delirdiğini düşünmeni istemiyorum."

Tamisia'nın bakışları sempatikti, ifadesi endişeyle doluydu. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin? Çok fazla çalışıyorsun, Phay. Evdeki barınağı yönetmek yirmi dört saatlik bir yükümlülük. Senin için bile tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey var."

"Bu bir iş değil," diye ısrar etti Phaedra. "Buraya güvenlik ve korunma arayışıyla gelen kadın ve çocuklarla ilgilenmek bana asla bir yükümlülük gibi gelmiyor."

"Öyle olmadığını biliyorum." Sia bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Çok yakın bir zamanda, Sia'nın bir zamanlar Yaşlılar Konseyi'nin yüksek rütbeli bir üyesi olduğu Atlantis kolonisinden sürgün edilmesinden sonra birkaç haftalığına Phaedra'nın barınağı yönetmesine yardım etmişti. Sia'nın koloniden biriyle kurduğu yanlış ittifak ona pahalıya mal olmuştu ama o zamandan beri kendini affettirmişti. Şimdi, Tarikat'ın Roma'daki yerleşkesinde, aşık olduğu ve eş olarak aldığı Irk savaşçısı Trygg ile birlikte yaşıyordu.

Arkadaşı kadar sayısız yüzyıl boyunca yaşamış bir ölümsüz olan Phaedra için barınak hayatının amacı haline gelmişti.

Bu dünyada sahip olduğu tek şey buydu.

"Ben gayet iyiyim, Tamisia. Lütfen, benim için endişelenme."

"Ben senin arkadaşımım. Senin için endişelenmek benim görevim." Phaedra'nın koluna şefkatli bir el koydu. "Bir molaya ihtiyacın var. Aslında ihtiyacın olan şey barınakta tam zamanlı bir asistan. Güvenilir ve nitelikli birini bulmanıza seve seve yardımcı olurum. Hatta siz yokken barınağı ben yöneteceğim."

"Hayır. Gerçekten gerekli değil."

"Sizin için yapabileceğim en az şey bu ve ayrıca, asistanların çoğuyla zaten çalıştım. Beni tanıyorlar. Ve eğer bir sorun çıkarsa, Trygg ve benim aramda, eminim üstesinden gelebiliriz."

"Teklifin için minnettarım Sia, ama-"

"Harika. O zaman anlaştık." Sia ona tartışmaya yer vermeyen bir bakış attı.

Phaedra bir zamanlar ailesiyle birlikte Atlantis kraliyet sarayının bir parçası olmuş olsa da, o günler çoktan geride kalmıştı. Tamisia sadece birkaç aylığına bir Yaşlı olarak görevinden sürgün edilmişti ve bu onun sarsılmaz bakışlarında kendini gösteriyordu.

Sia, "Önce çayımızı ve öğle yemeğimizi yiyeceğiz ve sen de bana bu kez rüyanda neler olduğunu anlatacaksın," dedi. "Sonra da hak ettiğin ve çok ihtiyacın olan bir mola vermek için planlar yapmaya başlayacağız. Rahatlatıcı ve stressiz bir yere."

Phaedra, Tamisia bir konuda kararını verdikten sonra tartışılmayacağını çok iyi biliyordu. Ve kendine bile itiraf etmek zorundaydı ki Roma'nın kalabalığından ve karmaşasından kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşma fikri kulağa cazip geliyordu. Nereye gitmek isteyebileceğinden emin değildi, bunun bir önemi de yoktu.

Artık nereye giderse gitsin, rüyasının korkunç ışığında korkunç bir şekilde can veren adamların ruhunu parçalayan çığlıklarından hiçbir şeyin onu kurtaramayacağını biliyordu.

BÖLÜM 2

Bir hafta sonra . . .

Çevirmen gergin görünüyordu.

Tegan genç Kazakistanlının, konuştuğu temkinli yaşlı adamdan duydukları yüzünden mi, yoksa rahatsız edici haberleri almak için sabırsızlıkla bekleyen iri, çatık kaşlı vampir yüzünden mi altına işemeye hazır görüldüğünden emin değildi.

Tegan'ın kaşları daha da çatıldı, dişleri diş etlerine battı. Barikatlara ya da gecikmelere hiç tahammülü yoktu. Evinden ve Amerika'daki sevgili dostundan ayrılalı neredeyse yedi gün olmuştu. Botları, kayıp Tarikat savaşçılarından en son haber alınan Budapeşte'den başlayarak, ardından ekibin gizli görevinin aniden tüm bağlantıyı kaybettiği Sibiryaya Rusya'sının ormanlık taygasına kadar sayısız mil engebeli araziye kat etmişti.

İçgüdü, mantık ve çaresiz tahminlerin birleşimi onu dün gece komşu Kazakistan'a getirmişti. Gündüz saatlerini sınırın hemen ötesinde küçük bir şehir olan Petropavl'da beklemişti. Yakınlarda bir tren istasyonu ve bir üniversite olduğu için, ona şiddetle ihtiyaç duyduğu gıdayı sağlayacak çok sayıda insan vardı.

Bir Birinci Cins olarak Tegan'ın birkaç günde bir beslenmesi gerekiyordu. Rusya'nın vahşi doğasında en az o kadar uzun süre tek başına yürüdükten sonra, gece karanlığında istasyonun dışında cebini karıştırmaya çalışan genç bir haydutun boğazına dişlerini geçirdiğinde yarı açlıktan ölmüştü.

Tegan, haydutun şahdamarından taze kırmızı hücrelerle karnını doyurana kadar insanın elinden fırlayan sıra dışı silahı fark etmedi. Uzun hançer sıradan bir sokak serserisine ait olamayacak kadar iyi yapılmıştı, özellikle de muhtemelen uzak şehirden ya da anavatanının çorak bozkırlarından birkaç yüz kilometreden daha fazla uzaklaşmamış birine.

Hayır, bıçak kaba bir silah değildi. Çok güzeldi ve sıradan bir çelikten çok daha fazlasıydı. Elle dövülmüş titanyum.

Bir Irk savaşçısına ait olan türden bir silah.

Tegan, onu taşıyan Tarikat üyesinin eline özel olarak takılmış kabzayı gördüğünde, vücudundaki her hücre tanıma duygusuyla ve kabul etmeyi reddettiği soğuk bir dehşetle aydınlandı.

Tarikat'taki hiçbir savaşçı kılıcını isteyerek teslim etmezdi. Özellikle de bunu kaybetmiş olan o heybetli erkek.

Tegan'ın bıçağı eline almasına gerek kalmadan, kendi büyük eline neredeyse tam oturacağını anlamıştı.

Ne de olsa oğlu Micah için yapılmıştı.

Petropavl'da tercümanı olarak görevlendirdiği ve şu anda Tegan adına sorular soran hayduta ters ters baktı. "Yaşlı adam sana ne anlatıyor? O bıçağı ondan üç gün önce aldığını söylemiştin. Nereden bulmuş onu?"

Her iki insan da onun ısıran sesi karşısında irkildi. Şüphesiz, yuvarlak, çadır benzeri çadırın loş ışığında uzayan dişlerinin parıltısı iki adamı da pek rahatlatmamıştı.

Güzel. Kazakistan'ın kuzeyindeki bu ıssız düz çayırılık alana gelmeden önce bile sabrı tükenmişti. Onu Micah'nın kılıcıyla ilgili gerçeklerden uzak tutan her saniye, öfkesinin kaynamaya daha da yaklaşmasına neden oluyordu.

Mum ışığıyla aydınlatılmış çadırın ortasındaki kilimin üzerinde oturan kır saçlı adam, bozkırda geçici olarak kamp kurmuş göçebe çobanlar klanının reisiydi. Sonbahar acımasız bir kışa dönüşmeden önce koyun ve sığırlarını sararmış otların üzerinde otlatmak için oraya yerleşmişlerdi.

Derme çatma köy, birbirine benzeyen bir düzineden daha az kulübeden oluşuyordu. Tegan'ın kötü haber için hazırlandığı kulübenin dışında, içgüdüsel olarak aralarındaki yırtıcı hayvanın varlığının farkında olan gergin çiftlik hayvanları böğürüyor ve burnunu çekiyordu. Her geçen saniye daha da tehlikeli hale gelen bir yırtıcı.

Tegan'a bakan insan çifti de hayvanlarla benzer bir endişe içindeydi.

"Hançer," diye hırladı. "Yaşlı adam onu nereden buldu?"

Çevirmen yutkundu. "Geçen hafta kampta ortaya çıkan bir gezginden geldiğini söylüyor. Ağır yaralıymış ve tek başına yaya olarak seyahat ediyormuş. Yaşlı adam gezginin sizin türünüzden biri olduğunu söylüyor."

Tegan sıkıldığı dişlerinin arasından bir lanetin süzülmesine izin verdi. Yaralı Breed erkeğinin oğlu olabileceğini düşünmek istemiyordu ama alternatif de soğuk bir teselliydi. Micah'ya onu oğlundan ayıracak ne olmuş olabilirdi?

Takım arkadaşları mı? O onların kaptanıydı, yoldaşlarını hiçbir koşulda terk etmeyecek sadık bir askerdi.

Tıpkı Tegan'ın, oğlunun kılıcını tutamayacak kadar güçsüz olmadıkça asla teslim etmeyeceğinden emin olduğu gibi. Ya da daha kötüsü.

Bunlar düşünmeyi reddettiği düşüncelerdi.

"Yaşlı adama daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu söyle. Gezgin bir şey söyledi mi, herhangi bir şey? Ne tür yaraları vardı? Nereden gelmişti? Kampta ne kadar kaldı?"

Genç Kazak yavaşça başını sallarken kara gözleri acımasızdı. "Yabancı hakkında bildiği her şeyi anlattı. Geldiği gece yolu burada son bulmuş. Çok geçmeden gözlerini kapadı ve bir daha açmadı. Üzgünüm."

Ani bir ıstırap Tegan'ın damarlarına, kalbine sızdı. Kayıp oğlunu ve Micah'nın liderlik ettiği Tarikat ekibini bulmaya kararlı bir şekilde bu arayışa çıkmıştı. Kendine, başarıya kadar rahat etmeyeceğini söylemişti.

Daha da kötüsü, Elise'e oğullarının başına kötü bir şey gelmeyeceğine dair söz vermişti. Elise'in güzel, korku dolu lavanta rengi gözlerine bakıp bu yemini ederken sadece ona değil, kendine de yemin etmişti.

Şimdi bu kelimeler diline kül gibi yerleşmişti.

Duyduklarını kabul etmeye hazır değildi. Tanrım, buna asla hazır olamazdı.

"Yaşlı adam daha sonra ne yaptı Cesedine ne yaptılar?" Soru ondan kopuk geliyordu, güçlkle söyleyebildiği tahta kelimeler.

Tercüman göçebe ihtiyara dönerek kendi dillerinde sordu. Karşılıklı konuşma olması gerekenden daha uzun sürdü, genç adamda kafa karışıklığı yaratmış gibi görünen acele bir ileri geri.

Tegan konuşmanın dışında bırakıldığı için sinirlenmiş bir halde bakakaldı. "Sorum nedir?"

Ne diyor bu?"

Kazak kaşlarını çatarak Tegan'a baktı. "Ceset falan yok. Gezgin . . . o ölmedi."

Tegan homurdandı. "Az önce bana söyledin-"

"Evet, evet, ne dediğimi biliyorum. Ama bu bölgenin lehçesi biraz zor." Başını iki yana salladı. "Yabancı buraya ağır yaralarla geldi. Çok zayıftı. Yere yığıldı ve bilinci yerine gelmedi."

"Yani, yaşıyor mu?"

Çevirmen başıyla onayladı. "Onu kamptaki yurtlardan birinde tutuyorlar. Yaşlı adam ona ellerinden geldiğince iyi bakmaya çalıştıklarını ama her geçen saat daha da zayıfladığını söylüyor. Bakımı ona verebileceklerini aşıyor."

Tegan'ın içinde vahşi bir umut kabardı ama onu ısırarak geri çekti. Oğlunu kendi gözleriyle görene kadar -yaralı savaşçının gerçekten Micah olduğunu doğrulayana kadar- gardını indirmesine imkân yoktu. "Beni ona götür. Şimdi."

Tercüman emri göçebe ihtiyara ilettili. Çoban ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak kilimin üzerindeki yerinden kalktı. Eğilmiş, yavaşça hareket ederek, kendisini yurtadan dışarı kadar takip etmelerini işaret etti.

Tegan, küçük kampın geri kalanı arasındaki aşınmış patika boyunca insan çiftinin arkasında sabırsızca yürürken kalbi küt küt atıyordu. Birkaç meraklı kafa çadırlardan dışarı bakarak onların geçişini izledi, fısıltılar ve mırıltılar Tegan'ın ardından vızıldadı.

İrk, bu gezegendeki insan sakinleri tarafından yirmi yıldan uzun bir süredir biliniyordu, ancak kitleler tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Bu uzak klanın ihtiyaç anında kendi türünden birine sahip çıkması Tegan'ın asla beklemeyeceği bir mucizeydi. Bu onu şaşırtmaktan daha fazlasını yaptı. Onu alçalttı.

Yine de bunların hiçbirini onu kampın sonundaki karanlık çadırın içinde bekleyen şeye hazırlamamıştı.

Yaklaştıkça, yaklaşan ölümün hastalıklı kokusu göğsünün ortasına çakılmış bir çekiç gibi ona saldırdı. İçeri girdiğinde, gerçeklik onu daha da sert vurdu. Sığ ve düzensiz nefes alış verişlerin çıkardığı sesler ciğerlerindeki havanın sıkışmasına neden oldu. Yurtanın ortasındaki ince karyolada yatan İrk erkeğinin iri ama belli ki küçülmüş şeklini görünce damarlarına soğuk bir dehşet yayıldı.

Yaşlı adam girişin yakınındaki alçak bir masanın üzerinde duran pille çalışan feneri yaktı. Fenerin ışığı çadırı aydınlattı ama Tegan'ın Breed görüşü, oğluna baktığını anlamak için ışığa ihtiyaç duymadı.

"Ah, lanet olsun." Kelimeler boğuk bir nefesle ağzından döküldü.

Yetersiz yatağın yan tarafına geçti ve Micah'ya baktı, korku ve bir babanın tarifsiz acısı göğüs kafesinin arkasındaki boşluğu dolduruyordu.

"Oğlum." Kelime boğazında düğümlendi. "Micah, beni duyabiliyor musun?"

Yanıt vermedi, kül rengi yanaklarında duran koyu kirpiklerinde bir kıpırdanma bile olmadı. Tegan, Micah'nın büyük elini tuttu, serin ve ağır elini sıkı.

Parmaklarını sıcak parmaklarının arasına sokup sürtünme yaratarak oğlunun iyi olacağına dair bir işaret almak için dua etti.

Micah'nın bedenini kaplayan çarşafın ve hayvan postunun altında, güçlü ve heybetli genç savaşçı hiç kıpırdamadan uyuyordu.

"Kaç gündür komada?" Tegan soruyu, sahip olduğu tek çocuktan gözlerini ayırmadan sordu. Şimdi gözlerini ondan ayıramıyordu; doğanın böylesi bir gücünün, feci yaralanmalar sonucu yere yığıldığını görmek ne kadar iç burkucu olursa olsun.

Yaşlı adam ve genç olanı onun arkasında kendi dillerinde kısaca konuştular. "Bu dördüncü gündü," dedi çevirmen. "Beşinci gece bu gece başlıyor."

Tam dört gün. Ondan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamasına şaşmamalı. Yaralarının ciddiyetine rağmen hayatta kalmasını sağlayan muhtemelen sadece Micah'ın ikinci nesil Irk genetiği idi. Uygun bakım yapılmadan daha fazla ölmesine izin verilirse, aynı genetik onu bitirecek olan şey olacaktı.

Ya da vücudunun iyileşmek için ihtiyaç duyduğu kan olmadan.

Tegan oğlunun hançerini kınından çıkardı, sonra omzunun üzerinden iki insandan daha genç olanına baktı. "Buraya gel."

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" Kekeleyerek sorduğu soruyu panik bastırdı. "İstediğin şeyi yaptım. Seni buraya getirdim. İstediğin cevapları aldım. Lütfen ... lütfen, beni öldürme."

"Öne çıkın dedim."

Kazak ayaklarını sürüyerek yaklaştı, şehirdeki ukala hayduttan çok, gerçekte olduğu gibi korkmuş bir korkak gibi görünüyordu. Yaklaşır yaklaşmaz Tegan onu kolundan tutup yatakta Micah'nın yanına çekti.

Ona dişlerini gösterdi. "Sakin ol. Seni öldürmeyeceğim."

Titanyum bıçağın kenarını insanın bileğine sapladı. Yaradan koyu kırmızı ve hayat veren kırmızı hücrelerle dolu kan fışkırdı. Genç adam uludu ama Tegan bunun sadece korkudan olduğunu biliyordu. Açık yarayı Micah'nın gevşek ağzının üzerine tuttu, oğlunun dudaklarından ve kare şeklindeki çenesinden aşağı akan besinden biraz almasını istedi.

"Kıpırdamadan dur," dedi kıvranan insana. Micah ihtiyacı olanı aldıktan sonra karşılaşmalarının tamamını ona anlatacaktı.

Eğer kabul ederse.

"Hadi oğlum. İç," diye mırıldandı Tegan. Hançeri tekrar kınına sokarak, Micah'nın ağzını açmak için serbest elini kullandı.

İşe yaramayacaktı.

Taze kan dilinin üzerinde birikti, sadece birkaç damla boğazından aşağı akabildi.

Eğer yutamazsa, içemezdi. İçemezse de ölecekti. Her iki durumda da Tegan onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Bir hırıltıyla adamın bileğini ağzına götürdü ve dilinin bir hareketiyle yarayı kapattı. Kanama bir anda durdu, deri neredeyse anında iyileşti.

Genç Kazak ondan uzaklaştı, kaybolan yarasına bakarken ana dilinde bir şeyler geveledi.

Tegan ayağa kalktı ve son birkaç kritik gün ve gece boyunca Micah'ya barınak ve bakım sağlayan yaşlı adama doğru yürüdü. Ona bakan karanlık gözlerde bir temkinlilik vardı ama yaşlı patriğin çizgili yüzünde bir anlayış, hatta sempati var gibiydi. Tercümeye ihtiyaç duymayan bir anlayış.

Tegan elini uzattı. "Oğluma göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

Yaşlı insan elini uzattı, başıyla onaylarken şaşırtıcı derecede sağlam bir şekilde kavradı.

Genç Kazak çadırın diğer tarafında bileğini incelemeye ve nefes nefese kalmaya devam ederken, Tegan Micah'nın yatağının yanına gitti ve Amerika'dan ayrıldığından beri yanında taşıdığı uydu telefonunu çıkardı. Elise'i arayıp oğullarını bulduğunu haber vermesi gerekiyordu.

Ama önce onu eve götürecek ayarlamaları yapması gerekiyordu.

Kendisini Tarikat'ın Washington, D.C.'deki merkezindeki güvenli bir hatta bağlayan kodu tuşladı.

Tarikat'ın kurucusu ve Tegan'ın en eski arkadaşı olan Lucan Thorne'a, "Onu yakaladım," dedi. "Micah elimde."

Hattın diğer ucundan gelen nefes verme sesi rahatlamayla doluydu. "Peki ya ekibinin geri kalanı?"

"Sadece Micah. O kötü durumda. Diğerleri için de durum pek iyi görünmüyor Lucan." Karyoladaki Micah'ya baktı, gevşek dudakları umutsuzca ihtiyaç duyduğu ama zar zor emdiği kanla lekelenmişti. "Ah, kahretsin, Lucan. Oğlum için de iyi görünmüyor."

"İlgileniyoruz," diye cevap verdi Lucan, alçak sesi sert ama kararlı bir şekilde. "Koordinatlarınızı çoktan aldık. Gideon sizi en kısa sürede almak üzere bir tıbbi tahliye ekibinin yola çıkması için gerekli düzenlemeleri yapıyor."

"Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi kardeşim."

Evet, öyle. Tegan sustu, arkadaşının güvencelerini duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu ifade edemiyordu. Arka planda, konuşurken Gideon'un İngiliz aksanının izlerini ve bilgisayar klavyesinde yazı yazan parmaklarının tıkırtısını duydu.

Lucan, "Gideon, Lazaro Archer'ın çağrıya çoktan yanıt verdiğini söylüyor," dedi. "Biz konuşurken Roma'daki birimlerinden birini gönderiyor."

"Tamam." Tegan oğluna bir kez daha baktı. İçinden kopup gelen keskin iç çekişi tutamadı. "Ya Lucan? Lazaro'ya acele etmesini söyle."

BÖLÜM 3

Kül, kurumuş boğazının arkasına yapıştı.

Micah yutkunmaya çalıştı ama çenesi paslanmış gibiydi. Dili kalınlaşmış, ağzı bir çöl kadar kurumuştı. İnledi ve göğsünün derinliklerinde titreşen kısık sesi duyunca şok oldu.

Yaşıyor
muydu? Hay
sikeyim.

Nefes nefese kaldığında ciğerlerinde hissettiği acı, kabuk bağlamış göz kapaklarını açtı ama sadece bir saniyeliğine. Retinaları alev alev yanıyordu, bir anda ortaya çıkan ve hayalet ormanı öğle güneşinden daha parlak bir şekilde aydınlatan ışık patlaması yüzünden hâlâ yanıyordu.

Onları bulmak için aceleyle geri döndükten sonra düşen takım arkadaşlarını hâlâ görebiliyordu. Daha doğrusu onlardan geriye kalanları.

Tarikat'ın seçkin birliğinde onunla birlikte hizmet etmiş olan beş Breed savaşçısı da gitmişti.

Olağandışı patlamanın merkez üssü yakınlarında küller ve erimiş silahlardan başka bir şey yoktu.

Kaptanları olarak adamları, risk ne olursa olsun onu her savaşta takip ederlerdi ve etmişlerdi de. Bunun yerine, Micah'yı ekibi Sibiry'a'nın iç bölgelerindeki çorak toprakların derinliklerine doğru komuta etmeye iten dürtü, onları hiç tahmin etmediği bir tuzağa sürüklemişti.

Rotasında kalmalıydı.

Emirleri almışlardı. Görevlerini kusursuz bir hassasiyetle yerine getirmişlerdi. İş bittiğinde ekibini üsse geri götürmeliydi. Bunun yerine, sanki sert orman arazisi ona fısıldıyormuş gibi ensesinde bir karıncalanma hissetti. Onu daha derine çağırıyordu. Tayga yerini kilometrelerce uzayıp giden iskelet gibi, cansız ağaçlardan oluşan bir ormana bırakana kadar onu ileri doğru çekmeye devam etti.

Oraya hiç adım atmamış olmasına rağmen burayı biliyordu. Çılgıncaydı. Belki de delinin tekiydi.

Kömürleşmiş ağaçların arasından çıkan beyaz dişi geyiği gördüğünde de böyle düşünmüştü. Onu daha önce de görmüştü ama bu sefer gerçektir. Ruhani hayvana eşlik eden kadın da öyleydi. O da bir hayal gibi çorak ormanın ortasında belirmişti. Uzun boylu, ince yapılı ama ağzını sulandıracak kadar kadınsı olan bu kadın onu olduğu yerde durdurmuştu.

O, yetenekli savaşçı, rütbesini cezalandırıcı bir eğitimle, emirlerine ve görevine yılmadan odaklanarak kazanmış disiplinli yüzbaşı, adamlarını bırakıp onun peşinden koşmuş, merakı onu ona çeken şeyin sadece bir parçası olmuştu. Onu yakaladıktan sonra, bir aptal gibi şaşkınlık içinde donup kalmıştı - ve saf ilkel tepkiler içinde - bir fanteziden fırlamış gibi dünyasının merkezine düşmüş gibi görünen kestane saçlı güzelliğe.

Ta ki onun parlayan ellerini görüp ne olduğunu anladığı ana kadar.

Atlantisli.

Kraliçeleri Selene'nin kendilerini tüm Irklarla ve insanlarla savaş halinde ilan ettiği ölümsüz ırk.

Micah ve ekibi bu artan savaşın ön saflarına isteyerek gitmişti ama Sibiry'a'nın çorak topraklarının ortasında karşılarına çıkan türden bir pusuyu asla beklemiyordu.

Her şeyin bir rüya olduğunu düşündü.

Neredeyse tüm bunların korkunç, tarifsiz bir rüya olduğuna kendini inandıracaktı. Şok, ıstırap ve suçluluk duygusuyla dolu bir kâbus.

Bunu, onu ele geçiren ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen siyah, dipsiz bir unutuş izlemişti.

Şimdi, duyuları yavaş yavaş yerine gelirken, bunun bir kâbustan daha kötü olduğunu fark etti.

Gerçektir.

Takımı ölmüştü.

Görevleri felaketle sonuçlanmıştı.

Peki ya o? Yaşamak ve onları affedilmez bir şekilde hayal kırıklığına uğratmanın ağırlığını taşımaktansa, Tarikat yoldaşlarıyla birlikte kül olmayı tercih ederdi.

Tekrar inleyerek göz kapaklarını araladı ve gözbebeklerini delen sıcak hançerlerin verdiği hisle nefes aldı.

Belki de burası cehennemdi. Belki de sonunda onu içine çeken çukurun dibine ulaşmıştı ve sonsuza dek burada utanç ve ıstırapını yeniden yaşayacaktı.

Yattığı odanın serin karanlığında bile görüşü en iyi ihtimalle bulanıktı. Küflü çadır duvarları, çiftlik hayvanlarının ve kamp ateşlerinin kokusuna dair silik anılar, şu anki çevresini not almaya çalışırken yerinde görünmüyordu.

Yumuşak bir yastık başını yastıkladı. Hırpalanmış, bitkin bedeninin altında rahat bir şilte ve bembeyaz çarşafı olan dar bir yatak vardı. İzleme kabloları göğsüne, kollarına ve ellerine bantlanmıştı. Yatağın yanında tıbbi cihazlar bip sesi çıkarıyor ve mırıldanıyordu.

Cehennem değil o zaman.

Bir hastane odası.

Ama bu da doğru görünmüyordu. Cinslerden biri için hiçbir hastane işe yaramazdı. Onun türünü iyileştirebilecek tek şey kandı. Açık bir insan damarından alınan taze kırmızı hücreler.

Ve Tanrım, açlıktan ölüyordu.

Kendini şilteden yukarı itmek, sertleşen betonda ilerlemeye çalışmak gibiydi. Uzuvarları sanki bir yıldır kullanılmamış gibi hissediyordu. Vücudundaki her kas, başardığı her santimlik hareketle birlikte çığlık atıyordu.

Ne zamandır bu yerdeydi? Buraya nasıl geldi?

Aklının bir köşesinde, babasının onu dayanmaya çağıran ve iyi olacağına dair güvence veren derin sesini duyabiliyordu.

Tegan'ın Micah'nın annesi Elise ve Tarikat'ın geri kalanıyla birlikte Amerika'ya döndüğünü düşünürsek bu imkânsızdı. Micah onlardan hiçbirini uzun haftalardır görmemişti. Kendisi ve birliği Budapeşte'ye konuşlandığından beri. Şu anda hissettiklerine bakılırsa, o gizli operasyon görevi yıllar önce gerçekleşmiş olabilirdi.

Micah bacaklarını yavaşça yatağın kenarına doğru salladı ve soluklanmak için durakladı. Birileri onunla ilgileniyordu, en azından yapabildikleri kadarıyla. Savaş teçhizatı ve silahları bir noktada çıkarılmıştı. Yalınayak ve çıplak göğüslüydü, üzerinde sadece bol gri bir eşofman vardı. Cildi, Sibiryaya taygalarından sürüklenerek çıkarılırken üzerine yapışan kan ve terden temizlenmişti.

İrk genetiği sayesinde en kötü yaraları iyileşiyordu ama çok yavaştı. Yakında beslenmezse, yanıklar endişelerinin en küçüğü olacaktı.

Odanın loş ışığında bile görüşü hâlâ yanıyordu. Susuzluğundan kaynaklanan ateş her şeyi kırmızının tonlarına boyamıştı. Uyluklarının üzerinde duran ellerine bakarak, *dermagliflerinin* renklerinin açlığın tüm tonlarında çalkalanmasını ve çalkalanmasını izledi.

Koyu morlar ve koyu kırmızılar tehlikeli bir şekilde siyaha yaklaşıyordu; bu aşamada kan ihtiyacının vahşeti üzerinde neredeyse hiç kontrol sahibi olamayacaktı.

Gliflerine ve vücudunun kemirici boşluğuna bakılırsa, o sınırdan birkaç saatten fazla uzakta olamazdı.

Yapması gereken bir seçim vardı.

Yere uzanıp yoldaşlarına katılmak için ölümü bekleyecek ya da kalkıp yaşamak için savaşıacaktı.

Selene'i ve ona hizmet eden herkesi alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yaparak onların intikamını almak için yaşa.

Bu yaşamak için yeterliydi.

Kahretsin, bu yeterli bir sebepten daha fazlasıydı.

Yukarı uzanarak göğsündeki izleme kablolarını kopardı. Ardından kollarındaki ve ellerindeki kabloları çıkardı. Kendini ayağa kaldırıp bacaklarının titrek gücünü test ederken kabloları dar yatağın üzerine attı.

Dengesini korumaya çalışırken başı dönüyor, hisleri savruluyordu.

Kahretsin.

Kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ediyordu. Vücudunun alışılmadık zayıflığını hor görüyordu. Babası bir Birinci Cins'ti, bu da Micah'nın kanının türünün en saflarından olduğu anlamına geliyordu. Yine de çıplak ayakları üzerinde sanki ayakta durmayı yeni öğrenen bir insan yavrusu gibi sallanıyordu.

Öfke tek başına onu dik tuttu.

Öfke onu bulunduğu yerden çıkaracak ve dışarıda bir damar arayacaktı.

Bir kez beslendiğinde, vücudu kendini iyileştirmek için yeterince taze kırmızı hücre aldığı anda, öfke onu ölen kardeşleri için adalet yolunda tutacaktı.

Onu elde edene kadar dinlenmeyecekti.

Ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

BÖLÜM 4

"Bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değilim." Rahat, pamuklu bir yazlık elbise ve düz ayakkabılar giymiş olan Phaedra, arkadaşını selamlamak için küçük seyahat çantasını Tarikat'ın Roma'daki merkezinin büyük fuayesine bıraktı. "Burayı açtığımdan beri sığınaktan bir gün bile ayrı kalmadım."

"Mesele de tam olarak bu zaten." Sia, Phaedra'yı kısa bir kucaklaşmaya çekmeden önce platin bir kaşını kaldırdı. "Bu küçük molanın zamanı çoktan geldi."

Phaedra, Atlantisli arkadaşının bakışlarıyla karşılaştığında kararsız bir şekilde içini çekti. "Belki de tüm bu fikri yeniden düşünmeliyim. Ne de olsa yıllardır koloniye geri dönmedim."

Bu abartı değildi. Binlerce yıl önce Atlantis'ten kaçan bu ölümsüzler topluluğu her zaman onun halkı olacaktı ama Phaedra'nın Roma'daki ölümlüler arasında kendine yeni bir hayat kurmak için sislerle kaplı adalarından ayrılmasının üzerinden neredeyse bir asır geçmişti.

Atlantisli halkından uzakta geçirdiği onlarca yıl boyunca dolu dolu yaşamış, derinlemesine sevmiş ve mümkün olduğuna inandığından çok daha derin bir şekilde kaybetmişti. Artık hayatını başkalarına yardım etmeye adanmıştı. Onun için önemli olan tek şey, şiddet ve kendini yok etme ile sonsuza dek lanetlenmiş gibi görünen kırılğan bir dünyaya biraz ışık getirmeye çalışmaktı.

Yıllar boyunca evine sığınan çok sayıda korkmuş ve istismara uğramış kadın ve çocuk için, sağladığı yiyecek ve güvenli sığınak çoğu zaman yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına geliyordu. Bazen Phaedra'nın çabaları onları kurtarmaya yetmiyordu. Phaedra'nın uykusunu kaçırان da bu nadir birkaç kişiydi. Başarısızlıklar. Değiştirmeye gücünün yetmediği koşullar.

Artık rüyalarına da başka bir yüz giriyordu.

Delici lavanta bakışlı Breed savaşçısının sert yakışıklılığını görmek için gözlerini kapatmasına bile gerek yoktu.

Geçen hafta boyunca bir hayalet gibi düşüncelerini işgal etmişti. Gerçek olmamasına rağmen -korkunç kâbuslarının hiçbir uykusunun o uyuşuk, rahatsız edici anları dışında hiçbir yerde var olmamıştı- Haedra hâlâ onun Atlantisli olduğunu anladığında derin sesindeki soğuk suçlamayı hatırlıyordu. Uyarıda bulunmadan ateşlenen ve ulaşabildiği her şeyi yakıp kül eden uhrevi ışık patlamasının sersemletici sıcaklığını hâlâ hissediyordu.

Uyanmadan önceki anda çorak araziye yırtan acı dolu çığlıkları hâlâ duyabiliyordu.

Başını salladı, her şeyden çok korkunç anıları kovma çabası içindeydi.

İşe yaradığından değil. Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramadı.

Kolonide geçireceği bir haftanın da pek faydası olacağını sanmıyordu. Mistik bir Akdeniz adasındaki boş günler ona sadece düşünmek için daha fazla zaman kazandıracaktı. Rahatlamak ve muhtemelen bir daha asla ziyaret etmek istemediği rüyasına geri dönmek için daha fazla zaman. Tatile ihtiyacı yoktu. Asıl ihtiyacı olan her zamanki gibi meşgul olmaktı.

Tereddüt ederek dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bu bir hata, Sia. Barınağa geri dönmeliyim-"

"Sen dönene kadar barınak sensiz de iyi olacak. Trygg ve ben bununla bizzat ilgileneceğiz." Kolunu Phaedra'nın koluna dolayan Tamisia onu malikânenin içine doğru yönlendirmeye başladı. "Her neyse, şimdi geri dönemezsin. Zael ve Brynne zaten buradalar ve seni koloniye götürmek için bekliyorlar."

O konuşurken Sia, Phaedra'yı fuayenin dışındaki büyük odalardan birine doğru götürdü. Girişe ulaştıklarında sessiz konuşma gürültüsü bir duraksamaya dönüştü. İçerideki görkemli koltuk ve sandalyelerde Sia ve Trygg aracılığıyla tanıştığı Roma komuta merkezinin birkaç üyesi ve son aylarda Tarikat'ın Breed savaşçıları ile kolonideki Atlantisliiler arasında diplomatik bir rol üstlenen çift Ekizael ve Brynne oturuyordu.

Phaedra'nın daha önce hiç görmediği bir başka Cins erkek de grupla birlikte oturuyordu. Sarı saçlı ve asık suratlı olan bu adam, odanın diğer ucundan anlaşılmaz bir sessizlikle ona bakıyordu; geniş omuzları sırtında ağır bir yük taşıyormuşçasına öne doğru eğilmiş, iri elleri iki yana açılmış dizlerinin arasında kenetlenmişti.

Sia ile birlikte odaya girdiğinde, yabancı da dahil olmak üzere tüm erkekler ayağa kalktı. Onu ilk karşılayan Atlantisli dostuydu. Zael'in altın rengi yakışıklılığı ve göz kamaştırıcı gülümsemesi, bir zamanlar kraliçelerinin ölümcül muhafızlar lejyonunun en üst kademelerinde görev yapmış olduğu gerçeğini yalanlıyordu.

"Phaedra. Uzun zaman oldu. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Seni de, Ekizael."

Yanındaki çarpıcı esmere uzandı ve onu kendine yaklaştırdı. "Bu benim eşim, Brynne."

"Merhaba, Phaedra." Uzun boylu güzel kadın zarif bir İngiliz aksanıyla konuştu. "Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Ben de," dedi Phaedra, Brynne'in sıcak gülümsemesine ve selamına karşılık vererek. "O zevk bana ait, Brynne."

Bu ilk yüz yüze tanışmaları olmasına rağmen, Phaedra, Zael'in görünüşte evcilleştirilemez kalbini ele geçiren gündüz yürüyen Breed dışısını iyi tanıyordu. Çok güzel olması şaşırtıcı değildi ama Brynne'in gözlerinde keskin bir zekâ ve cesaret de vardı.

Zael'e gelince, eşine maskesiz bir gururla bakıyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Brynne kısa bir süre önce sadece konsey büyüklerinden birini öldürmekle kalmayıp aynı zamanda yeri doldurulamaz bir hazineyi, yani koloninin kutsal ve güçlü kristalini çalmaya niyetlenen bir hainin yenilmesine yardım ederek tüm koloninin güvenini ve saygısını kazanmıştı.

O olmadan, gizli yerleşim bölgesinin dış dünyadan, daha büyük Atlantis krallığı üzerindeki hükümdarlığı giderek daha çaresiz ... ve istikrarsız hale gelen değişken kraliçeleri Selene'nin kaprisleri de dahil olmak üzere hiçbir koruması olmayacaktı.

"Tamisia bana birkaç ay önce adadaki sorunlardan bahsetti. Elyon'un Selene ile olan gizli anlaşması ortaya çıktığında koloni ikinizin de kendi taraflarında olduğu için çok şanslıydı."

Zael acımasızca başını salladı. "Gerçeği bilmek istiyorsan tüm övgüler Brynne'e gidiyor. O yanımda olmasaydı bugün burada olamazdım ve Elyon da kristali Selene'in iyiliği karşılığında takas etmek üzere diyara geri kaçırdı."

Tarikat'ın Roma'daki varlığının siyah saçlı komutanı Lazaro Archer kuru bir homurtu çıkardı. "Onu Atlantis kraliçesine satmak en iyi senaryo olabilirdi. Hainin kristali Opus Nostrum'a götürmenin daha kârlı olacağına karar verdiğini bir düşünün."

Phaedra'nın derisi, artan terör eylemleri aylardır dünya çapında haberlere konu olan gizli kabaldan bahsedilince diken diken oldu. Böyle şiddet yanlısı bir grubun Atlantis kristalinin gücünü ele geçirmesi fikri damarlarındaki kanın donmasına neden oldu.

Yumurta büyüklüğünde, doğaüstü enerji kaynaklarından sadece beş tane vardı ve daha fazla olma ihtimali de yoktu. Phaedra bu gerçeği herkesten daha fazla hissediyordu. Ne de olsa, kristallerin yaratılmasından uzun, çok uzun zaman önce ailesi sorumlu olmuştu.

Zeki bilim adamları ve simyacılar, kelimenin tam anlamıyla hayatlarını işlerine adanmışlardı. Phaedra'nın henüz bir bebek olduğu zamanlardan beri, yüzyıllardır yoklardı ama Phaedra onların kaybını bugün bile hissediyordu.

"Selene ve Opus'un birlikte çalışmadığını kim söyleyebilir?" Kumral saçlı yabancının alçak sesle yaptığı yorum herkesin dikkatini çekti. "Birisi Opus'un iplerini elinde tutuyor. Bunun Atlantis kraliçesi olmadığından emin olamayız."

Lazaro sessiz bir küfür savurdu. "Öyle olmamaları için hepimiz dua etsek iyi olur. Tarikat son zamanlarda Opus'un yangınlarını söndürmekle yeterince meşgul. Selene gibi deli bir kadınla güçlerini birleştirirlerse-"

"Bu topyekûn bir savaş olur." Bu kez Trygg ciddi bir öngörude bulundu.

Phaedra yutkundu. Savaşçılar Tarikat işine ya da vahşi ticaretlerinin taktiklerine daha fazla dalma fırsatı bulamadan Tamisia sert bir şekilde boğazını temizledi.

"Lütfen, terbiyemi bağışlayın. Phay, Tegan'la tanıştığını sanmıyorum."

"Hayır, tanışmadım." Erkeklerin geri kalanı konuşmalarını yarıda kesti, hepsi

şimdi ona bakıyorlar.

"Tegan, bu benim sevgili arkadaşım Phaedra." Güven verici bir gülümseme sundu. "Tegan ve oğlu koloniden döndükten sonra Zael ve Brynne ile birlikte Amerika'ya uçacaklar."

Sanki sosyal toplantılara alışık değilmiş ya da arkadaşça davranmaya tahammülü yokmuş gibi, başını belli belirsiz bir şekilde eğerek ve elini üstünkörü sallayarak onu onayladı. Üzerinde ağır bir yük vardı. Phaedra bunun yükünü Tegan'ın sakal gölgeli yüzünün sert çizgilerinde görebiliyordu.

Hantal savaşçıyı bir çocuğun babası olarak hayal etmek zordu ve Tegan gibi tehditkâr görünümlü bir Irk erkeğinin ne tür bir oğul doğurabileceğini merak etmekten kendini alamadı.

Onun keskin bakışlarından sıyrılarak Zael ve eşine baktı. "Bana koloniye kadar eşlik etmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi ve Brynne'ı zor durumda bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetmesi gereken kişi benim," diye araya girdi Sia. "Ve hissediyorum da. Phay'in kristal tılsımını Akdeniz'in dibinde kaybetmemiş olsaydım, istediği zaman koloniye -ya da başka bir yere- ışınlanabilecekti."

Phaedra başını salladı. "Lütfen kendini suçlamayı bırak. Onu sana isteyerek verdim. Ayrıca, eğer kristali takmamış olsaydın

Trygg'e zamanında ulaşip onu kurtarabilirdim. İkinizi birlikte bu kadar mutlu görmek tılsımın kaybına değer."

Tamisia'nın bakışları Trygg'inkilerle buluşmak üzere havalandığında ısındı. İri savaşçı kaslı kolunu kızın ince beline dolayarak onu kendi tarafına çekti. Eğer Tegan tehditkâr görünüyorsa, Trygg traşlı kafatası, yaralı yüzü ve kara gözleriyle canavarın sınırındaydı. Ama ifadesinde sert bir yakışıklılık vardı, özellikle de Sia'ya vurulmuş gibi bakarken.

Bir erkek Phaedra'ya böylesine şefkatle bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Ancak Trygg ve Sia'nın yanı sıra Zael ve Brynne arasındaki gerçek aşka tanık olduğunda bunu fark edemeyecek kadar değil. "Bugün size koloniye kadar eşlik etmek benim için bir onur," dedi Zael. "Bana sadece tılsımım için ihtiyacınız olmasa bile bunu yapmaktan memnuniyet duyarım. Eğer siz Hazırız, istediğimiz zaman gidebiliriz-"

Malikânenin içinde bir yerde, kulakları tırmalayan bir alarm sesi duyuldu.

Phaedra arkadaşına endişeli bir bakış fırlattı. "Neler oluyor?"

Cevap veren Lazaro Archer oldu. "Birisi komuta merkezindeki güvenlik sistemini devre dışı bırakmış."

"Micah." İsim Tegan'ın dilinden daha yeni çıkmıştı ki, odanın sıcaklığı biraz daha düştü ve hava bir fırtınanın yaklaşması gibi değişti.

Bu kargaşanın kaynağı fuayeye doğru ilerliyordu. Düzensiz, ağır ayak sesleri mermer zemine çarpıyordu. Nefes alıp verirken zorlanıyor ve bu dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen alçak bir iniltiyle noktalanıyordu.

Tegan herkesten önce odadan çıkarken, Phaedra da dahil olmak üzere diğerleri onu takip etti. Hepsi dışarı dökülürken Phaedra grubun arkasına doğru sarktı, endişe ve merak karışımı bir duyguya kapıldı.

Önündeki cesetlerin arasında, malikânenin altında, zemin seviyesinde bulunan savaşçı karargâhından sendeleyerek yukarı çıkan, acı çektiği her halinden belli olan Breed erkeğinin kısa süreli, engellenmiş bakışlarını yakaladı.

Başı çıplak göğsünün üzerinde öne eğik ve geniş omuzları bariz bir acı ve halsizlikten kamburlaşmış olsa bile, Tegan ya da Trygg kadar iri olduğu su götürmezdi. Fuayeye yaralı bir hayvan gibi sinsice girdi ve Phaedra daha az tehlikeli olmadığından emindi. Üzerindeki tehdit, demir gibi bir kararlılıkla birlikte yuvarlanıyordu.

Ölümün kapısından sadece birkaç adım uzakta görünmesine rağmen onu ileriye doğru itiyor gibiydi.

Tegan onun yanına koştu, aynı derecede iri olan erkeği kollarının altından yakaladı ve tam çıplak ayakları sendeleyip dizleri bükülmeye başladığında destek verdi.

"Her şey yolunda evlat. Seni tuttum." Bu Tegan'ın oğlu muydu?

Onun bir çocukla olan tüm hayalleri alevler içinde kaldı. Oğlu bir çocuk değil, yetişkin, heybetli bir adamdı. Asker kesimi kalın, kahverengi saçları, dalgalı ve yatık bir şekilde başını taçlandırıyor. Pürüzsüz altın rengi teni, büyüleyici, koyu renklerle titreşen Breed *dermaglifleri*yle kaplıydı. Giydiği tek şey, kalın kaslı kalçalarına ve kasıklarının kaçınılmaz olarak dikkat dağıtıcı bölgesine uygunsuz bir şekilde yapışan bol gri eşofman altıydı.

Phaedra kızaran bir genç kız olmaktan çok uzaktı ama adamın çiğ erkekliğini görmek duyularını yoğun ve rahatsız edici bir farkındalıkla doldurdu. Yanakları aşırı ısınan Phaedra, acı çektiği her halinden belli olan yaralı bir adamı süzdüğü için utanarak yere baktı.

Tegan'ın nefesinin altından küfrettiğini duydu. Sesi kızgınlıktan çok endişeyle doluydu. "Revirden çıkmamalısın, Micah. Daha çok erken. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Siktir et," diye hırıltılı bir cevap geldi. Micah'nın sesi sanki bir yıldır kullanmıyormuş gibi çakıl taşıydı. "Beslenmem gerek. Buradan çıkmam gerek."

Micah ilerlemeye başladığında Phaedra tekrar yukarı baktı. Tegan onun önüne geçerek yolunu kesti.

"Evet, beslenmeye ihtiyacın var. Ama hiçbir yere gitmiyorsun. Bir kere, şu kapının ardında sabah oldu. İkincisi, gideceğin tek yer benimle birlikte Washington'a dönmek."

"Ekibim-"

"Onları bulmak için bu gece bir arama birimimiz yola çıkıyor. Yerlerini bulana kadar Sibirya'nın her köşesini tarayacağız-"

"Onlar öldü," diye homurdandı Micah. "Hepsi öldü amına koyayım. Ben de öyle olmalıyım."

Sonra başını kaldırdı ve Tegan'ın omzunun üzerinden bakışları herkesi delip geçerek Phaedra'ya indi. Bir kez göz kırptı, karanlık

Kirpikleri, bir haftadır peşini bırakmayan fırtınalı lavanta rengi gözlerinin üzerine düşüyordu.

Şu anda onlara bakmıyor olsaydı, sonsuza dek peşini bırakmayacağından emin olduğu gözler.

Şaşkın bir nefes aldı. "Bu o."

Onun neredeyse sessiz mırıltısı üzerine Tamisia başını çevirip baktı. "O mu, kim?"

"O," diye fısıldadı, gruptan uzaklaşıp Sia'yı da yanına çekerek.

"Ormanın çorak arazisindeki Cins savaşçı."

"Rüyada gördüğünü mü diyorsun?"

Phaedra başını salladı ve inanamayarak yutkundu. "Onun sadece kâbusun bir parçası olduğunu sanıyordum. Rüyada diğerleriyle birlikte öldürüldüğünü sanıyordum, ama Sia, bu o. O gerçek."

Faith, şu anda onun önünde duruyor olması nasıl mümkün olabilirdi? Tüm bunlar nasıl mümkün oldu?

"Sen."

Phaedra'nın ensesindeki tüm ince tüyler adamın gırtlaktan gelen sesiyle diken diken oldu. Ona doğru baktığında, adamın kısılmış gözlerinde gördüğü öfke karşısında keskin bir nefes aldı. Lavanta rengi bir anda yanıp yok oldu ve onu odanın diğer ucundan yakıp kavuran ateşli bir kehribara dönüştü.

Yüzünün tüm sert açıları ve gölgeli çukurları ona bakarken keskinleşti. Küçümsemesinin sert çizgisinin ardında, dişlerinin uçları ağzını doldurmak için patladı.

Karanlık, hayvani bir kükreme çıkardı ve ileri atıldı, Phaedra'ya saldırırken Tegan'ı yolundan düşürdü. O saldırırken Phaedra geri sıçradı ve refleks olarak ellerini kaldırdı. Ama kendini korumak için ışığını çağırmasına gerek yoktu.

Hırlayan ve dişlerini gıcırdatan Micah, en az üç iri Irk erkeği ve bir eski Atlantisli asker tarafından durduruldu.

Zayıflamış haliyle bile, erimiş gözleri ölümcül bir öfkeyle Phaedra'ya dikilmiş, ona ulaşmak için öfke ve mücadele ederken dördünün de onu zapt etmesi gerekti.

"Sen," diye öfkelenildi. "Sen oradaydın."

Kalbi göğüs kafesine çarparak başını salladı. "Hayır. Bu imkânsız. O ... sen . Bunların hiçbirisi gerçek olamaz."

"Seni gördüm." Suçlama dişleri ve azı dişleri arasında kaynarken, onu olduğu yerde öldürmesini engelleyen ellere karşı direndi.

durdu. "Patlama gökyüzünü aydınlatmadan hemen önce parlayan ellerini gördüm." Tegan'ın yeşil bakışları ona doğru kaydı. "Neden bahsediyor bu?"

"O bir rüyaydı." Phaedra başını tekrar salladı, şimdi kendisine kilitlenmiş her bir çift gözün ağırlığını hissediyordu. "Yaklaşık bir hafta önce korkunç bir kabus gördüm-"

"O da oradaydı," diye hırladı Micah, gözbebeklerine ateş dolmuştu. "Ekibimin yakıldığı gece. Onu gördüm. Onunla konuştum. Lanet Atlantisliler. Şansım varken seni ortadan kaldırmalıydım."

Ona doğru bir hamle daha yaptı ve neredeyse diğer erkekleri de kendisiyle birlikte sürükledi. Ancak bu enerji patlaması ona pahalıya patladı.

Nefesi, ayrılmış dudaklarından ağır bir şekilde yuvarlandı, yüzünde ve güçlü göğsünde ter boncukları oluştu. Çenesi sarkmış, tüm güçlü kasları gerginlikten titriyordu. Dizlerinden biri çökmeye başlamıştı ama birkaç çift kol onu dik tutuyordu.

Micah'nın bedeni yarı baygın bir halde yere yığıldığında Tegan lanet okudu. "Onu revire geri götürelim ve hâlâ kendi başına içebiliyorken karnını doyuralım."

Lazaro Archer başını salladı. "Derhal bir kan sunucusu getirteceğim."

"Sana gelince," dedi Tegan, sert bir bakışla Phaedra'ya dönerek, "görünüşe göre açıklaman gereken bazı şeyler var."

"Sadece bir rüyaydı." Başını eğdi. "Sana söz veriyorum, saklayacak bir şeyim yok."

"Öyle olmamasını umsan iyi olur."

"Doğruyu söylüyor," dedi Sia, Atlantis konseyindeki eski statüsünün verdiği tüm otoriteyle öne çıkarak. "Rüyasından uyandığında Phaedra'nın yanındaydım. Arkadaşımı hiç bu kadar üzgün ya da sıkıntılı görmemiştim. Aslında, hâlâ tam olarak iyileşmiş değil. Bu yüzden bir süre dinlenmek için koloniye gidiyor."

"Artık değil, o değil." Tegan'ın kısaltılmış cevabı açık bir emirdi. Kollarını Micah'nın altına sokarak büyük savaşçıyı ayakta tutmaya yardım etti ve Phaedra'ya bir bakış fırlattı. "Ben söylemedikçe ve söyleyene kadar bu mülkü terk etmeyeceksin."

BÖLÜM 5

Micah kan Sahibinin bileğinden son bir kez uzun bir nefes çekti ve ardından dilini deliklerin üzerinde gezdirerek insanın derisini kapatıp iyileştirdi.

İnce kırmızı hücreler boğazından aşağı akarken titreyerek revirdeki yatağına uzandı ve kanın tükenmiş vücudunda işe yaramasını bekledi. Babası ve Lazaro Archer, Tegan'ın onu Kazakistan çöllerinde bir göçebenin çadırında gecelerce aradıktan sonra nasıl bulduğunu ve Lazaro Roma'ya naklini ayarlayana kadar hayata tutunmasını sağlayacak kadar metabolizmasını yavaşlatan komayı anlatmışlardı.

Kısa bir süre önce malikânenin fuayesinde yaptığı taşkınlık ona çok değerli bir güç kaybettirmişti ama daha şimdiden ev sahibinden aldığı kan onu yeniden bir araya getiriyordu.

Daha fazla içebilirdi. Tanrım, beslenmeye ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama şu anda doymasına izin verilseydi, Lazaro'nun onu beslemesi için şehirden getirdiği hoş ama unutulmaya yüz tutmuş kadını tüketebilirdi.

Gözleri kapalı, güçlenen kalbinin ve kan dolaşımının davul sesleri arasında insan ödemesini kabul ederken onu dinledi, sonra tekrar paltosunu giydi ve odadan dışarı çıkarıldı. Ayak sesleri, onu şehre geri götürmekle görevlendirilen savaşçının daha ağır adımları eşliğinde dışarıdaki koridorda kayboldu.

"Zavallı kadının ödünü kopardın."

Micah göz kapaklarını kaldırdı ve bakışlarını dar karyolanın yanında kendisine kaşlarını çatarak bakan babasına doğru kaydırды. İnleyerek yavaş bir nefes verdi, hâlâ vücudunun tam olarak yeniden ayarlanmasını bekliyordu. "Bileğine olabildiğince nazik davrandım."

Tegan başını salladı. "Kan Sahibi değil. Phaedra."

"Atlantisli mi?" Micah onun fuayedeki irkilmesini hatırlayarak alay etti. Ne yazık ki, basit yazlık elbisesi ve narin babetleriyle ne kadar yumuşak ve kadınsı görüldüğünü de hatırladı. "Korkmuş olmalı. Ellerinde beş iyi adamın kanının hesabını vermek zorunda."

"Bunu henüz bilmiyoruz."

"Sanki bilmiyoruz. O gece oradaydı. O yüzü unutacak değilim." Kahretsin, istese bile unutamazdı. Onu bugün görmeden önce bile

Geniş, uzun kirpikli altın gözleri hafızasına bir daha çıkmamak üzere kazınmıştı.

Geçen hafta boyunca onu ele geçiren koma bile onun narin oval yüzünün, gür kestane rengi saçlarının ve ruhani, neredeyse muhteşem güzelliğinin görüntüsünü silecek kadar karanlık ya da derin olmamıştı.

Elbette güzeldi ama bu onu sadece daha tehlikeli yapıyordu.

Kendini oturur pozisyona itti ve vücudundaki her hücre ve lif protesto için şikayet ederken alçak sesle lanet okudu. "Sana söylüyorum, onu gördüm. Ona dokunacak kadar yakındım."

"Ne dediğini biliyorum evlat. O da orada olmadığını söylüyor." "En azından fiziksel olarak," diye ekledi Lazaro Archer.

Roma komuta merkezinin lideri ve Tegan, Micah beslenirken onunla yalnız kalmışlardı. Tarikat büyükleri hâlâ asık suratlı ve ayıktı ama ikisi de onun kadına duyduğu güvensizliği paylaşıyor gibi görünmüyordu. Bu iki tecrübeli savaşçı gerçekten de ölümsüzün inkârına şüpheyile yaklaşacak mıydı?

Micah kaşlarını çattı. "Orada canlı olarak bulunması ya da bir tür Atlantis büyüsu kullanarak kendini o ormana yansıtması umurumda değil. Tüm gökyüzü aydınlanmadan önce ben ve ekibim dışında orada olan tek kişi oydu. Bu bir açıklama gerektirir. Tam bir sorgulama gerektiriyor."

"Katılıyorum," diye onayladı babası ciddiyetle. "Artık yaşayanların arasına döndüğüne göre, cevaplanması gereken pek çok soru var. Belki de senin ve ekibinin Budapeşte'deki görevden sonra neden firar ettiğinizle başlamalıyız?"

Micah çenesinin gerildiğini, yanağında bir tendonun titrediğini hissetti. Babasının kurnaz, mücevher yeşili bakışlarından gözlerini kaçırdı.

"Öyle oldu, değil mi? Hepimizin varsaydığı gibi görevde kayıp değildiniz. İzinsiz olarak yoktunuz." Micah başını kaldırıp baktığında Tegan sert bir nefes verdi. "Tanrım. Bu doğru. Nereye gittin? O gece orada ne oldu?"

"Sıçıp batırdım."

Açıklamalara bakılırsa pek bir şey sayılmazdı ama durumu yeterince özlü bir şekilde özetliyordu. Yine de babasına -ve Tarikat'a- bundan daha fazlasını borçlu olduğunu biliyordu.

Nefes vererek ekibinin son hareketlerini anlattı. "Gizli bir görevdeydik. Birkaç haftadır, bir şirketin başkanını gözetliyorduk.

Bölgede sorun çıkaran yeni bir terör grubu. Tam bir pislikti. Mümkün olduğunca çok masum kanı dökmekten zevk alıyor gibiydi."

"Igor Nagy." Babası bu ismi bir lanet gibi söylerdi. İyi bir nedeni vardı. Irk üyelerinin insan komşularına kitlesel şiddet uyguladığı nadiren görülürdü ama arada bir Nagy gibi sadist bir pislik, insanlarla Irklar arasındaki geçici ve çok kırılgan barışa bir el bombası atmaya karar verirdi.

Normal şartlar altında Nagy ve yandaşlarını yakalamak Birleşik Kent Güvenliği Görev Gücü İnisiyatif Ekipleri'ne düşerdi ama JUSTIS'in çarkları Tarikat'ın hoşuna gitmeyecek kadar yavaş işliyordu ve Nagy bir baş belasından daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. Elden kaçan, şaşırtıcı derecede iyi finanse edilen ve görünüşe göre şiddet ihtiyacında doyumsuz olan bu piçin gitmesi gerekiyordu.

"İzini bulmak neredeyse imkânsızdı ama istihbaratımız Sibirya'nın iç kesimlerinde bir yerde saklandığını tespit etti. O piçi bir düzine askeriyle birlikte yakaladık."

Tegan, "Nagy'yi ortadan kaldırmaya yönelik kara operasyon görevinin ve ekibinizin başarısının farkındayız," dedi. "Bu yüzden operasyonu yönetmek için sen seçildin."

Bu düz ifade başka biri tarafından övgü olarak algılanabilirdi. Belki de öyleydi. Her iki durumda da, babasının ününe sahip bir savaşçıdan gelmesi hoş karşılanmalıydı. Bunun yerine, Micah'nın vicdanındaki suçluluk duygusunu daha da ağırlaştırdı. Birlikte hizmet ettiği, kardeşleri gibi yanında savaştığı adamlar tüm övgüleri hak ediyordu. Kendisi değil.

Tarikat'ın en iyi savaşçılarından bazılarını Tanrı'nın unuttuğu çorak bir arazinin ortasında ölüme götürdükten sonra değil.

Peki ne için?

Bir deja vu hissi. Sarsamadığı ya da açıklayamadığı tuhaf ve zorlayıcı bir imgelem. Ne ekibine, ne çatık kaşlı babasına ne de Roma komuta merkezinin aynı derecede onaylamayan şefine.

"Bilmek istediğim şey, sen ve adamların o sığınağı temizledikten sonra ne olduğu," diye üsteledi babası. "Komutan Reichen'dan aldığınız emirler uyarınca birliğiniz neden üsse geri dönmedi?"

Micah boğazını temizledi. "Çünkü adamlarıma farklı emirler verdim. . . efendim."

İtaatsizliğin kabulü Tarikat büyükleri tarafından sessizlikle karşılandı. Tegan'ın gözleri tekrar ona dönmeden önce birbirlerine ciddi bir bakış attılar.

"Umarım iyi bir sebebin vardır. Özellikle de ayakta kalan tek kişi sen olduğun zaman. Hem de zar zor."

Ailesine hiç yalan söylememiştir, bir kez bile.

Tarikat'ın liderliğine de asla yalan söylememiştir. Bu kadar pahalıya mal olan aptalca bir hatayı her ne kadar inkâr etmek istese de, şimdi gerçeklerden başka bir şey söyleyecek değildi. Eğer bu bir savaşçı olarak geçirdiği zamanın sonu anlamına geliyorsa, öyle olsun. Tanrı biliyor ya, bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

"O gece ekibimi iç kısımlara götürmek için iyi bir nedenim yok. Tek hissettiğim şey ... içeri girmem gerektiği idi. Sanki bir şey beni ileriye, tayganın derinliklerine doğru çekiyormuş gibi hissediyordum. Ne kadar uzağa gidersek, arazi o kadar çoraklaşıyordu. Yeşillik kayboldu. Ağaçlar siyahtı, zemin botlarımızın altında gevşek bir moloz gibiydi."

"Ölü Topraklar," diye onayladı babası, sesi alçaktı. "Bu, iletişim bağlantılarının neden aniden sessizleştiğini açıklayabilir. Yaklaşık on yıl önce, bir tür olay o bölgedeki geniş bir toprak parçasını yok etti."

"Yüz binlerce dönüm," diye araya girdi Lazaro. "Hatırladığım kadarıyla çok fazla parmak işareti vardı, ancak hiç kimse sorumluluğu kabul etmedi veya ne olduğuna dair tam bir açıklama sunmadı. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, birilerinin ya beceriksizce ya da kasıtlı olarak bölgeye büyük bir kimyasal silah yerleştirdiği."

"Muhtemelen," dedi Tegan, yüz ifadesi şüpheliydi. O kuşkulu bakışını tekrar oğluna çevirdi. "Ölü Topraklar'a ulaştığınızda ne oldu?"

"Ekibi kara ağaçların derinliklerine götürdüm. Nedenini bilmiyordum. Ne aradığımı bilmiyordum ama bir şeyin beni beklediğini biliyordum. Sonra beyaz geyiği gördüm."

Orada durdu ve hikâyenin en çılgın kısmını en iyi nasıl açıklayacağına karar vermeye çalıştı. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. İki komutan ona aklını kaçırmış gibi bakmaya başlamıştı bile.

Tegan başını salladı. "Ne beyaz geyiği?"

"Bir haftadan uzun süredir rüyalarımda gördüğüm kişi. Her uyuduğumda aynı şey oluyordu. Geyik ortaya çıkıyor ve beni çorak bir ormana götürüyordu. Sanki takip etmemi istiyormuş gibi hep önden koşuyor, ona ulaşmama yetecek kadar ilerliyordu."

Babasının gözlerinde karanlık bir bakış belirdi. "Görev prosedürünü ve komutanından gelen emri hiçe sayarak kendi başına yürüyüşe çıkmanın sebebinin bu rüya olduğunu mu söylüyorsun?"

Hay sikeyim. Her ne kadar sakın konuşsa da, bu ölçülü ses tonundaki kuşku ve öfke çok açtı. Micah bunu anlıyordu ama ikisinin de aynı kumaştan yapıldığının da tamamen farkındaydı. Eğer durum tersine dönseydi ve Tegan da o ormandaki çorak arazide gizlenen şeyi görmek için aynı açıklanamaz dürtüyü hissetseydi, o da kimsenin onayını ya da iznini beklemezdi.

Bu Micah'nın yaptıklarını mazur göstermiyordu. Özellikle de bu eylemlerin bedeli arkadaşları ve yoldaşları için bu kadar ağır olmuşken.

"Bu sefer geyik bir rüya değildi. Gerçektir. Ve yalnız da değildi. Malikanenin üst katındaki Atlantisli dişi de onunla birlikte yanmış ormandaydı. Beni görür görmez kaçtı. İlk başta, onun orada tek başına olmasından endişelendim. Ama ona yetiştiğimde ve avuçlarının Atlantis ateşiyle parladığını gördüğümde . . . o zaman çok geçti. Orman patladı. Işık yakıcıydı. Gökyüzü yüzlerce güneşin sıcaklığıyla aydınlanırken takım arkadaşlarımın acı içinde çığlık attığını duydum. Sonra her şey karardı."

Babası hiçbir şey söylemedi, söylenmemiş tepkilerle dolu gibi görünen bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Şok. Şaşkınlık. Hatta belki de tek oğlunun kurtulmuş olmasından dolayı küçük bir rahatlama.

Bir savaşçı olarak yaşadığı hayal kırıklığı, şüphesiz.

Micah hayatı boyunca giriştiği her işte başarılı olmaya özen göstermişti. Hata yapmazdı. Hak ederek kazandığı şöhretine göre, hiçbir zaman dürtüleri ya da duyguları tarafından yönetilmezdi, hatta makine gibi soğukluk noktasına kadar.

Bir savaşçı olarak içgüdüleri kusursuzdu, ta ki şimdiye kadar.

"Tanrım," diye mırıldandı Lazaro odanın sessizliğinde. "Anlattığın şey cehennemden farksız."

Micah bunu inkâr edemezdi. Yine de katlandığı şey, ekibinin kaderinin yanında soluk kalıyordu.

"Bir süre sonra kendime geldim. Derim kabarmış, her hareketimde yaprak yaprak soyuluyordu. Boğazım ateşle kavrulmuş gibiydi. Yanmış gözlerimle zar zor görebiliyordum. Tek bildiğim adamlarımı bulmam gerektiği idi," dedi ve raporunun geri kalanına devam etti. "Patlamadan önce bulundukları yere kadar kendimi sürükledim ama onları hiçbir yerde göremedim. Altımda sadece kül ve enkaz vardı. Gerçeğin kafamda oturması bir dakika sürdü. Birliğim gitmişti. Her nasılsa, en kötüsünden kurtulmuştum, ama ne

Beş takım arkadaşımın geriye kalanlar altımdaki orman zeminine saçılmıştı."

Dinlerken babasının ölçülü sessizliği bozulmadı. Sert yüzü okunmaz haldeydi, çenesi boyunca nabız gibi atmaya başlayan tendon dışında tamamen hareketsizdi. Sonunda konuştuğunda sesi tahta gibiydi. "Ne kadar şanslı olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Bu tatsız soru, heybetli savaşçının kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazla duygu barındırıyordu. Micah bunu biliyordu. Babası Birinci Nesil'di, Soy'un ilk neslindendi. Yüzyıllarca yaşlı ve yarı kan içen, vahşi bir öteki dünyalı olmasa bile, pek de dokunaklı bir tip değildi.

Micah'nın annesi Tegan'ın duvarlarının ötesine geçmesine izin verdiği tek kişiydi. Micah'ın çocukluğunda da bu korunmasız şefkatin bir kısmını bildiği zamanlar olmuştu ama o yıllar çoktan geride kalmıştı. Babasının izinden gidip bir savaşçı olma niyetini açıkladığı gün kapılar ona tamamen kapanmış gibiydi.

"Neden ekibimle birlikte ölmediğimi bilmiyorum," diye cevap verdi, bu fikir karşısında başını sallayarak.

Neden canının bağışlandığı ona hiç mantıklı gelmiyordu. Sadece adamlarını o cehennem saldırısına yönlendiren kişi olduğu için yaşamayı hak etmediği için değil, aynı zamanda patlamanın şiddeti kendisinden sadece birkaç yüz metre uzakta duran beş güçlü Irk erkeğini yakacak kadar güçlü olduğu için.

Yine de hayatta kalmıştı.

Nedenini bilmesi gerekiyordu.

Ve şimdi tükettiği kan sayesinde vücudunun yeniden canlandığını hissettiğine göre, bir dakika daha revirde yatacak hali yoktu. Ekibinin intikamını almak ve saldırıdan sorumlu olan her neyse -ya da her kimse-onu yok etmek için içindeki yaşamın her zerresini kullanması gerekiyordu.

Yatağın üzerinde dönerek çıplak ayaklarını soğuk fayans zemine vurdu. Ayağa kalktı, odanın açık kapısına doğru ilk adımı atmaya hazırlandı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun evlat?"

"Atlantisli kadından bazı cevaplar almak için üst kata dönün."

Babası başını sertçe salladı. "Bunu ben hallederim. Burada işimiz henüz bitmedi."

"Phaedra'ya gelince," diye araya girdi Lazaro, "onun karakterine şahsen kefil olabilirim. On yıllardır bu toplumun bir üyesi ve o bir

Tamisia'nın yakın arkadaşı."

Micah homurdandı. "Elleri kanlı Atlantisli bir kadın daha var."

"Sia hatalarının bedelini ödedi," dedi Tegan. "Birkaç ay önce koloniden sürgün edildiğinden beri Tarikat'ın müttefiki olduğunu defalarca kanıtladı."

Lazaro, "Phaedra ondan şüphe etmek için hiçbir neden göstermedi," diye ekledi. "Ekibinle birlikte tanık olduğun yıkımla bir ilgisi olması için bir tür canavar olması gerekirdi. Tanrı aşkına, şehirdeki evinin dışında bir kadın sığınma evi işletiyor. Phaedra iyi ve iyi kalpli bir kadın."

Tegan da aynı fikirde görünüyordu. "Tanıştırıldığımızda ondan hiçbir düşmanlık hissetmedim. Eğer bir şeyler saklıyor olsaydı, bunu benden gizleyemezdi."

Micah ilk defa babasının bir dokunuşla başka bir insanın duygusal durumunu okuyabilen psişik yeteneğinin kendisine de geçmiş olmasını diledi. Böyle bir ESP yeteneği Tarikat için çalışmasını çok daha verimli hale getirebilirdi. İş güzel ve muhtemelen cinayete meyilli Atlantisliyle uğraşmaya geldiğinde ona nasıl fayda sağlayacağını söylemeye bile gerek yok.

Bunun yerine, çoğu Melez yavrusu gibi o da Melez annesinin eşsiz duyu ötesi yeteneğiyle doğmuştu. Eğer Phaedra insan olsaydı, Micah onun tüm günahlarını ve olumsuz dürtülerini telepatik olarak duyabilirdi.

Bu avantajdan mahrum olduğu için daha ilkel yöntemlerle yetinmek zorunda kalacaktı. Bir ya da on saatlik kapsamlı bir sorgulamadan başlayarak.

Babasıyla yüzleşmek için arkasını döndü. "Düşman ya da masum, Ölü Topraklar'da benimle birlikteydi. Bana iyi bir neden gösterene kadar tatmin olmayacağım."

Arkasındaki revir odasının kapısından bir kadının boğazını sessizce temizlediğini duydu. Sonra Phaedra'nın yumuşak ama doğrudan sesi cevap verdi.

"Aslında, sanırım sizi bulmak için orada olabilirdim."

BÖLÜM 6

Sırtını açık kapıya vererek durduğu yerden ona doğru döndü. "Demek şimdi orada olduğunu kabul ediyorsun."

Yukarıda, fuayede onu cinayetle ve daha kötü şeylerle suçlayan alçak, çakıllı ses şimdi daha az paslı geliyordu ama derin hırıltı tehdidinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Ya da keskin suçlama ısırtığı.

Ona doğru bir adım attı, tek başına hareketi bile odadaki oksijenin bir kısmını alıp götürüyor gibiydi. Yarı giyinik ve elinde silah olmasa bile, bu Irk erkeği korkunçtu. Lavanta rengi gözlerinde parlayan kehribar rengi kıvılcımlara bakılırsa, ona olan düşmanlığı hiç de azalmamıştı.

Phaedra Zael'in onun yanında durduğu yerde gerildiğini hissetti. Zael'in karşı çıkmasına rağmen onu savaşçıların revirine götürmeye ikna etmişti. Eski Atlantisli muhafız bir süredir Tarikat'ın müttefiki olsa da, Micah ilerlerken kendisinden birini korumaya hazır olduğu her halinden belli oluyordu.

"Beni bulmak için oradaydım da ne demek? Seni kim gönderdi?" Kadın başını salladı. "Hiç kimse."

Onu fuayede, canlı ve inkâr edilemez bir şekilde gerçek olarak görene kadar, rüyasının Sia'nın önerdiği gibi sadece stresin ve sığınakta geçirdiği uzun saatlerin bir ürünü olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi merak etmek zorundaydı. Atlantisli empatlar, telepatlar ve diğer aydınlatıcılarla dolu bir ırktı. Görünmeyen enerjilere ve ışık güçlerine dokunmak, türlerinin çoğuna nefes almak kadar doğal geliyordu.

Phaedra'nın ebeveynleri Maenos ve Sindarah, diyarın gelmiş geçmiş en güçlü yeteneklere sahip medyumları arasındaydı. Onların ölümüyle birlikte, tüm bu inanılmaz yetenekler sonsuza dek kayboldu. Phaedra ne onların yeteneklerini ne de anne babasının bilim ve simyaya olan ortak takıntısını miras almıştı.

Yine de Atlantisli güçlerinden yoksun değildi. Ve ölümsüz içgüdülerinin karıncalanmasını fark edemeyecek kadar uzun süredir insanlar arasında yaşamıyordu.

"Sanırım o gece seninle birlikte o ormanda olmam gerekiyordu," dedi. "Olanlara tanıklık etmek için mi yoksa seni bundan kurtarmaya çalışmak için mi, bilmiyorum."

Dolgun, yontulmuş dudaklarının arasından kırılğan bir alay tısladı. "Uygun."

"Size doğruyu söylüyorum. Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Adamın kaslı vücudu bir duvar gibi odaya girmesini engellese de, gözünün korkabileceğini düşünmesine izin vermeyerek yine de bir adım ne ıktı. Birazcık korkmuş olsa bile. "Şu anda burada durduğumuz gibi etten ve kemikten mi yoksa baēka bir düzlemde mi olduğuma gelince, emin olamıyorum. Size söyleyebileceğim tek Şey bir rüya gibi hissettiğim. En kötü türden bir kâbusa dönüşmeden hemen önce."

"Sonunda, üzerinde anlaētıđımız bir Şey var."

Zael boğazını temizledi. "Phaedra senin için endiēelendiđi için onu buraya getirmemi istedi, Micah. Senin iyi olduğundan emin olmak istedi."

"Ya da belki de iēimi bitirmek için bir Şans daha istedi." Şüpheci, ateē rengi, soluk mor gözleri bir saniye bile bakıēlarını ondan ayırmamıētı. "Endiēelenmeye devam et. Gördüğünüz gibi hayattayım. Ne yazık ki takım arkadaşlarım için aynı Şeyi söyleyemeyeceğim. Onlar artık kl yığınından baēka bir Şey değiller."

Phaedra sığınma evindeki iēi sırasında öfkeden gözü dönmüş erkeklerden payına düşeni almıētı ama Micah'nın öfkesi farklıydı. Patlayıcı ve çabuk snen değil, kontrollü ve karanlıktı. fkesi acıdan besleniyordu ve ölümcüldü; bu da iliklerine kadar titremesine neden oluyordu.

"Onlara olanlar için zgnm, Micah. Gerçekten zgnm."

Onun sempatisi karēısında yüzü sertleēti. Onu fiziksel olarak kendisinden uzaklaētırabilseydi bile, bu yüz ifadesindeki yasaklayıcı soğukluktan daha etkili olmazdı.

"Sana tekrar soracağım Atlantisli. O ormana beni bulmak için gittiğini söyleyerek ne demek istedin? Ekibimin ve benim orada olacağımızı nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Rüyamda beni oraya götürdüler. O geceden önce yaklaēık bir haftadır tekrarlayan bir rüyaydı." Phaedra durakladı, Micah'nın ve odadaki diğer savaēçıların incelemelerinin ağırlığını hissediyordu. "Rüya hiç deđiēmedi: orak bir ormanda tek baēıma kaybolmuēum. Tam ıkıē yolunu bulamayacağımı düşündüğüm anda, önümdeki patıkada bir hayvan beliriyor ve sanki beni takip etmemi istiyor."

"Ne tür bir hayvan?" Soru Micah'ın içinden gümbürdeyerek ıktı. Yüzündeki ifade meydan okuyucuydu ama Şimdi Őüpheden çok merakla doluydu.

"Bir geyik. Nazik beyaz bir diēi geyikti, gördüğüm en güzel yaratıktı."

O konuşurken Micah'nın sıkılmış çenesi gerildi. Kıpırdamadan, sinir bozucu bir sessizlikle ona bakmaya devam etse de, odanın diğer tarafındaki

Tegan ve Lazaro arasında geçen ince bakışları kaçırmadı.

Zael odanın içinde biraz daha ilerledikten sonra konuştu. "Hiçbiriniz bunu duyduğunuza şaşırmış görünmüyorsunuz. Neler oluyor?"

"İşte bunu çözmemiz gerekiyor," dedi Tegan. Phaedra'ya baktı. "Rüyada gördüğün şu beyaz geyik seni Micah ve ekibine mi götürdü?"

Başını salladı, sonra belli belirsiz omuz silkti. "Beni onlara getirdiğini bilmiyordum ama şimdi belki de getirdiğini düşünüyorum. Geyikle bu kez ormanda yalnız olmadığımızı, orada erkeklerin de olduğunu fark ettiğimde ortadan kayboldu. İşte o zaman Micah beni fark etti. Üzerinde silahlar vardı ve savaş için giyinmişti. Peşimden koşmaya başladı, beni ağaçların derinliklerine doğru sürükledi."

"Sana zarar vermeyecektim Atlantisli," diye mırıldandı.

Phaedra onun bakışlarına karşılık verdi. "Ben de seni, savaşçı. Ya da adamların. Bana inanırsın ya da inanmazsın, bu senin seçimin."

"Ve sen de bu rüyayı sürekli gördüğünü söylüyorsun?" Lazaro araya girdi.

Başını salladı, sonra yanaklarındaki kanın bir kısmının süzüldüğünü hissetti.

"Ayrıca?"

Dikkati Micah'tan hiçbir zaman tam olarak ayrılmamıştı ama şimdi gözleri Micah'ınkilerle tekrar karşılaştığında, isteksiz bir çekimden çok daha derin bir şeyin çekiciliğini hissetti. "Sen de mi ormandaki beyaz geyiği hayal ediyordun?"

Başını isteksizce eğerek onayladı. "Tam bir hafta boyunca, her uyuduğumda. Tekrar tekrar aynı rüyayı gördüm. Ölü Topraklar ormanında beyaz geyikle karşılaştım ve o beni iskelet ağaçlarının labirentinde daha da uzağa götürdü. Sıra hiç değişmedi. Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"Hayır. Bu doğru olamaz." Nefes aldı, nabızı daha vahşi bir tempoya büründü. "Bu imkansız."

Rüyasının bir tür önsezi ya da takip etmesi gereken bir işaret olduğundan şüphelenmek başka bir şeydi. Ama bu farklı bir şeydi.

O ve Micah'nın aynı rüyayı aynı ayrıntılarla paylaşmış olmaları tesadüfün ötesinde bir şeydi. Bundan çok daha fazla bir şeyin işaretiydi. Gerçek olarak kabul etmek şöyle dursun, düşünmeyi bile reddettiği bir şey.

Zael'in çatık kaşları onun rahatsızlığını ikiye katladı. "Daha önce bir Atlantisli ile Irklardan birinin Rüya Diyarı'nı paylaştığını hiç duymamıştım."

"Çünkü böyle bir şey olmaz. Olamaz." Kaşlarını Micah'ya doğru çattı. "Yanılıyor olmalısınız."

Onun inkârını kişisel bir hakaret olarak algılamış gibiydi. Kaşlarını çatarak kaslı kollarını göğsünün *gliflerle kaplı* derisinin üzerinde kavuşturdu. "Bana yalancı mı diyorsun?"

"Hayır, sadece-"

"Sadece ne? Şimdi, ne saklamaya çalışıyorsun?"

O, bu Breed erkeğiyle, bu savaşçı adamla psişik ya da başka türlü herhangi bir bağı paylaşabileceği fikriyle boğuşurken, Zael odanın geri kalanı için boşlukları doldurmak üzere devreye girdi.

"Düşler Diyarı kutsal bir bölgedir. Onu bir başkasıyla paylaşmak nadir bir bağ gerektirir, aslında en nadir olanı. Bir ruh bağı."

"Lütfen," diye alay etti Micah. "İnsanların benzer rüyalar görmesi alışılmadık bir şey değil. Daha geçen ay, iki takım arkadaşım da haremeleri hayranlarıyla dolu birer rock yıldızı olduklarını rüyalarında gördüler. Ruhlarının bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Evet, insanlar zaman zaman benzer rüyalar görürler," dedi Zael, Micah'nın küçümsediği yerde ayık bir sesle. "Ama ben genel olarak insanlardan bahsetmiyorum. Irk hakkında bile konuşmuyorum. Ben kendi halkımdan bahsediyorum. Phaedra'nın ve benim. Ve senin ve onun anlattığı şey benzer bir rüyadan daha fazlasıydı. Beyaz geyikle ilgili aynı rüyayı farklı zamanlarda görmediniz. Birebir aynıydı ve aynı anda paylaştınız. Sadece bir kez de değil. Rüya gerçeğe dönüştü. Rüya Manzarası'ndaki bağlantınız aracılığıyla sizi aynı yere ve zamanda aynı ana getirdi."

Tegan'ın ağzı, Zael'in söylediklerini özümserken sıkıntılı bir çizgiye dönüşmüştü. "Rüyada yürümekten mi bahsediyorsun?"

Lazaro, "Bana da öyle geliyor," diye onayladı. "Andreas Reichen'in Irk Arkadaşı bu yeteneğe sahip. Claire onlarla birlikte birinin rüyalarına girebilir ve bilinçsiz zihinlerinde dolaşabilir. Burada bahsettiğimiz şey bu mu?"

Zael cevap vermeden önce Phaedra'ya anlamlı bir bakış fırlattı. "Tam olarak aynı şey değil, hayır."

Ve bu yetersiz bir ifade değil miydi?

Bakışlarının tekrar Micah'ya kaymasını engelleyemedi. Güvensizliği ve düşmanlığı dalga dalga yayılsa bile Micah manyetik bir güçtü. Bu tartışmanın konusu olmak için en az onun kadar hevesli görünmüyordu.

Ortak rüyalarının neye işaret ettiğini anlasaydı daha da az heyecanlanırdı.

"Rüyayı bir çift gözle gördük," dedi, bunu kelimelere dökmek bir yana, düşünmek bile hayret vericiydi. "Rüyayı birlikte yaşadık, Micah. Sanki tek bir varlıkmışız gibi, aynı varlıkmışız gibi."

"Aynı ruh," diye ekledi Zael yardımsever bir şekilde. "Bu tür bir ruh bağı sadece en kaderci ölümsüz çiftler arasında vardır. Doğumdan önce oluşur, kaderde yazılı bir bağıdır. Kader eşleri."

"Bağlanmış ruhlar mı? Kader arkadaşları mı?" Micah kıkırdadı. "Alınma Zael ama Atlantisli aşk ve ışık saçmalıklarını başkasına sakla."

Zael her zamanki rahat sakinliğiyle bu sözlerle omuz silkmekle yetindi. Ancak Phaedra öfkelenmişti. Eski lejyon muhafızının onu savunmasına gerek yoktu ama Micah'ın bir Atlantislinin hayatındaki en kutsal bağlardan birini kaba bir şakaymış gibi aşağılamasına da seyirci kalamazdı.

Kendisi birdenbire bunun doğru olabileceğine inanmamayı dilese bile.

"Bizim kültürümüz sizin dediğiniz gibi saçmalık değildir." Keskin tonu onun dikkatini çekti.

dikkatini ona yöneltti. Adamın yakışıklı yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ama bakışları altında adamın kabadayılığının bir kısmı sönmüş gibiydi.

Başını eğmiş, onu inceliyordu. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu benim yapıp yapmamamla ilgili bir mesele değil. Paylaştığımız rüya gerçektir. Bizi o ormanda birbirimize götürdü. Gerçekleşti. Sen bile buna itiraz edemezsin. İkimiz de ne kadar istersek isteyelim, bu bir kenara atılamaz."

"Geçtiğimiz hafta boyunca yaşanan her şeyi unutmak isterdim," dedi. "Ama bunu da yapamam. Ben bir askerim. Gerçeklerle ilgilenirim. Acı gerçeklerle. Çirkin olsa bile gerçeklerle ilgilenirim. Mistik, metafizik saçmalıklarla işim olmaz."

"Ruh bağları saçmalık değildir," diye karşılık verdi. "Benim annemle babam da böyle bir bağı paylaşıyordu. Onları bir araya getiren kader ve yazgıdan başka bir şey değildi."

Homurdandı, dudaklarında sert bir gülümseme vardı. "Neyse ki ikimiz için de, bunlar inanmadığım iki şey daha."

Phaedra onun saflığına gülmek istiyordu ama onun için bunların hiçbiri komik değildi. Adamlarını öldüren ve neredeyse kendi canını da alacak olan şeyde bir şekilde parmağı olduğuna dair suçlamalarına karşı kendini savunmak zorunda kalması yeterince kötüydü. Şimdi de bu adamı -bu zorba, kibirli Breed erkeğini- paylaştıkları rüyanın kaderlerinde birbirlerini bulmak gibi yüce bir amaç olduğuna ikna etmek zorunda hissediyordu.

Bu düşüncenin ağırlığı karşısında neredeyse inliyordu.

Hayatı boyunca, ruh bağının tıpkı anne babasının olağanüstü yeteneklerinin onu geçip gittiği gibi onu da geçip gideceğini varsaymıştı. Bu inanca tutunmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştı.

Neden şimdi? Neden o?

Hiç mantıklı gelmiyordu. Ve eğer yollarını kontrol eden kaderse, bir savaşçıya bağlı olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Atlantis dışındaki hayatını insanlara değer vermek, ne pahasına olursa olsun barışı korumak üzerine kurmuştu.

Şimdi de bu mu?

Bir an için gözlerini kapatarak parmaklarını şakaklarına götürdü, nabzının ani zonklaması baş ağrısına dönüşmeye başlamıştı. Belki eve gidip kendini barınaktaki işine verirse rüyayı, bu adamı ve kafasında dönüp duran tüm soruları unutabilirdi.

"Benden istediğiniz başka bir şey yoksa, şimdi evime dönmek istiyorum."

Tegan'ın yüzündeki ciddi ifade ona bu konuda pek umut vermiyordu. "Aslında, daha yeni başlıyoruz."

"Size daha ne söyleyebilirim?"

"Micah ve adamlarına yapılan saldırı hakkında hâlâ yeterince bilğimiz yok." "Size zaten söyledim, benim bununla bir ilgim yok."

Tegan başıyla onu onayladı. "Sana inanıyorum Phaedra. Ama olanlara tanık olan tek kişi sensin. Bize söyleyebileceğin her şey Tarikat'a yardımcı olacaktır."

"Çünkü öyle ya da böyle gerçeği öğreneceğiz," diye ekledi Micah alçak bir hırıltıyla. "Sorumlu her kimse yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bunu bizzat görmek istiyorum."

Bundan bir an bile şüphe etmedi. Micah birkaç saat önce ölümün kıyısında olabilirdi ama artık iyileşiyordu. Kavrulmuş ormanda tanıştığı tehlikeli asker artık doğanın ölümcül bir gücüydü ve bu gücün büyük bir kısmı ona odaklanmıştı.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım. Eğer sana yardım edebilseydim, ederdim."

Micah'nın delici bakışlarını üzerinde tutarken, yaşadığı korkunç olayın zihninde yeniden canlanmasına engel olamıyordu. Ani ışık patlaması. Etraflarında patlayan enerjinin içgüdüsel nabzı. Saldırının nereden geldiğini ya da kimin ateşlediğini bilmiyordu... ama saldırının kusursuz gücünü tanıyordu.

Bu gücü iliklerine kadar hissediyordu.

"Ne oldu?" Tegan kaşlarını çatı, gözlerinde şüphe parlıyordu. Yavaşça başını salladı. "Bize her şeyi anlatmadın, Phaedra."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, sanki onun sıkıntılı düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hissetti. Hiçbir şeyi saklamak istemiyordu, özellikle de hayatlar harcanmışken. Yine de düşündüklerini dile getirmesi nihayetinde hayatlara da mal olabilirdi. Masum Atlantislilerin hayatlarına.

Zael'e gergin bir bakış gönderdi.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Eğer bilgin varsa, onlara söylemelisin. Hepimize şimdi söyle, Phaedra."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Micah'ya baktı, çektiği acıyı düşündükçe göğsü sıkıştıyordu. Hayatta kalmış olmasına şaşırılmıştı. Aralarındaki çatışmaya rağmen, onun da diğerleriyle birlikte öldürülmemiş olmasından duyduğu rahatlamayı inkâr edemedi.

"Işık Atlantisli ellerden gelmedi. Ne benim ne de bir başkasının. Bunun için çok güçlüydü, çok saftı."

"Ultraviyole mi?" Lazaro derin sesinin kenarlarına korku sinmiş bir halde sordu.

Başını iki yana salladı. Güneş ışığı Irk üyeleri için ne kadar ölümcül olsa da, o çorak ormanda hissettiği şey bunun bile ötesinde bir şeydi.

"Bu tür bir ışığı ve gücü yayabilecek tek bir kaynak var." Tekrar Zael'e baktı ve onun yüzündeki acımasız anlayışı gördü. "Bir kristalden geliyor."

Tegan bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Vay anasını. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Öyle," dedi Zael. "Phaedra muhtemelen tüm dünyadaki tek kişi.

Bunu size en ufak bir şüphe duymadan söyleyebilecek bir Atlantisli var mı?" "Nasıl yani?"

"Çünkü Atlantis kristallerinin beşi de onun ebeveynleri tarafından yaratıldı."

Şimdi herkes ona bakıyordu, üç İrk erkeğinin yüzünde farklı tepkiler vardı. Şaşkınlık, merak, entrika. Tüm bu duygular Micah'ın delici bakışlarında bir fırtına gibi çalkalandı.

"Onları ailen mi yarattı?" diye sordu. "Nasıl?"

"Onlar simyacı ve gizemciydiler. Ayrıca ruh bağları vardı, bu da yeteneklerini iki kat daha güçlü kılıyordu. Bu birleşik yeteneklerini kullanarak, halkımız için besleyici ışık ve aşılmaz koruma sağlayan muazzam bir enerji kaynağı yarattılar."

Zael ciddiyle başını sallayarak onayladı. "Onların çalışmaları olmasaydı Atlantis her düşmana karşı savunmasız olurdu. Şu anda bile hem krallık hem de koloni onların kristalleri tarafından korunuyor. Halkımız Maenos ve Sindarah'a asla geri ödenemeyecek bir borç borçludur. Ruhları şad olsun."

Phaedra onun kendilerini övmesi karşısında üzüntüyle gülümsedi. Micah kaşlarını çatı. "Ailen öldü mü?"

"Çok uzun bir süre," diye cevap verdi, hâlâ kayıplarını hissederek. "Kristallerle yaptıkları iş için hayatlarını verdiler. Diyarda beş tane vardı ama ilk ikisini kaybettikten sonra Selene daha fazlasını istedi. Sonunda altıncıyı yapmaları için onlara baskı yaptı. Annemle babam her bir kristali yaratmanın kendi iç ışıklarının bir kısmını gerektirdiğini kimseye söylememişler. Yaratmaya çalıştıkları son kristal çok fazla geldi. Laboratuvarlarında bir kaza oldu ve onlar .

.. "Phaedra bir an için yere baktı. "İşleri için her şeylerini feda ettiler."

Tegan ve Lazaro mırıldanarak başsağlığı dilediler ama Micah'nın sessiz ve uzun bakışları kadının içine işledi ve yalnızlık acısını daha da keskinleştirdi.

Kadın bu hisse daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, adam boğazını temizledi. "Yani, Ölü Topraklar'da bir kristal olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Olmak zorunda. Bu tür bir patlama başka bir şeyden kaynaklanamazdı."

Adam başını sıkıca salladı ve kadın onun zihnindeki çarkların döndüğünü duyar gibi oldu. Babasına ve Lazaro Archer'a baktı. "O kristale ihtiyacımız var. Gece çöker çökmez onu bulmak için taygaya geri döneceğim."

Tegan kaşlarını çatı. "Cehennem gibi olacaksın."

"İyileştim. Patlamanın olduğu bölgeye dönüş yolunu biliyorum. Arkamda bir ekibe ihtiyacım yok; keşfi tek başıma yapabilirim."

"Ve ikinci bir darbe alma riskini mi alayım?" Tegan sertçe başını salladı. "Bir kez şansın yaver gitti. Bir daha olacağını sanma. Ben sahaya dönmeye hazır olduğuna karar verene kadar burada kalacaksın, tartışmanın sonu. Bunu baban olarak söylemiyorum. Bir emir komutanı olarak söylüyorum."

Her iki erkek de eşit büyüklükte ve belli ki eşit derecede inatçı bir şekilde karşı karşıya geldi. "Eğer dışarıda bir yerlerde başka bir kristal varsa, Tarikat'ın ona sahip olması gerekir. Bunu biliyorsun."

"Başka bir kristal mi?" Phaedra sözünü kesmekten kendini alamadı. Şaşkınlığını da gizleyemiyordu. "Kristaller Atlantis'e, halkımıza ait. Tarikat onlardan ne istiyor?"

Savaşçıların hepsi, Zael'in de dahil olduğu şifreli bir bakış alışverişinde bulundu.

Gözlerini eski Atlantis kraliyet muhafızına dikti. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Bu biraz uzun bir hikâye," dedi Zael, açıkça çekingen bir tavırla.

Tegan da ona düşünceli bir bakış fırlattı. "Yolda size daha fazlasını anlatacağız."

Kaşlarını çattı, bunun kulağa hoş geldiğinden emin değildi. "Nereye giderken?"

"Az önce duyduğum her şeye dayanarak, Lucan Thorne sizinle şahsen görüşmek ve birkaç soru sormak isteyecektir." Bunu sanki daha fazla tartışmaya ya da münakaşaya yer yokmuş gibi ifade etti. "Roma'dan uzakta geçireceğimiz birkaç gün için şimdiden hazırlandığınıza göre, Lazaro Amerika'ya dönüş uçuşumuzu ayarlar ayarlamaz yola çıkabiliriz."

BÖLÜM 7

Birkaç saat sonra Tarikat'ın özel jeti Washington, D.C.'ye indiğinde, Phaedra'nın kafası uçuş sırasında kendisine söylenen tüm şaşırtıcı şeylerle doluydu. En çok hangisinin onu şok ettiğine karar veremiyordu.

Öncelikle, Atlantis'in orijinal beş kristalinden biri Lucan Thorne ve Breed savaşçılarının elinde olmakla kalmıyor, aynı zamanda onlara Selene'nin kraliyet lejyonunun bir zamanlar kaptanı olan Cassianus adlı bir muhafız aracılığıyla ulaşmıştı. Aynı muhafız yirmi beş yıl önce Selene'nin kızı Soraya'dan bir çocuk sahibi olmuştu.

Aşıklar en başından beri lanetlenmişlerdi çünkü Atlantis'teki herkes kraliçenin tek varisinin saf kalması gerektiğini biliyordu. Cass ve Soraya bu yasaya karşı gelmeye çalıştılar ama birliktelikleri sonunda trajediyle sonuçlandı. Soraya kendi ölümsüz canını aldıktan sonra, Cass bebek yaştaki çocuğuyla ve diyarın kalan kristallerinden biriyle birlikte Atlantis'ten kaçtı. Selene ve lejyonunun onu ve ondan çaldığı iki hazineyi bulmak için durmaksızın peşine düşeceğini bilen Cass, Boston'da sözde bir ölümlü olarak yeni bir hayata başlarken, kristali ve tam kan Atlantisli çocuğunu neredeyse gözlerden uzakta saklamak için zekice bir plan yaptı.

Cass sonunda Selene'i geçmenin bedelini hayatıyla ödedi. Kızı Jordana yakın zamana kadar babası ya da Atlantisli kökenleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O zamandan beri Tarikat savaşçılarından birini kendine eş olarak almıştı ve Phaedra, Jordana ve Nathan'ın hikâyesinin ayrıntılarını duymamış olsa da, bunun kolay bir hikâye olduğunu düşünmüyordu.

Selene'e gelince, öfkesi uzun zamandır bir efsaneydi. İhanet en büyük suçtu ve o kolay affedilecek bir kadın değildi. Ya da asla. Uzun yaşamı boyunca onu zehirleyen öfke, bu son darbelerle daha da artmış görünüyordu.

Tegan'a göre, Selene Tarikat'a ve Soy'un tamamına savaş ilan etmişti.

Atlantis kraliçesinin kaynayan öfkesi ve kendisine Opus Nostrum adını veren gizli bir uluslararası terör örgütüyle sık sık tırmanan sorunlar arasında, Tarikat'ın dünyada herhangi bir barış ve istikrarı korumaya çalışırken ellerinin fazlasıyla dolu olduğu açıktı.

"İndiğimizden beri çok sessizsin," dedi Brynne. Phaedra'nın yanında, havaalanındaki özel bir pistin pistinde uçaklarını karşılayan büyük siyah bir SUV'nin arkasında oturuyordu.

Koyu renkli camların dışında, araç şehrin kalbine doğru hızla ilerlerken D.C.'nin ikonik binaları ve anıtları yıldız ışığı altında parlıyordu. Phaedra yere indiklerinde çantasından çıkardığı şalın altında titriyordu. Koloninin güneşli Akdeniz'inde bir hafta geçirmek için giyinmiş ve toplanmıştı, Washington'ın sonbahar soğuşuna göre değil.

"Tarikat'ın her yönden karşı karşıya olduğu tehditler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle çok güçlü ve tehlikeli düşmanlarınız var."

"Şimdi neden mümkün olan her avantajı elimizde tutmamız gerektiğini anlıyorsun," diye cevap verdi Tegan, Zael'in yanında ikinci sıradaki koltukta otururken.

Geniş SUV'un kabininde herkese yetecek kadar yer olmasına rağmen, Micah aracın siyah saçlı sürücüsünün yanındaki yolcu koltuğuna oturmayı tercih etti; kendisini Lucan Thorne'un oğlu Darion olarak tanıtan, çarpıcı derecede yakışıklı bir Breed erkeğiydi. Uçuş boyunca onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan Micah, şimdi de aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya aynı derecede kararlı görünüyordu.

Phaedra'nın umursaması bir yana, fark etmesi bile gerekmiyordu.

Onun kaynayan güvensizliği ve huysuz mizacıyla ne kadar az baş etmek zorunda kalırsa o kadar iyiydi. Ortak rüyalarının rahatsız edici hatırlatıcıları ve beraberinde getirdiği tüm imkânsız imalar da cabası.

"Atlantis kristallerinden birine sahip olmak Tarikat'a kesinlikle bir avantaj sağlıyor," dedi ve Zael'e sözsüz bir anlayışla baktı.

Ona acımasızca başını salladı. "Ayrıca Selene'in bize karşı kullanabileceği bir kristal daha eksildi, eğer hor görmesini resmi bir savaşa dönüştürmeye karar verirse."

Aracın ön koltuğundan alçak sesle bir alay sesi geldi. "Denemesini görmek isterdim."

Phaedra bu yorumun Micah'dan gelmesini beklerdi ama onun yerine meydan okuyan Darion'un derin sesiydi. Dikiz aynasında, koyu kahverengi gözleri önündeki otoyola sabitlenmişti ama gösterge panelinin ışıklarından gelen parıltı, kare çenesinin ve sert, yontulmuş dudaklarının sert, kararlı setini aydınlatıyordu.

"İnan bana, Selene'in gazabını yakından görmek istemezsin," diye yanıtladı Zael ciddi bir sesle. "Bunu kimse istemez. Onu kontrol altında tutan tek şey elinde sadece bir kristal kalmış olması. Onu da bir daha kullanamaz."

koruyucu güçlerini zayıflatmadan ve hem kendisini hem de diyarı gelen herhangi bir tehdide karşı savunmasız bırakmadan bir silah."

Phaedra, "Koloni kendi kolonisini kaybetseydi, iki kolonisi olacaktı," diye belirtti.

Zael başıyla onayladı ama cevap veren Brynne oldu. "İşte bu yüzden kolonideki konsey ile diplomatik adımlarımızı güçlendirmeye devam etmemiz çok önemli. Düzen kristallerini asla zorla almayacak olsa da, Selene'i durdurmak için onların ve bizim birleşik gücümüze ihtiyaç duyacağımız bir zaman gelebileceğini anlamalılar."

"Ya da onu aşağı indirin," diye hırladı Micah öndeki yolcu koltuğundan.

O ve Darion birbirlerine tehlikeli bir bakış attılar ve Phaedra hayatında ilk kez zorlu, ölümsüz kraliçesi için endişelendi.

Şehirde ilerlerken, dünyanın dört bir yanından çeşitli ülkelerin bayraklarını taşıyan zengin elçilik konaklarının sıralandığı bir yerleşim caddesine girdiklerinde, Micah'nın acımasız ifadesi araçtaki sessizliğin üzerine asılı kaldı.

Cip, caddede yükselen güvenlik kapısından birkaç yüz metre geride yer alan, on sekizinci yüzyıldan kalma geniş bir yerleşke olan sıradaki en büyük mülklerden birinin önünde yavaşladı. Mülkün halka açık olduğunu gösteren hiçbir bayrak ya da tabela yoktu ama etkileyici malikâne ve arazinin Tarikat'ın küresel merkezinden başka bir şey olamayacağı açıktı.

Darion, "Ne kadar mütevazı olsam da," diye espri yaptı ve aracı girişte retina taraması için durdurduktan sonra ayrılan siyah demir kapılardan geçerek eve doğru uzun yola devam etti.

Bir havaalanı hangarı büyüklüğünde bir yeraltı filo garajına park ettiler ve farklı marka ve amaçlara sahip bir düzine karanlık camlı araçla sıralandılar. Tanklar kadar durdurulamaz görünen kalın lastikleri ve sağlam şasileriyle birkaç tanesinden fazlası şehir savaşı için donatılmış gibi görünüyordu.

Phaedra kendisine eşlik edenleri asansöre kadar takip etti, araç binanın ana katına doğru yükselirken ne ile karşılaşacağından emin değildi. Tarikat'ın merkezini soğuk bir askeri sığınak, siyah duvarlar ve ışısız odalardan oluşan Gotik bir kâbus ya da Lucan Thorne'un düşmanlarının kemiklerinden yapılmış mobilyalar olarak hayal etseydi, daha fazla yanılmış olamazdı.

Roma'daki komuta merkezinin konutundan bile daha şık ve zarif olan D.C. malikânesi tam bir göz ziyafetiydi. Güzel doğramalar, ahşap, mermer ve fayanslar geniş yaşam alanlarının her köşesinde parılıyordu. Çarpıcı antika Fransız ve İngiliz mobilyaları

güzel heykeller, tablolar ve duvar halılarıyla süslüydü. Tüm bunlar Phaendra'nın görebildiği neredeyse her odada davetkâr bir şekilde parlayan kesme kristal avizeler ve masa lambalarının yumuşak altın ışığıyla yıkanıyor. Bir asırdan uzun bir süre önce Selene'nin sarayından ayrıldığından beri böylesine dudak uçuklatan bir lüksün yakınında bulunmamıştı.

Etrafı ne kadar gözlerini kamaştırırsa da, arkadaşlarıyla birlikte asansörden indiğinde onu karşılamak için toplanan insanlara ilk bakışıyla kıyaslanamazdı. Üç erkek ve üç kadın geniş mermer fuayede duruyordu ve Tarikat'ın kurucusu ve lideri Lucan Thorne'un karanlık, hükmedici varlığından şüphe etmek mümkün değildi.

Siyah saçlı, fırtınalı gri gözlü adam, kendisine eşlik eden diğer iki Irk savaşçısından en az bir baş daha uzun duruyordu. İçlerinden birinin dikenli, neredeyse dağınık görünen sarı saçları ve kapalı alanda olmasına rağmen yarı saydam gümüş camlı güneş gözlükleri vardı. Diğer devasa erkek ise koyu tenli ve soğukkanlıydı; kahverengi gözlerindeki sıcaklıkla çelişkili görünen bir kas duvarı ve tehditkâr bir duruşu vardı.

Kadınlara gelince, Phaendra bakmamak için kendini zor tutuyordu. Elini sarışın savaşçının eliyle birleştiren sakın Afrikalı Amerikalıdan Lucan'ın yanında duran muhteşem kumral saçlı kadına kadar her biri olağanüstü güzellikteydi. Ama Phaendra'yı en çok büyüleyen üçüncü kadındı.

Uzun boylu, atletik yapılı, kısa kahverengi saçları ve etkileyici ela gözleriyle Phaendra'yı büyüleyen şey teniydi. Teni alışılmadık işaretlerle kaplıydı -*dermaglifler*. Phaendra onun Cins olduğunu hissetmemişti ama kadınla ilgili bir şey hislerinde garip bir "ötekilik" hissi uyandırıyor.

Lucan'ın yanında duran kadın kibarca gülümsedi. "Siz Phaendra olmalısınız. Ben Gabrielle Thorne."

"Merhaba." Phaendra hoş karşılanacağını mı yoksa Micah'dan gördüğü düşmanlık ve güvensizlikle mi karşılanacağını bilmiyordu ama Gabrielle'in nezaketi onu anında rahatlattı. Ona sıcak gülümsemelerle yaklaşan diğer iki kadın da öyle.

"Ben Savannah," dedi moka rengi ten rengi ve kadifemsi sesi olan güzel. "Şuradaki gözlüklü seksi inek Gideon, benim dostum."

"Ben de Jenna." Arkadaşının esprisine gülümseyen *glifler*le kaplı esmer öne doğru yürüdü. "Brock bana geleceğini söylediğinden beri seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Phaedra, Jenna konuşurken ona gülümseyen siyah savaşçıya onaylayan bir bakış gönderdi. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Phaedra'yı esrarengiz bir sessizlikle izleyen Lucan şimdi ona hafifçe başını salladı. "Uçuşun olaysız geçtiğine inanıyorum."

"Olaysız mı?" Küçük bir kahkaha attı. "Yolculuk iyiydi ama yolda öğrendiğim her şeyi sindirmem biraz zaman alacak."

Bakışlarındaki ciddiyete rağmen ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Zael şahsen bana bilgi konusunda sana güvenebileceğime dair güvence verdi. Şimdiye kadar Tarikat'ı hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Senin söz konusu olduğun yerde de etmeyeceğini umuyorum."

Yanında bir yerden Micah'nın alçak sesle alay ettiğini duydu. Lucan da duymuştu elbette. Bakışları grupta gezinirken, o gök gürültüsü bulutu gözleri Micah'nın üzerine düştüğünde aynı anda hem rahatlamış hem de kınayan bir ifade takınmayı başarmıştı. "Seni tekrar ayakta gördüğüme sevindim."

"Komutan Thorne." Duruşu dikkat kesilmişti, Tarikat'ın liderine saygılı bir baş selamı verdi. "Keşke ekibimin geri kalanı da burada benimle birlikte durabilseydi."

Lucan ağırbaşlı bir şekilde homurdandı. "Hepimizin var, evlat."

Gabrielle sessiz bir nefes vererek Lucan'ın yanındaki yerinden kalktı ve Micah'yı kısa bir kucaklaşmaya çekti. "Hepimiz senin için çok endişelendik." Büyük savaşçı, Gabrielle onu bırakana kadar kıpırdamadan durdu, bu şefkati dev bir meşe ağacı kadar kabullenmişti. "Zavallı annen sen birkaç ay önce Budapeşte'ye gittiğinden beri kendinden geçmiş durumda. Son birkaç gündür senden haber beklemek özellikle onun için tam bir işkence oldu."

Micah annesinin endişesinden bahsedince pişmanlık duymuş gibi göründü. Al kaşları çatıldı. "O burada mı?"

"Yolda," diye cevap verdi Tegan. "Chase ve Boston'daki ekibi Elise'i New York'tan alıp yanlarında getirecekler."

"Bir saat içinde varmış olurlar," diye ekledi Gideon. Yumuşak sesinde İngiliz aksanının izleri vardı. "Nathan ve Jordana da bu yolculuğa katılacaklar."

Micah bu haber karşısında kaşlarını çatı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Tam anlamıyla bir aile buluşmasına geri dönmeyi beklemiyordum."

"Kendini övme kardeşim." Darion kıkırdarak Micah'nın omzuna hafif bir yumruk attı. "Hepsi Phaedra'yla tanışmak için olduğu kadar senin üzgün kığın için de endişeleniyorlar."

Phaedra'nın yanakları Micah'nın ona doğru gönderdiği bakışların sıcaklığıyla yandı. Diğer herkes ona karşı ne kadar dostça ve davetkâr olsa da, Micah'nın onaylamazlığı devam ediyordu. Yanıyordu. Her ne kadar Micah'ı onun düşmanı olmadığına ikna etmeyi asla başaramayacak olsa da - onu o ve beyaz doe ile birlikte çorak ormana düşüren şeyin kader olduğuna - Phaedra'nın bir parçası onu kendisine inanmaya ikna edebileceğini umuyordu.

Hayatının çoğunu insanlarla ilgilenerek geçirdikten sonra, yoldaşlarını öldüren saldırı gibi iğrenç bir şey yüzünden Micah'nın yersiz küçümsemesini kazanmak onu derinden yaralamıştı. Bu onu ruhuna kadar yaralamıştı.

Muhtemelen bu his için de kaderi suçlayabilirdi.

Geldiği andan beri duyularını alarma geçiren diğer ısrarcı his ise bir saniye bile dinmemişti. İçgüdüleri Jenna'nın tam olarak insan olmadığı ama görünür *dermagliflerine* rağmen Irk da olmadığı şüphesiyle uğuldamaya devam ediyordu.

Aklını kurcalayan sayısız soru vardı ama dilinin ucuna kadar gelen bir tanesini geri çeviremedi.

"Özür dilerim Jenna, bakmak istememiştim. Ama sormak zorundayım, nesen sen?"

"O benim muhteşem eşim," diye araya girdi Brock, yaklaşp kolunu dışısına sevgiyle sararken. "İhtiyacım olan tek tanım bu."

Phaedra yerin dibine girmeyi diledi. "Bağışlayın beni. Kaba olmak istememiştim."

Jenna gülümsedi ve başını salladı. "Hiç de kaba değilsin. Ben sıradan bir insan olarak doğdum ama bir süre önce bazı şeyler ... değişti." Durakladı ve umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Şimdi, sizin deyiminizle bir tür devam eden çalışmayım."

Micah sırtıttı ve çenesini sallayarak ona doğru işaret etti. "Görünüşe göre bu yılın başlarında Budapeşte'ye gittiğimde sahip olduğundan daha fazla *glifin* var."

"Oh, evet, çok daha fazlası." Brock'a baktı, ifadesi gizemliydi. "*Dermaglifler* yaklaşık son bir haftadır hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyorlar."

"Rüyalar da öyle," dedi Brock, sesinde ölçülü bir ton vardı. "Bu hızla devam ederse, aldığınız tüm yeni notlara yer açmak için arşiv odasını yerleşkenin tam bir kanadına genişletmemiz gerekecek."

"Rüyalar mı?" Phaedra bu söz üzerine yutkundu, merakı artmıştı. "Ne tür rüyalar görüyorsun Jenna?"

Ona bakmadığı halde Micah'nın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Onun ilgisi damarlarında bir elektrik yükü gibi cızırdıyordu. Bu garip his, Rüya Diyarı'nda geçirdikleri zamanın onlarda uyandırdığı bağı bir parçası mıydı?

Yoksa sadece onun bir erkek olduğuna dair yoğun farkındalığı, ona her baktığında ya da sesinin alçak hırıltısını her duyduğunda hissettiği o istenmeyen çekim miydi?

Her iki durumda da bilmek istemediğinden emindi.

Jenna, "Onları gördüğümde rüya gibi hissediyorum," diye açıkladı. "Daha doğru olmak gerekirse, onlar anılar. Çok eski anılar. Ve bana ait değiller - en azından bana ait olmamaları gerekirken benim oldular. Aynı şekilde tüm bu *glifler* de bana ait olmamalı ama bana aitler."

Bu açıklama sadece daha fazla soruyu beraberinde getirmişti ama Phaedra zaten hakkı olandan fazlasını merak ettiğini düşündü. Jenna açık sözlü ve açık bir insan gibi görünse de, sadece fiziksel görünümünü değiştirmekle kalmayıp zihnini de istila ettiğine göre belli ki ciddi bir şeyle uğraşıyordu.

"Eğer o imgelemlerde beyaz bir geyik görmeye başlarsan, Jenna, kendine bir iyilik yap ve o lanet şeyi öldür," dedi Micah. "Eğer yapmazsan, keşke yapsaydım diyeceksin. Bu konuda bana güven."

Öfkelenen Phaedra ona kırgın bir bakış fırlattı. "Her şey senin için bir alay konusu mu?"

"Hayır. Aslında çoğu konuda son derece ciddiyimdir." Adamın lavanta rengi gözleri tıpkı rüya olmayan rüyasındaki çorak ormanlık alanda olduğu gibi Phaedra'yı delip geçti. Phaedra gözlerini kaçırmak istedi ama adamın bakışları sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi onu inatçı bir şekilde kavradı. "Eğer o hayvanı Ölü Topraklar'a kadar takip edersem neler olacağını bilseydim, onu ellerimle boğardım. Kesinlikle yapmalıydım. Belki o zaman ekibim hâlâ hayatta olurdu."

Phaedra yavaşça başını salladı, onun içindeki şiddetten dehşete düşmüştü. Kaderi ya da zamansal düzlemde var olan herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin kavrayabileceğinden çok daha büyük ve ötesinde olan şeyleri hiçe sayması da cabası.

"O gece geyiği ormana kadar takip etseniz de etmeseniz de adamlarınızın ölmeyeceğini nereden biliyorsunuz?"

"Nereden bilebilirim ki?" Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Çünkü ben hâlâ buradayım ve böyle olmaması gerekiyordu. Ben onların kaptanıydım, liderleriydim. Onların arkadaşıydım." Derin sesi neredeyse bir fisıltıya kadar alçaldı. "Ben onlara aidim."

Sözlerinde bir çiğlik vardı, gözbebeklerinde parlayan kehribar ışıltısıyla noktalanıyordu.

Phaedra, Irkların en derin duygularını değişken gözlerinde ve *dermagliflerinde* taşıdıklarını biliyordu. Micah'ın deri izleri, Tarikat'ın Roma'daki revirinden çıktığında giydiği tamamen siyah devriye kıyafeti tarafından kapatılmıştı. Yine de onları zihninin gözünde görebiliyordu, sanki onu şahsen gördüğü ilk andan itibaren oraya kazınmışlardı, yarı giyinik ve kan açlığı, acı ve öfkeyle vahşilemişti.

Gömleğinin yaka kısmından sadece ufak bir *parıltı* görünüyordu. Güçlü boğazının yan tarafına doğru kıvrılan dal, bronzdan çivit rengine ve siyaha doğru titreşirken, adam sessiz bir suçlamayla ona bakıyordu.

Jenna'nın sesi ağır sessizliği bozdu. "Tegan Roma'dan aradığında, ikinizin Ölü Topraklar'daki olaydan önceki bir hafta boyunca her gece aynı rüyayı gördüğünüzü söyledi. Bu konuda daha fazla şey duymak isterim."

"Ben de öyle," dedi Lucan. "Micah, seninle başlayacağım. Darion seni yerleştirecek, sonra ikiniz de on dakika içinde savaş odasına rapor verin."

Micah başıyla onayladıktan sonra Lucan Phaedra'ya döndü. "Gabrielle senin için bir misafir odası hazırladı. Durumu senin açısından dinlemeye hazır olduğumda sana birini göndereceğim."

Tarikat'ın lideri onun onayını beklemeden Tegan'a döndü. "Micah'yı bulmak için ayrıldığınızdan beri gerçekleşen bazı yeni Rogue faaliyetleri hakkında sizi bilgilendirmemiz gerekiyor."

"Haydutlar mı? Tam da ihtiyacımız olmayan şey."

Alçak bir hırıltıyla, Gideon, Brock ve Zael'e kendilerine katılmalarını işaret eden Tarikat liderinin yanına gitti.

Micah'nın bakışları bir an Phaedra'nın üzerinde oyalandıktan sonra o da Darion'u yanına alarak diğer yöne doğru yürümeye başladı.

"Phaedra, bu taraftan," dedi Gabrielle, sesi korkutucu eşinin komutlarıyla parlak bir tezat oluşturunuyordu. "Eminim bir süre dinlenmek istersin. Çantayı odana götürelim ve sonra hep birlikte bir şeyler yiyebiliriz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, ancak rahatlık ve boş midesi onu pek ilgilendirmiyordu.

Micah'nın uzun bir koridorda gözden kayboluşunu izlerken, kaderin kendisini onunla birlikte Düşler Diyarı'na bırakarak büyük bir hata yaptığını düşünmeden edemedi. Onları bir araya getiren rüyayı inkâr edemeyebilirdi ama kaderin onun herhangi bir parçasını onun gibi hırıltılı, şiddet yanlısı bir Irk savaşçısına ayrılmaz bir şekilde bağlayabileceğini hayal etmeyi reddediyordu.

Gerçekte hissetmediği bir gülümsemeyi zorlayarak üç kadını konağın diğer ucuna kadar takip etti.

BÖLÜM 8

Lucan savaş odasında hazır olduğunda Phaedra için birini göndereceğini söylediğinde, Micah onu almak için gönderilen köstebeğin kendisi olacağını tahmin etmemiştir.

Liderlik beceriksizliğinin ayrıntılarını yeniden gözden geçirdikten ve tüm ekibinin kaybını yeniden yaşadıktan sonra, tek istediği karargâhın silah odasına gidip bir ya da on saat boyunca kendi kendine yönelttiği saldırganlığını biraz olsun azaltmaktır. Bunun yerine kendini malikânenin beyaz mermer koridorlarında sınırlı bir şekilde Phaedra'nın dinlendiğini öğrendiği misafir odasına doğru ilerlerken buldu.

Geniş süitin kapısı açıktı. Onu son gördüğünden beri bir noktada, Roma'dan gelirken giydiği hafif yazlık elbiseyi değiştirmişti. Şimdi, şarap rengi bir tunik ve koyu renk bir kot pantolon giymiş, sırtını odanın girişine dayamış, büyük boy yatağın kenarında oturuyordu. Zengin, uzun saçları gevşek bir kıvrımla omurgasının ortasına düşüyor, kıvrık uçları altındaki güvercin grisi yorganın tepesini okşuyordu.

Kulağına götürdüğü telefona konuşurken yatıştırıcı sesi şefkatle yumuşamıştı. "Lütfen, benim için endişelenme. İyi olacağıma eminim. Evet, tamam. İyi olacağım. Yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Hiç şüphesiz onu hissederek başını çevirdi ve bakışları omzunun üzerinden onunkilerle çarpıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı telaşla cihaza doğru. "Seni sonra ararım."

Micah hiçbir şey söylemedi, sadece odanın eşiğinde durdu, bağlantıyı kesip telefonu yatağın üzerine koyarken pervaza rahatça yaslandı.

Altın rengi gözleri kısıldı ve ayağa kalkarak onunla yüzleşti. "Her zaman başkalarının özel konuşmalarına burnunu sokar mısın?"

"Eğer özel olmasını istiyorsan, kapıyı kapatmalıydın."

Güzel ağzı bariz bir şüpheyle buruştu. "Nedense bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Ayrıca, ne senden ne de başkasından saklayacak bir şeyim var."

"Demek ısrar
ettiniz." "Gerçek
bu."

Homurdandı, henüz ona inanmaya başladığını kabul etmeye hazır değildi. "Kiminle konuşuyordun?"

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, bu da adamın dikkatini tuniğinin yumuşak kumaşının altında gizlenen mükemmel kabarıklıklara daha da çekti. "Bilmen gerekiyorsa, Tamisia ile konuşuyordum. O ve Trygg ben yokken evimdeki işlerle ilgileniyorlar."

"Oradan kaçtığın sığınaktan bahsediyorsun." Kadının kuşkulu tepkisi üzerine omuz silkerek odaya girdi. "Zael yardıma muhtaç kadın ve çocuklarla ilgili çalışmalarınızdan bahsetti. Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Bir süreliğine."

Gözlerinde esrarlı bir şey parıldadı. Orada hüznün de vardı. Micah başkalarında şefkatli duygular aramaya alışık değildi. Tanrı biliyordu ki kendi içinde de herhangi bir yumuşaklığı inkâr etmek için elinden geleni yapmıştı.

Tarikat'ın tam üyesi olduğu bir avuç yıl içinde bir savaşçı olarak bu şekilde sivrilmişti. Acımasız eğitim. Sıfır merhamet. İstisna yok.

Phaedra'nın geçmişini merak ediyorsa, bunun ölen yoldaşlarının intikamını alma yemininin yararı için olduğunu söyledi kendine. O hâlâ cevaplanması gereken bir soruydu, daha fazlası değil.

"Ne zamandır Atlantis'ten uzaktasın Phaedra?" Başını

öne eğdi. "Saymayı uzun zaman önce bıraktım." "Yıllar

o zaman." Bir adım daha yaklaştı. "On yıldan fazla mı?"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Birçoğu. Şimdiye kadar yüz yıla yaklaşmışlardır diye tahmin ediyorum."

Vay anasını. Cevap onu şaşkına çevirmişti. Atlantislilerin dış görünüşü olarak Melezler kadar yavaş yaşlandıklarını bilmesine rağmen, onun parlak, çizgisiz yüzünde görünen yirmi küsur yıldan daha yaşlı olabileceğini düşünmek onu hâlâ şok ediyordu.

Her nasılsa, onun tepkisini incelerken genç kızdan daha genç görünüyordu. Evinden ve değer verdiği herkesten binlerce mil uzakta, büyük süitin ortasında dururken savunmasız ve yalnız görünüyordu. Bunun farkına varması, adamın içinde ona karşı kabul etmek istemediği bir korumacılık duygusu uyandırdı.

Bunu kabul edemezdi.

İçindeki her hayatta kalma içgüdüğü duvarı tutması, Phaedra'yı Tarikat'ın güvenliğindeki potansiyel bir çatlaktan başka bir şey olarak görmesine izin vermemesi konusunda uyarıyordu. Aynı derecede rahatsız edici olan şey ise, Phaedra'nın hiç de ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcı olmasıydı.

Şimdi olmaz. Onunla paylaştığı rüya hakkında Zael ya da Zael neye inanırsa inansın ve bunun gülünç olabileceği fikri ne olursa olsun, onun

olmasına izin vermeyecekti.

birbirlerine karşı hissetmeleri gereken bir tür kozmik bağa işaret eder.

Dreamscape ve Atlantisli ruh bağları söz konusu olduğunda, Micah şüphe ve inançsızlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Phaedra'ya karşı hissettiklerine gelince, onun şimdiye kadar gördüğü en nefes kesici güzellikte kadın olduğunu kabul etmezse kendine yalan söylemiş olurdu. Onun açık seyahat çantasının durduğu yere doğru ilerleyişini izlerken arzu damarlarını yaladı. Daha önce giydiği hafif şalı aldı, elleri zarif bir şekilde şalı katladı ve diğer giysilerinin üzerine yerleştirdi.

"O zamanın çoğunda kolonide yaşadım," dedi bir süre sonra, sesi sessiz ve düşünceliydi. "Yine de sonunda ayrılmaya ve Roma'da yeni bir hayata başlamaya karar verdim. Zaman geçti. Bazı şeyler oldu. Bir gece, yaralı ve açlıktan ölmek üzere olan genç bir anne ile küçük çocuğunu şiddetli bir yağmur fırtınasını beklemek üzere kapımın önünde buldum. Onları içeri davet ettim, karınlarını doyurdum ve sabaha kadar uyumaları için odalardan birini teklif ettim. Kısa bir süre sonra evimi, başını sokacak güvenli bir yere ihtiyaç duyan her kadın ve çocuğa sığınak olarak açtım."

Onu dinledi, cesaretinden ve özverisinden etkilendi. Çok az kişi sadece eviyle değil, kalbiyle de bu kadar cömert olabilirdi. "Bu takdire şayan bir amaç, Phaedra."

Adam bu yorumu içtenlikle yapmış olsa da, kız bunu o şekilde algılamışa benzemiyordu.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu hayranlık için ya da asil bir amaç için yapmadım. Bu bir gereklilik. Bu ölümlü dünyada bu kadar çok çirkinlik ve şiddet varken, evimin sağladığı koruma çoğu zaman bu kadınlar ve çocuklar ile ölüm arasında duran tek şey oluyor - ister ihmalden, ister güvenileceklerine inandıkları birinin elinden olsun."

Sesindeki duygu elle tutulur gibiydi. Yardım ettiği insanlara olan bağlılığının vahşiliği de öyle. Hem bir savaşçı hem de bir erkek olarak içinde bir çatışmayı körükledi.

Ona yaklaştı ve yüz ifadesinin savunmadan temkinliye ve şaşkınlığa geçişini izledi.

"Bu dünyadaki çürümenin ben de farkındayım
Phaedra." "Yani Tarikat'la çalıştığın için mi?"

Omzunu kaldırdı, belli belirsiz bir onaylama. "Evet, bu yüzden. Ama aynı zamanda annemin insan günahlarını okuma yeteneğine sahip olduğum için.

İnsanların arasındayken, insanlarla yakın temas halindeyken, her şeyi duyuyorum. Tüm olumsuz düşüncelerini ve en karanlık sırlarını. Tüm kötü alışkanlıklarını. Aldıkları ya da arzuladıkları her sapkın, sadist zevki."

Garip bir sessizlik içinde ona bakıyor, onu inceliyordu. Yüz ifadesine dayanılmaz bir şefkat yerleşti. "Gözlerinin bazen bu kadar kasvetli görünmesine şaşmamalı. Binlerce ömür yetecek kadar iğrençlik ve şiddetle tanıştın."

Hiç uyarmadan yüzüne doğru uzandı. Parmak uçları adamın sıkılmış çenesinin kenarında usulca parladı. Dokunuşu onu yaktı, o kısacık, sonsuz nazik okşayışı bile.

Dişlerini diş etlerinden dışarı fırlattı, kan açlığı iyileştiğinden beri içinde hâlâ pamuk ipliğine bağlı bir canavardı. Ama serbest bırakılmak için dişlerini gıcırdatan başka bir açlıktı.

İhtiyaç, ham ve tehlikeli.

İçinden alevle buluşmak için yarışan yakıt gibi akıyordu. Phaedra'ya bakarken nabız noktalarında alçak, sahiplenici bir çarpıntı hissediyor, gözlerinde kıvılcımlanan korkuları gizleyemiyordu.

Her *ne* kadar onun kim olduğuna dair güvensizliğine tutunmak istese de daha da çok istediği şey basitçe oydu.

Sikeyim.

Öyle bir şey olmayacak.

Zihinsel olarak, içinde tutuşan arzusunun etrafındaki yumruğunu sıktı. Bu şehirdeki sayısız kadın ve Tarikat'taki görevleri sırasında içinden geçtiği diğer tüm kadınlar arasında bu, arzulamayı reddettiği bir tanesiydi.

Kadere lanet olsun.

Belki o da öyleydi.

Geri çekildi ve sert bir alay savurdu. "Benim işim şiddet, Phaedra. Bu konuda iyiyim - bazıları en iyisi olduğumu söyler."

Gülümsemesi anlayışla karışık hüzünlüydü. "Bundan bir an bile şüphe duymuyorum."

"Güzel," diye hırladı. "O yüzden kimsenin merhametine ihtiyacım olduğunu düşünme hatasına düşme. Ve olduğum şey için özür dilememi de beklemeyin."

"Hayır, elbette bunu yapmayacağım. Özür dileyeceğin pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Belki de hiçbir şey için."

Azı dişlerini birbirine geçirdi ve kendi kendine onun öfkesinin, dikkatli olmazsa kendisini mahvedebilecek bir nezaketten daha iyi olduğunu söyledi. Onun bir

Tamamlanması gereken bitmemiş bir görev. Silah arkadaşlarının külleri üzerine verdiği bir söz.

Bu bağlılık, Ölü Topraklar'daki o korkunç gecede onun ve yoldaşlarının üzerine salınan doğaüstü ateşle başladı ve sona erdi.

"Lucan savaş odasında seni bekliyor," dedi ve bunu bir emir gibi net bir şekilde ifade etti. "Ve Phaedra, uyarıyorum. Takım arkadaşlarımla ölümleri karşılıksız kalmayacak. Tarikat tarafından değil. Benim tarafımdan da. Ne gerekiyorsa yapacağım, intikamımın önünde duran her engeli ortadan kaldıracığım."

Yutkundu, ama onun tehdidinden korkmak yerine gururlu çenesi kalktı. "Halkıma karşı savaşa göz yummamı bekliyorsanız, burada söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

Micah yaklaştı, yüzleri arasında bir avuç santimden daha az mesafe vardı. "Herhangi bir engel, Phaedra."

Nefes nefese bir an adamın gözlerinin içine baktı, sonra yanından geçip, başı ve omuzları bir kraliçenininki kadar asil bir şekilde odadan çıktı.

BÖLÜM 9

Phaedra, Tarikat'ın savaş odasındaki uzun konferans masasında Micah'nın karşısında bir saatten fazla bir süre boyunca bakışlarını bir kez bile ondan ayırmadan oturmayı nasıl başardığından emin değildi.

Lucan Thorne, Tegan, Zael ve odada toplanan diğer Tarikat savaşçıları tarafından sorgulandığı süre boyunca, tekrarlayan rüyasını ve sonunda Micah'yla birlikte Ölü Topraklar'a düşmesine neden olan rüyayı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Ardından gelen pek çok soruyu cevapladı, sadece her kelimesini ve ifadesini dikkatle inceleyen Irk erkeklerinin değil, Jenna, Gabrielle ve Savannah'nın sorularını da.

Her şeye rağmen başını dik tuttu ve gözlerini Micah'nın korkusuz bakışlarının sıcaklığından uzak tuttu.

Buna onu görmezden gelme kararlılığı da diyebilirsiniz. İnatçı çizgisi, kelimenin tam anlamıyla yüzyıllar boyunca yaşayarak bilenmiş. Buna öfke de diyebilirsiniz. Adamın misafir odasında savurduğu cüretkâr tehditten sonra yeterince öfkелendiği kesindi; bu uyarıdan şüphe duyması için hiçbir neden yoktu.

Yanağına dokunma ve düşüncelerini yüksek sesle dile getirme gibi utanç verici bir dürtüye boyun eğdiği andan itibaren üzerine yapışan garip duygu dışında her şeyi söylemeye hazırды.

Ne kadar isterse istesin, o aptalca, açıkça istenmeyen merhametini geri alamazdı. Anlattığı korkunç hediye için hâlâ sempati duymuyormuş gibi de davranamazdı.

Phaedra insanoğlunun acımasızlığını hatırlamak istemediği kadar çok kez yakından görmüştü. Ama etrafındaki havayı zehirleyen her hastalıklı ve ahlaksız düşüncenin açık bir alıcısı olarak hayat boyunca yürümek? Tüm bu çirkinliğin yüküyle nasıl delirmediğini hayal bile edemiyordu.

Belli ki onun için duyduğu endişeler yersizdi.

Hoş karşılanmadığından bahsetmiyorum bile.

Tarikat büyükleri ve eşleri az önce söylediği her şeyi sessizce düşünürken odaya bir sükûnet çöktü. Phaedra ellerini kucağında kavuşturmuş, dağılmak ve incelemelerden -özellikle de Micah'nın incelemelerinden- uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Her şeyden çok, ait olduğu yere, evine dönmek için özgür olmak istiyordu.

"Umarım biraz yardımcı olabilmişimdir," dedi grubun geneline hitap ederek. Lucan'a baktı. "Sorularınızı sorduğunuza göre, Roma'ya ne zaman dönebilirim?"

Karşısındaki sandalyede oturan Micah'nın kaslı gövdesinin gerildiğini görmek yerine hissetti. "Hâlâ cevaplamadığın bir soru var. En önemlisi. Hâlâ Atlantis kraliçene sadık mısın?"

Başka bir seçeneği olmadığından, sonunda onun tedirgin edici bakışlarıyla karşılaştı. "Size daha önce de söylediğim gibi, diyarı yıllar önce terk ettim."

"Ben bunu sormadım. Ailen Selene'ye sadık kullar olarak hizmet etti. O kadar sadıklardı ki, onun isteklerini yerine getirmek için ölmeye hazırıldılar. Peki ya sen?"

Onun meydan okuması artık herkesin dikkatini çekmişti. Phaedra onlara bilmek istedikleri her şeyi ve daha fazlasını kendi isteğiyle anlatmıştı. Hiçbiri onun dürüstlüğünü sorgulamamış ya da bu gece iyi niyetini kanıtlamak için Selene'i reddetmesini talep etmemişti.

"Selene'e sizden ya da Tarikat'tan daha fazla hizmet etmiyorum. Benim için önemli olan her şey Roma'da. Bu yüzden, Tarikat beni tutsağı olarak görmeye hazır değilse, oraya geri dönmek istiyorum."

Lucan uzun masanın başında yavaş bir nefes verdi. "Sen kimsenin tutsağı değilsin Phaedra. Ve bu yerleşke Atlantisli ya da başka bir sivil için uygun bir yer değil. Zael ve Brynne yarın Roma'ya dönerken sana eşlik edecekler. Oradan da konsey ile diplomatik bir toplantı için koloniye geçecekler. Eğer Ölü Topraklar'da yaşananlar gelecekteki sorunların habercisiyse, koloninin onları çağırdığımızda bizimle müttefik olma anlaşmasını yeniden teyit etmemiz akıllıca olacaktır."

Çift başlarıyla onayladı. Zael, "İstersen sana koloniye kadar eşlik edebiliriz Phaedra," diye teklif etti.

Başını iki yana salladı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Yarın yola çıkacağını düşünmek onu rahatlattı. Micah'ya karşı duyduğu istenmeyen çekimle arasına ne kadar çabuk mesafe koyabilirse o kadar iyiydi.

Masanın uzak ucunda oturan Jenna kalemini önünde açık duran deftere vuruyordu. Dikkati dağılmış gibiydi, *gliflerle* kaplı parmaklarının arasında tuttuğu kaleminden hızlı hızlı vuruşlar gelmeye devam ederken alnı sıkıştı.

"O bakışı biliyorum," dedi Brock. "Ne oldu bebeğim?" "Belki de hiçbir şey. Ama-"

"Ne hariç?" Lucan sordu, kendi kaşları da çatılmıştı.

"Bu, Ölü Topraklar hakkında edindiğimiz ilk yüz yüze anlatım." Omuz silkti, ama bir şey niyetlendiği kadar rahat görünmüyordu. "Micah ve Phaedra'dan bölge hakkında bazı ayrıntılı notlar almak isterim, böylece onları arşivlerimize ekleyebilirim."

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı Lucan. "Biz burada işimizi bitirir bitirmez siz üçünüz bu işe başlayabilirsiniz. Chase her an Boston'dan grupla birlikte gelebilir, o yüzden konuşacak başka bir şeyi olan yoksa işleri toparlayabiliriz."

Masanın etrafında oturan savaşçılar ve üç kadın başlarını salladı. Brock hariç hepsi, sandalyesini eşine doğru çevirmiş, karanlık bakışları ciddileşmişti.

"Her şey yolunda mı, Jen?"

"Evet." Gülümsedi ve onun büyük eline uzandı. "Öyle olmasaydı sana söylerdim. Ayrıca, bunu kanında hissedersin. Her şey yolunda."

Yüz ifadesi bir nebze de olsa rahatlayan Jenna, Phaedra'ya baktı. "Eşim çok fazla endişeleniyor."

Homurdanarak elini ters çevirdi ve böylece küçük elini şefkatle kavrayabildi. "Eşim kendini yenilmez sanıyor."

Jenna sırttı. "Eğer biyoteknoloji implantı uyarsa..."

Phaedra merakına engel olamadı. "Anlamıyorum."

Cevap veren Lucan oldu. "Yaklaşık yirmi yıl önce Jenna, Tarikat'ın en tehlikeli düşmanlarından biri tarafından esir alındı. Biz onu yakalamadan önce, ona vahşice davranmış ve arkasında kendinden bir parça bırakmıştı."

Jenna göstermek istercesine boynunun arkasını işaret etti. "En son teknoloji, uzaylı teknolojisi. Geliştirilmiş güç. Uyarlanabilir hücresel yenilenme. Korku filmi gibi oynayan anılar." Brock'a sırttı. "Ama hey, bir de iyi tarafından bak, değil mi? Saçlarıma asla ak düşmeyecek ve sanırım tüm vücut *glifleri* de fena değil."

"Bu konuda şaka yapabilmene sevindim," diye hırladı. "Keşke Kadim orospu çocuğunu öldüren ben olsaydım."

Kadim. Kullandığı terim eski bir terimdi ama yabancı değildi, özellikle de Phaedra ya da onun türünden herhangi biri için. Kadimler Soy'un babalarıydı. Vahşi öteki dünyalılar. Kana susamış, acımasız fatihler. Bu tür yırtıcılardan oluşan sekiz kişilik bir akıncı grubu binlerce yıl önce Dünya'ya gelmiş ve yüzyıllar boyunca bulabildikleri her yerde hem insanları hem de Atlantislileri avlayıp katletmişlerdi.

Nihayetinde Phaedra'nın halkına feci bir darbe indirmişlerdi. Atlantis'in kristallerinden bir çiftini ele geçirmeyi başardıktan sonra, her ikisinin birleşik gücünü diyarın orijinal ada evini yok etmek için kullandılar, nüfusu yok ettiler ve Selene ile hayatta kalan az sayıdaki yüzlerce kişiyi bugüne kadar kaldıkları yeni bir yere kaçmaya zorladılar.

O karanlık günlerin ve gecelerin dehşeti o kadar uzun zaman önce yaşanmıştı ki, neredeyse bir efsaneye dönüşmüştü.

Tıpkı Eskiler'in kendileri gibi.

Ama bir şey mantıklı gelmiyordu. Phaedra başını eğdi, Jenna'nın çektiği çilenin zamanlaması kafasını karıştırmıştı. "Duyduğum her şeye göre, Tarikat tüm Kadim babalarını insanlığın Orta Çağ'ında öldürmüş."

Tegan yavaşça başını salladı. "Biri hariç hepsi."

Lucan, "Gemileri Dünya'ya düştükten hemen sonra UV ışınlarına maruz kaldıkları için öldükleri bildirilen iki kişiyi saymıyorum," diye ekledi.

"O nasıl hayatta kaldı?" Phaedra, o canavarlardan birinin sadece yirmi yıl öncesine kadar dünyada serbestçe dolaştığını düşününce dehşete kapılarak sordu.

"Biri onu kullanmaya hazır olana kadar saklamış," diye cevap verdi Gideon acımasızca.

Brynne alay etti. "En az Eskiler kadar tehlikeli ve vahşi biri. Bunu bilmem gerekir. Ben ikisinin de ürünüyüm."

Lucan homurdandı. "Sen Dragos'un çarpık laboratuvar deneylerinden çıkan birkaç iyi şeyden birisin Brynne. Sen ve kız kardeşin Tavia, her ikiniz de. Ne kadar tuhaf olsa da, saflarımıza katılan ya da güvenilir müttefikler olduklarını kanıtlayan bazı Avcılar için de ona teşekkür etmeliyiz."

Phaedra sandalyesinde arkasına yaslandı, tüm bu yeni bilgilerden bunalmıştı - sormak için can attığı düzinelerce yeni sorudan bahsetmiyorum

bile. Düşüncelerini sıralamaya fırsat bulamadan, açık savaş odasının dışındaki koridordan sesler yükseldi. Masadaki herkes ayağa kalkarken, iri yarı sarışın bir Breed erkeği üç savaşçı ve üç savaşçıdan oluşan bir gruba liderlik etti.

İçerideki kadınlar.

Yeni gelenler karşılanırken aynı anda bir düzine sohbet fokurdadı. Erkeklerin el sıkışmalarında ve kardeşçe kucaklaşmalarında alttan alta bir ciddiyet akıyor gibi görünse de, mutlu bir yeniden birleşme gibi görünüyordu.

Phaedra, gülümsemeler ve dostça selamlaşmalar değış tokuş edilirken ve sohbetin gürültüsü odayı doldururken kendini garip bir yabancı gibi hissederek geri çekildi.

Micah da uzun süre olmasa da kalabalığın çevresinde durdu.

Geldiğı andan itibaren Tegan'ın güçlü kollarına yakalanmış olan minyon sarışın, kalabalığı yararak Micah'ya doğru koşmaya başladı. "Tanrı'ya şükür!" diye haykırdı, onu sıkıca kavrarken sesi duygusallıktan boğulmuştu.

"Anne," dedi sessizce, küçük bedenini kaslı kucağıyla sararak. Geniş göğsüne yaslanıp ağlarken, "Her şey yolunda," diyerek onu rahatlattı. "Her şey yolunda. Ah, Tanrım. Lütfen ağlama."

"Seni kaybetmekten çok korktum." Geri çekildi, oğluyla aynı lavanta rengindeki gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını tuttu ve başını kaldırarak oğlunun sert yüzüne baktı. "Bir daha asla gitmeni istemiyorum, Micah. Bana söz ver."

"Keşke yapabilseydim." Derin sesi Phaedra'nın şimdiye kadar duyduğu en nazik sestti. "Sana böyle bir söz veremeyeceğimi biliyorsun anne."

"Biliyor," dedi Tegan, şimdi onlara katılmıştı. "Değil mi, Elise?"

Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Kız ona doğru eğildi ve titreyerek başını salladı. "Siz ikiniz benim her şeyimsiniz. İkinizi de kaybetme düşüncesine katlanamam."

Baba ve oğul aynı anda "Yapamayacaksın," dediler.

Aralarında çok fazla benzerlik vardı. Ama Tegan'ın sert dış görünüşünün bir kısmı şimdi güzel arkadaşına yakın olduğu için yumuşamıştı. Aralarındaki sevgiyi görmek Phaedra'nın göğsünde bir gerginlik yarattı.

Yalnızlık hissi onu şaşırtmıştı. Micah'nın delici bakışlarını hiç kırpmadan ona diktiğinin aniden farkına varması da öyle. Fazla bilgili.

Bu erkek ona her baktığında neden hep böyle bir sarsıntı hissetmek zorundaydı? Eğer onları Rüya Diyarı'nda bir araya getiren şey kaderin bir hatasıysa, Roma'ya döndüğünde onu düşüncelerinden silebilmeyi umuyordu.

Yarın yeterince erken gelemezdi.

Rahatsız edici göz temaslarından ve kulak misafiri olmak istemediğı hassas aile buluşmasından uzaklaşmak için başını çevirdi. Aynı anda Breed savaşçılarından biri, yanında ruhani platin sarısı bir dişiyile ona doğru ilerledi.

Phaedra karşısında Atlantisli bir dostunun olduğunu hemen anladı. Kadın da aynı şeyi anlamıştı, yaklaşırken gülümsemesi ışıldıyordu.

"Merhaba," dedi, sıcak bakışları deniz gibi parlıyordu. "Sen Phaedra olmalısın."

"Evet. Ve tabii ki sen de Jordana'sın." Phaedra, Atlantis tahtının yaşayan tek varisi olan Selene'nin torununun önünde eğilme dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Büyülenmiş gibi bakmaktan kendini alamadı. "Anne ve babana çok benziyorsun. Cassianus'un sarı saçlarına sahipsin ama güzelliğin tamamen annen Soraya'ya ait."

Jordana sığ bir nefes aldı. "Onları tanıyor muydun?"

"Evet, tanıyordum. Uzun zaman önce."

"Oh." Genç kadın, sanki topraklanmaya ihtiyacı varmış gibi, yanındaki siyah saçlı erkekle ellerini birleştirdi. Konuştuğunda sesinde sessiz bir merak vardı. "Onları dinlemeyi çok isterim Phaedra. Eğer senin için bir sakıncası yoksa tabii."

"Benim için zevktir. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım." Jordana dudaklarını birbirine bastırarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Özür dilerim,

Arkadaşımı tanıtmadım. Bu Nathan."

"Memnun oldum," dedi Phaedra.

"Aynı şekilde." Çarpıcı derecede yakışıklıydı, deri savaş kıyafetleri ve botlarından parlak, kısa saçlarına kadar siyahlar içinde bir çalışmaydı. Ölümcül olduğuna şüphe yoktu ama Jordana'ya baktığında bakışlarındaki şefkat hissini de inkâr etmek mümkün değildi.

"Hey, burası özel bir parti mi yoksa herkes katılabilir mi?" Viski gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşan bu adam, yeni gelen savaşçılardan biriydi. Rahat bir edayla yürüyor ve istediğini elde etmeye alışmış yakışıklı bir adamın tüm cazibesıyla sırtıyordu. "Ben Eli."

"Phaedra," diye cevap verdi, savaşçının megawatt gücündeki gülümsemesine karşılık vermemek imkânsızdı.

Grupla birlikte gelen ve şimdi Darion Thorne'la birlikte ilerleyen son Breed erkeğini işaret etti. "Bu Jax. Benden çok daha az ilgi çekici."

Atletik yapılı, badem biçimli gözleri ve omuzlarından sırtına dökülen siyah saçlarıyla bir erkek için fazla güzel olan Jax, küçük gruplarına doğru bir kedi zarafetiyle ilerliyordu. Yoldaşlarıyla aynı siyah savaş teçhizatını ve silahları giyyordu ama

Kaslı vücuduna jilet gibi keskin fırlatma yıldızlarıyla dolu deri bir kayış asılmıştı.

Jax, Eli'nin yanına bir dirsek atarken Phaedra'ya göz kırparak, "Geri kalanımızı bu pisliğe bakarak yargılama," dedi. "Onu sadece gülmek için yanımızda tutuyoruz."

Phaedra gülümsedi. "Selam, Jax."

"Memnun oldum," diye yanıtladı başını hafifçe eğerek.

Hepsi birkaç dakika konuştuktan sonra Gabrielle geldi ve Phaedra'yı henüz tanışmadığı insanlarla tanıştırmayı teklif etti. İlk olarak Tarikat'ın Boston'daki komuta merkezinin lideri Sterling Chase ve Brynne'in üvey kız kardeşi olan eşi Tavia geldi. Sonra Micah'nın annesi ve Tegan'ın eşi Elise geldi.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Phaedra, gruptakilerin aralarındaki yabancıya karşı beklenmedik derecede misafirperver olduklarını görünce.

Micah hariç hepsi.

Annesi selamlamak için Phaedra'nın elini sıkarken o geride durdu. "Tegan bana sen ve Micah arasında olanları anlattı. Rüyayı, Ölü Topraklar'ı... hepsini." Bir an için arkasından Micah'ya baktı, sonra yumuşak lavanta rengi gözlerini tekrar Phaedra'ya çevirdi. "Nasıl oldu da oğlumla birlikte o ormana düştün bilmiyorum. Tek bildiğim, onun hayatta olduğu. Eğer o gece orada bulunmanın onu eve getirmemle bir ilgisi varsa, sana her zaman minnettar kalacağım Phaedra."

Micah'nın sesinin alçak gürültüsü bu hassas alışverişin üzerine bir çekiç gibi indi. "Eğer bu gece Jenna'yla buluşmamız gerekiyorsa, bunu yapmalıyız."

Bu sert yorum Jenna'nın kafasını Savannah ve Brock'la yaptığı konuşmadan başka yöne çevirdi. "Siz ikiniz ne zaman başlamak isterseniz ben hazırım. Arşiv odasında buluşabiliriz."

Micah başıyla onayladı. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

Dönerek uzaklaştı ve kapıdan çıktı. Onun çıkışı toplantının geri kalanının da dağılmaya başlamasına neden oldu.

Savaşçılar ve arkadaşları savaş odasından çıkmaya başlarken, Jordana Phaedra'nın arkasından yaklaştı. "Seninle biraz daha konuşmak isterim. Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki."

"Neden bize katılmıyorsun?" Jenna önerdi. "Ben de tam Phaedra'yı Cyborg Merkezi'ni ziyarete götürmek üzereydim."

Jordana gülümsedi. "Jenna'nın arşivlerini henüz görmedin mi?" "Hayır, görmedim."

"O zaman şaşırmaya hazır olun."

BÖLÜM 10

Micah küçük bir çocukken karargâhın Jenna'nın çalışmaları için ayrılmış odasına sadece geçici bir ilgi duymuştu. Ailesiyle birlikte Tarikat'ın D.C.'deki yerleşkesini ziyaret ettiğinde, Jenna'nın Eskilerin tarihini ve kültürünü kaydetmek için kullanmaya başladığı ve vücuduna yerleştirilen uzaylı DNA'sıyla aşılınmış implantın ona gösterdiği günlükleri barındıran tavandan tabana kitaplıklardan çok silah odası ilgisini çekmişti.

Ateşli silahlar, fırlatma yıldızları, patlayıcılar.

Rogue öldüren titanyumdan yapılmış pırıl pırıl bir kılıç. Bunlar onun tutkularıydı.

Darion gibi, bilgin ve asker arasındaki çizgiyi eşit beceriyle aşmayı başkalarına bırakın. Micah'nın uzmanlığı onu tek bir yola yönlendirmişti ve yaptığı işte çok iyiydi. Elindeki silahın verdiği his ve karanlık işinin dünyayı herkes için daha iyi bir yer haline getirdiğini bilmekten başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Yine de, son yirmi yıldır Jenna'nın kişisel çalışma alanı olan geniş odaya adımını attığında etkilenmeden edemedi.

Burayı son gördüğünden beri meşguldü.

Deri ciltli dergiler artık rafların neredeyse her santimini kaplıyordu. Elle çizilmiş titiz eskizler, karmaşık diyagramlar ve anlaşılmaz teknik şemalar sanki birer sanat eseriymiş gibi duvarlara yapıştırılmıştı. Üzerlerinde yakaladığı inanılmaz detay seviyesine bakılırsa, bunlar neredeyse birer sanat eseri idi.

Garip diyagramlardan birine doğru yürüdü ve koridordan birkaç çift ayak sesi yaklaştığında birbirine bağlı formüller ve yayılan akış şemalarını inceliyordu.

Önce Jenna girdi, onun taslağa baktığını görünce kaşları ela gözlerinin üzerinde çatıldı. "Bu bitmemiş. Tasarımla ilgili imgelemler görmeye yeni başladım ama eksik gibi geliyor."

Micah belli belirsiz başını salladı, merakı diyagrama biraz daha yakından bakmasına neden oldu. "Bir tür işlem sırasına benziyor. Bir çeşit kod."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve Phaedra Jordana'yla birlikte odaya girerken taslaktan uzaklaştı.

"Daha bana merhaba bile demedin," diye hafifçe azarladı Jordana onu, sıcak bir sarılma için yanına yaklaşırken. Geri çekilip ona baktığında yüz ifadesi yumuşadı. "Seni görmek gerçekten çok güzel Micah. Ekibinin başına gelenler için çok üzgünüm."

Hatırlatma karşısında yüzü sertleşti. Suçluluk duygusu ve keder hâlâ içini kemiriyordu ama hepsini bastırdı. "Hâlâ sanat müzesinde mi çalışıyorsun?"

"Öyleyim. Carys de zaman zaman."

Micah, Jordana'yı birkaç yıl önce Boston'da Carys Chase ile tanıştırmıştı, Jordana Nathan'a bağlanmadan ve kimse Carys'in en iyi arkadaşının bir Melez olarak değil, tam kan Atlantisli olarak doğduğundan şüphelenmeden önce. Hem de lanet bir Atlantis prensesi.

Şimdi, Phaedra'da hızlı bir arkadaş bulmuş gibi görünüyordu.

Jordana bu konuda yalnız değildi. Yerleşkedeki herkes, hatta kendi annesi ve babası bile Phaedra'yı güvenlerine kabul etmeye istekli görünüyordu.

Peki, neden ona güvenmekte bu kadar zorlanıyordu?

Bunun bir nedeni de Ölü Topraklar'da geride bırakmak zorunda kaldığı beş kül yığınıydı. Ama gardını düşürmek istememesinin asıl nedeninin kendisiyle ilgili olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Kızın kanını daha önce hiç tatmadığı bir açlıkla doldurmasıyla.

Onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla istiyordu. Ve bu, ihtiyacı olmayan ve kesinlikle göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı.

Kendisine ve birliğine yapılan saldırı Selene'e kadar uzanırsa, onun halkıyla savaşa girmeye tamamen hazırken değil.

Phaedra buna engel olabilir miydi? Eğer denerse onu ezip geçeceğine yemin etmişti. Ciddiydi. Tek umudu onu teste tabi tutmamasıydı.

Jordana'nın müzedeki en yeni koleksiyonu hakkında hararetli konuşmasını dinlerken Micah'nın dikkati Phaedra'nın üzerindeydi. Phaedra arşiv odasına doğru ilerledi, Jenna'nın koleksiyonundaki yüzlerce cilde bakarken yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

"Bunların hepsi senin yazıların mı?"

Jenna başını salladı. "Bir günlükle başladım, eğer onları y a z a r s a m gördüğüm imgelemleri anlamlandırabileceğimi düşündüm. Hiçbir zaman

Bırakın hepsini, bir kitabı dolduracak kadar çok olmasını bekliyordum. Ve imgelemler hala gelmeye devam ediyor. Son zamanlarda günde yaklaşık bir günlük dolduruyorum."

"Ne tür imgelemler bunlar?" Phaedra sordu.

"Bazen Kadimlerin yüzyıllar boyunca yürüttüğü acımasız savaşları görüyorum. Diğer zamanlarda ise tüm halkın toptan katledildiğini görüyorum. Bunlar gördüğüm en kötü şeyler." Jenna yavaş bir nefes verdi. "Arada sırada, geldikleri karanlık gezegendeki yaşamın izlerini ya da uzaylı teknolojisi ve teçhizatının diyagramları ve hafıza görüntüleri gibi garip şeyler de görüyorum."

Jenna konuşurken Phaedra'nın kaşları hafifçe çatıldı. Jenna onu ilgiyle dinlemesine rağmen Micah onda belli belirsiz bir değişiklik sezdi. Odada kaldığı süre uzadıkça bir şekilde gergin, endişeli görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, sesi dikkatini çekmişti.

"Hissediyorum-" Tereddüt etti ve başını hafifçe salladı. Bakışları ondan uzaklaşıp Jenna'ya döndü. "Burada bir kristal var. Çok yakın. Onu hissedebiliyorum."

Tarikat bir süredir Atlantis kristallerinden birine sahip olmasına rağmen, Micah tüm bu süre boyunca ekibiyle birlikte eğitimde ve görevlerdeydi. Jordana'nın babasının diyardan aldığı kristali şahsen hiç görmemiş ya da yakınında bile bulunmamıştı.

Phaedra'nın şüphesini doğrulaması için Jenna'ya sormasına gerek yoktu. Jenna'nın tepkisi yeterince ikna ediciydi. Ona baktı, soluk altın rengi gözleri irileşmiş, tüm vücudunu saran bir ürperti onu titretmişti.

Güzel yüzünde bir duygu fırtınası esiyordu ama hepsinin altında açık bir kalp acısı ifadesi vardı.

Tanrı yardımcısı olsun, bir yanı aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kollarının arasına almak istiyordu. Jordana'nın telaşlı sesi onu kendine getirene kadar bu dürtüyü zar zor bastırmıştı.

"Jenna?" Micah'nın omzunun yanından geçerek uzun odanın en ucunda duran iri, siyah zemin kasasını işaret etti. "Bunu görmen gerek."

Jenna aceleyle baktı ve nefesini tuttu. "Vay anasını."

Phaedra da onu gördüğünde yumuşak bir nefes aldı ve elini ayırdığı dudaklarına götürdü.

Micah bile sadece şaşkınlıkla bakabildi.

Gümüşi bir parıltı devasa kasayı çevreledi. Işık yoğun bir şekilde titreşiyor, her geçen saniye daha da parlaklaşıyordu.

Jenna onlara baktı, sesinde şaşkınlık vardı. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Jordana daha önce de bu odadaydı. Zael de. Ben hiç böyle bir şey görmedim."

Jordana başıyla onayladı. "Anlamıyorum. O kasanın içinde kristal titanyum bir kutunun içine yerleştirilmiş. Enerjiyi sessiz tutması gerekiyordu. Babam bu sayede kristali insanlarımızdan gizleyebildi. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ailem," diye fısıldadı Phaedra. "Onlar beş kristalin de bir parçası. Hissettiğim şey onların yaşam gücü. Kristallerden birine bu kadar yakın olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, onların varlığını ne kadar güçlü hissettiğimi hatırlamıyorum."

Micah onun Ölü Topraklar'da bir kristalin varlığından emin olduğunu hatırladı. "Ekibimin öldürüldüğü gece hissettiğinle aynı şey mi bu?"

"Hayır." Güzel yüzüne tuhaf, hüzünlü bir gülümseme yayıldı. "Bu farklı. Bu ezici bir sevgi ve ışık hissi. Kristallerin olması gereken buydu. Seninle ormanda hissettiğim şey karanlık bir şeydi, kitlesel zarar vermeye yönelik bir patlamaydı."

"Kesinlikle öyle oldu."

Phaedra yutkundu ve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Beş kristalin her biri muazzam bir ışık ve güç barındırıyor. Korumak, bir kalkan olarak güç sağlamak için yaratıldılar. Eskiler Atlantis'in orijinal yerleşimini yok ettiklerinde bu gücü çarpıttılar. Kristalleri manipüle ettiler, tüm bu ışığı ve gücü karanlık bir silaha dönüştürmenin bir yolunu buldular. Tek gereken iki kristalin birleşik gücü ve yok etme isteğidir."

Bu fikir kanına bir soğukluk ve kararlılığına bir demir kattı. Selene'in elinde kalan bir kristalden daha fazlasına asla sahip olamayacağından emin olmak için bir neden daha.

Ve Tanrı Opus Nostrum'un bu tür bir güce sahip olmasını yasakladı.

Micah'nın düşünceleri olası tüm rahatsız edici senaryolarla çalkalanırken, kasanın kilitli kapısı sanki bir davet gibi kendiliğinden açıldı. Phaedra ona doğru yürümeye başladı.

İçini bir korku kapladı, Ölü Topraklar'da geride kalan yanmış katliamın görüntüleri kafasında yanıp söndü. Uzanıp onu durdurdu, eli bileğinin etrafında kenetlendi. "Dur, Phaedra. O şeyin yanına bile yaklaşmayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Eğer hâlâ Selene'le gizlice işbirliği yaptığımdan ve kristali burnunun dibinden çalmaya çalışacağımdan endişeleniyorsan,

endişelenmene gerek yok. Eğer yapmak istediğim şey b u olsaydı, çoktan gitmiş olurum."

Nefesinin altında homurdandı. Endişesinin kaynağı bu değildi, öyle olması gerekse bile. Şok olmuştu ama şu anda tek endişesi oydu.

Her ne kadar hiçbir şekilde kırılğan bir insan olmasa da, yanılması durumunda neler olabileceğini hayal etmek istemiyordu. Başlangıçtaki tüm güvensizliğine ve şüphelerine rağmen, onunla daha fazla zaman geçirdikçe bu duvarların bazılarının yıkıldığını kabul etmek zorundaydı.

Gevşemiş tutuşundan kurtularak parlayan kasaya yaklaşılmaya devam etti. Açık kapının önünde durdu ve Jenna'ya baktı. "Onu çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Jenna başını salladı. "O başkalarına ait olduğu kadar sana da ait."

Phaedra küçük metal kutuyu almak için içeri uzandığında, kasayı çevreleyen parıltı ona da yayıldı. Yumuşak gümüş ışık uzuvlarının üzerinden kayarak saçlarına ulaştı ve kestane rengi dalgalarına doğaüstü bir ışıltı kattı.

Her zaman baş döndürücüydü ama kristalin ışıltısıyla yıkandığında, ilahi ateşin öptüğü bir tanrıçadan farksızdı. Micah bakakaldı. Tanrım, onun gruba geri dönüşünü izlerken başka hiçbir şey yapamıyordu.

O, Jordana ve Jenna etrafına toplanırken küçük kutuyu odanın ortasındaki çalışma masasının üzerine koydu.

Jenna ona tereddütlü bir bakış attı. "Daha önce kristalden bu tür bir tepki görmediğimiz için, kutuyu açtığımızda burada olman gerektiğinden emin değilim."

"Sorun yok," dedi Phaedra. "Bu ışık ona zarar vermeyecek."

Micah sırtıttı. "Bundan emin misin? Muhtemelen kıcıımı yakmak için birkaç nedenden daha fazlasına sahipsin."

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer bana güvenebileceğini düşünüyorsan, kal."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak devam etmesi için başıyla işaret etti.

Titanyum kutunun kapağını kaldırdı, sonra yavaşça içine uzandı. Kristal beklediğinden daha küçüktü; kabaca bir tavuk yumurtası büyüklüğündeydi. Ama içinden yayılan güç tarif edilemeyecek kadar yoğundu.

Phaedra kristali kutudan çıkarıp avuçlarının arasında tutarken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Damarları titriyor, hücreleri titreşiyordu.

cıva camına benzeyen gümüşi, yarı saydam küreye baktı. Hem kristale hem de Phaedra'ya yapışan yumuşak parıltı tüm odayı ısıtıyordu, Ölü Topraklar'da deneyimlediği gibi kozmik bir ateşle değil, huzur verici, yatıştırıcı bir sakinlikle.

"Sen de hissedebiliyorsun," dedi Phaedra, bir sorudan çok bir kesinlik ifade ediyordu. Başını salladı. Jenna ve Jordana da öyle.

"Onları hissediyorsun," dedi. "Hissettiğin o sıcaklık benim ailem. Şu anda onlara yakın olmamın, onlara dokunmamın tek yolu bu."

Phaedra'nın gözleri kapandı ve kristali değerli bir hazine gibi kucaklayarak kısa bir süre sessizce tuttu. Sanki odadaki diğerlerinin ötesinde bir şeyler hissedebiliyormuş gibi ifadesi yumuşadı. Sanki avuçlarının içinde parlayan küçük küreyle sözsüz bir dilde iletişim kuruyormuş gibi.

Gözlerini tekrar açtığında, duygularla parlıyorlardı. Etrafını saran aydınlık yavaşça soldu, tüm ışık kristale geri akıyor gibi görünüyordu, orada dönüyor ve kıvılcımlanıyordu.

Yavaşça kutunun içine geri koydu ve kapağını kapattı.

"Teşekkür ederim Jenna," dedi, sesi kısıktı.

Jenna kutuyu kasaya geri koyarken Phaedra yavaş adımlarla odadan çıktı. Micah da onu takip ederek koridorda ona yetişti. Teni ve saçları artık ışıqla dolmasa da sakinliği devam ediyordu. Ama şefkatli bir hüznün de vardı.

"İyi misin?"

Onun bakışlarına karşılık verdi ve başını salladı. "Onları özlüyorum, hepsi bu."

Başını eğdi ve zengin kahverengi saçlarından bir tutam yüzüne düştü. Micah kendini durduramadan uzandı ve kızın kulağının arkasındaki tutamı düzeltti. İpeksi saçları parmaklarının arasından süzüldü. Ona bu kadar yakinken, limon, gül ve ikisinden de çok daha tatlı bir şeyin kokusu burnuna uyuşturucu gibi çarptı ve nabzını hızlandırdı.

Kadının teninin sıcaklığı ona doğru yayılıyor, kıvrımlarını bedeninde hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu. İradesi dışında, bu gece erken saatlerde yüzüne yaptığı şefkatli dokunuşu hatırladı. Bu anı onu yeniden yaktı, okşamasını yanağından daha fazla hissetmek istemesine neden oldu.

Tekrar ona baktı, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanmıştı. Eğer sesinde izin verdiğine dair bir ipucu varsa, onu tekrar reddedecek kadar aptal olamazdı. Eğer ona en ufak bir

Onun tam bir pi olduğunu düşünmediğine dair en ufak bir belirti olsa, durdukları yerde ağızını alev alev yanan bir öpücükle kapardı.

Tanrım, ona duyduğu arzuyla harekete geçmesi için bu kadarının bile gerekeceğinden emin değildi.

"Hey, Micah." Darion koridorun diğer ucundan ona seslendi. Nathan'ın yanında yürüyordu, Jax ve Eli da arkasından geliyordu.

Micah bu kesinti karşısında inledi ama içinden bir ses rahatlaması gerektiğini söylüyordu. Dört erkek yanlarına yaklaşırken Phaedra ondan bir adım uzaklaştı.

Darion, "Hepimiz arayı kapatmak için şehre gidiyoruz," dedi. "Bir süre Slake'de takılacağız. Bize katılmak ister misin?"

Micah, Georgetown Kan Konakçısı salonuna ve Darion'un orada lüks bir VIP süiti tuttuğu gerçeğine fazlasıyla aşinaydı. Yıllar boyunca Micah birkaç kez bu müessesenin hizmetlerinden yararlanmıştı.

Roma'ya döndüğünden beri birkaç uzun saat geçmişti. İyileşmekte olan vücudunun daha fazla gıdaya ihtiyacı olduğu kesindi, üstelik Irklara hizmet veren seçkin kulüpte satın alınabilecek diğer seçenekler de cabasıydı.

Phaedra ile arasına biraz mesafe koymak da kötü bir fikir değildi.

O anda Jordana arşiv odasından çıktı. Arkadaşı Nathan'a için için yanan bir bakış gönderdi. "Birinin Slake'ten bahsettiğini mi duydum?"

Nathan'ın sert yüzü nadir görülen bir gülümsemeye dönüştü. "D.C.'ye her gelişimizde bu bir alışkanlık haline geliyor, aşkım."

"Şikâyet mi ediyorsun?" Jordana, Nathan'ın kucağına doğru yürürken güldü. "Beni bozan sensin."

Nathan onun yanağını okşadı. "Bebeğim, seni mutlu etmekten asla şikâyet etmeyeceğim."

"Güzel." Phaedra'ya baktı. "Hepimizle birlikte gelmelisin." "Slake nedir?"

"Burası bir beslenme salonu," diye hırladı Micah, nazik, sevimli Phaedra'nın kendi türünün aşağılık doğasını ilk elden görmesi fikri karşısında dehşete düşmüştü. Kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bunu bilmiyorsun," diye araya girdi Eli, viskiyle yumuşatılmış ses tonuna eşlik eden bir sırıtışla. "Burası Georgetown'daki en havalı kulüplerden biri, Breed olsun olmasın."

Jax başıyla onayladı. "Ayrıca iki dans pisti ve sim-lounge var. Sen de gelmelisin."

Micah kaşlarının daha da çatıldığını hissetti. "Burası Phaedra'ya göre bir yer değil. Güven bana."

Jordana, "Nathan da buranın bana göre bir yer olduğunu düşünmüyordu," diye karşı çıktı. "Ayrıca, Phaedra'yla henüz konuşma fırsatımız olmadı ve o yarın Roma'ya dönüyor."

Micah onun gidişini hatırlamanın neden içinde bir pişmanlık yarattığını bilmek istemiyordu. Bakışları onunkilerle buluştu ve aralarında hâlâ çatırdayan arzusun dile getirilmemiş bir kabulü altın rengi gözlerini farkındalıkla kararttı.

"Muhtemelen burada kalmalıyım," dedi. "Seninle biraz daha vakit geçirmek isterdim Jordana ama Jenna, Zael ve Brynne'la birlikte ayrılmadan önce ona Ölü Topraklar'daki olay hakkında daha fazla şey anlatmamı istedi."

"Bekleyebilirim," dedi Jenna ve koridordaki küçük gruba katılmak için dışarı çıktı. "Aslında şu anda kendimi biraz yorgun hissediyorum. Eğer sakıncası yoksa yarın sen gitmeden önce tekrar buluşabiliriz."

Micah bunun sadece bir bahane olduğundan şüphelenmiş olabilirdi ama Jenna biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Son zamanlarda her zamanki gibi. Bir süreliğine gözlerimi kapatacağım. Hepinize iyi eğlenceler."

Jenna malikânenin asansörüne doğru ilerlerken Jordana gülümsedi. "Sanırım her şey ayarlandı. Gidelim mi?"

"Bak ne diyeceğim," diye ekledi Eli, tüm cazibesini Phaedra'ya yönelterek. "Oraya vardıktan sonra herhangi bir zamanda burayı sevmediğine karar verirsen, seni komuta merkezine geri götüreceğim."

"Cehennem gibi olacaksın," diye mırıldandı Micah.

Phaedra ona kararsız ve sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

Jordana ve yoldaşları da şimdi ona bakarken kaşlarını çattı ve alçak sesle lanet okudu. "Madem gidiyoruz, hadi başlayalım."

Phaedra da dahil olmak üzere hepsinin arkasına takıldığını duyarak grubun yanından geçti.

Bu fikir hoşuna gitmese de, onun ne yapıp ne yapmayacağını dikte etmeye hakkı yoktu. Ve bu durum kanını kaynatsa da, eğer Elijah'ın teklifini kabul etmeye karar verirse -ya da yakışıklı Breed erkeğinin aklında başka bir teklif varsa- Micah'ın bu konuda söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Phaedra üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordu, damarlarındaki ısrarlı u ğ u l t u bu gerçe ğ e karşı çıkmak istese bile.

BÖLÜM 11

Slake tıklım tıklımdı ve hareketliydi. Seçkin kulübün şehirdeki Breed toplanma yerlerinin zirvesi olduğu düşünülduğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Pahalı, özel ve son derece lüks.

Yeraltındaki VIP otoparkının asansöründen inen Micah ve arkadaşları, ana katı dolduran kalabalığa rağmen pek çok kişinin başını döndürdü. Tarikat'ın bir üyesi olan ve kendisine eşlik eden diğer savaşçılar gibi siyah devriye kıyafetleri giyen Micah dikkat çekmeye alışkındı. Şık kulübün içinde, hem erkek hem de kadın insan kanı taşıyan Ev Sahipleri ve Darkhaven bölgesinden sivil Irk erkekler, beş savaşçıdan oluşan grubu ve beraberlerindeki bir çift göz alıcı kadının kalabalığın arasından geçerek Darion'a ait olan ikinci kattaki süite çıkışlarını izlemek için sohbetin ortasında durakladılar.

Micah, Phaedra'yı takip edenler hariç, bakışları pek fark etmedi. Onu gözden kaçırmak çok zordu. Zarif duruşu ve ay ışığı rengindeki uzun saçlarıyla Jordana ne kadar güzel olsa da, Phaedra'nın boğucu, abartısız güzelliği daha çok dikkat çekiyordu. Micah'ın hoşlandığından çok daha fazla.

Kulübün üst katına çıkan siyah mermer merdivenleri çıkarken elini kadının sırtının alt kısmına koymasına neden olan şeyin, hissettiği keskin sahiplenme duygusu değil, sadece içindeki koruyucu olduğunu söyledi kendi kendine. Her ne kadar güçlü, ölümsüz bir varlık ve muhteşem bir kadın olsa da, bu onu güvende tutma onuruna sahip olmadığı anlamına gelmiyordu. Özellikle de onu, Slake'e gelip şahdamarına dokunmak isteyen bir vampir sürüsünün arasından geçirirken.

Kimse ona ya da Jordana'ya hamle yapmaya cesaret edemezdi ama bu yine de uyarıyı yayınlamaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Evet, şu anda ona dokunmasına izin vermek için bir düzine gerekçesi vardı ama gerçek şu ki, arşiv odasının dışında kesintiye uğradıkları andan beri kanı onun için yanmayı bırakmamıştı.

Kulübün ikinci katına ulaştıklarında kız ona baktığında gözlerindeki korların alev almasını engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Tüm istenmeyen dürtülerini kontrol altında tutmak için savaşırken dişleri diş etlerinde zonkluyor, keskin uçları dilini sıyrıyordu.

Darion süitin kilit açma kodunu girerek hepsini içeri davet etti. Ne Micah ne de İrk kardeşlerinden herhangi biri görmek için yapay ışığa ihtiyaç duymasa da, grup içeri girdiğinde lambalar ve avizeler yanarak dört bin metrekairelik özel süiti aydınlattı. En uçtaki dört büyük yatak odası haricinde açık konseptte sahip olan mekanda minderli seksiyonel koltuklar ve geniş kulüp sandalyeleri bulunan iki ayrı salon, bir şömine, bilardo masası, tiyatro odası ve daha fazlası vardı.

Jordana Phaedra'yı içeriye doğru götürdü. "Ne düşünüyorsun?" "Evdeki bütün evimden daha büyük."

İki kadın oturma alanlarından birine doğru yürüdüler ve birlikte kanepeye yerleşirken çoktan en iyi arkadaşlar gibi sohbet etmeye başlamışlardı.

"Kim bilardo masasında kışına tekmeyi yemek ister?" Eli sırtarak sordu.

Micah ukala arkadaşına sırtıttı. "Öyle görünüyor." Jax kara bir kaşını kaldırdı. "Takımlar mı?"

Eli başını salladı. "Sen ve ben üçüne karşı adil görünüyoruz." Darion kıkırdadı. "Yapabileceğinizi düşünüyorsanız getirin."

"Siz dördünüz devam edin," dedi Nathan, eski suikastçının gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. "Ben kazanan takımı alacağım."

Oraya doğru yürüdüler ve ilk oyunu kurdular. Toplar çatırdayıp tanıdık bir şaka odayı doldurduğunda, Micah sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez rahatladığını hissetti. Tarikat'a katılacak yaşa geldiği andan itibaren çok sıkı çalışmıştı. Aslında bundan çok daha uzun süredir. Neredeyse kendini bildi bileli elinde bir silahı ve babasının gördüğü en iyi savaşçı olma kararlılığıyla dolu bir zihni vardı.

Bir süre için bunu başarmaya gerçekten yaklaştığını düşündü.

Sonra her şey ona güvenen adamlarla birlikte Ölü Topraklar'da havaya uçtu.

Kendine yönelttiği öfke hâlâ içinde kaynıyordu. Masada sıra tekrar kendisine geldiğinde, çizgili topu neredeyse parçalara ayırmaya yetecek bir güçle cebe soktu.

"Sakin ol kardeşim," diye kıkırdadı Eli masanın diğer ucundaki yerinden. "Bunun dostça bir oyun olması gerekiyordu, ölüm maçı değil."

Jax Eli'nin yanındaki yerinden gülümsedi. "Dostluk onun pek de güçlü yanı değil."

Micah yoldaşlarına alaycı bir bakış attıktan sonra bir çizgi daha çekti. "Siz hanımlar oynadığımız süre boyunca dırdır mı edeceksiniz? Eğer oynamaya çalışıyorsanız

dikkatimi dağıt, işe yaramayacak."

"Hayır," dedi Jax. "Burada senin dikkatini dağıtabilecek tek bir kişi var ve o da biz değiliz."

Micah üçüncü bir top daha attı ve daralan bakışlarını kaldırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

Eli büyük süitin diğer tarafındaki Phaedra'ya doğru başını salladı. "Siz ikiniz bu gece karargâhta oldukça rahat görünüyordunuz. Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"Hayır." Micah kaşlarını çattı, sonra masayı yönetmeye devam etti. Ancak bir sonraki vuruşu çok sert oldu ve top cebi ıskaladı.

Eli kıkırdadı. "Hayır. Belli ki hiç de dikkat dağıtıcı biri değil."

Jax sırasını almak için harekete geçti ve takım arkadaşıyla birlikte sırttı. Micah masadan kalkıp ona ve Nathan'a katıldığında Darion bile eğlenmiş görünüyordu, Jax bir atışta iki sağlam topu hızla batırdı.

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır," dedi, ağzında hâlâ bir gülümseme vardı. "Sadece daha önce kimsenin seni sinirlendirdiğini görmemiştim, hele de bir kadının."

Darion ve Nathan'ın kendini beğenmiş suratlarından Elijah ve Jax'e doğru sinirli bakışlarını çevirerek, "Ben sinirli falan değilim," diye homurdandı. "Phaedra'yla aramızda hiçbir şey yok."

Herhangi bir şey olmasına da izin vermeyecekti, sadece yarın hayatından çıkacağı için değil.

Eli başını salladı, ikna olmuş görünmüyordu. "Pekâlâ dostum, sen nasıl istersen. Sanırım Jax ya da benim devreye girmemde bir sakınca yoktur."

"Cehennem gibi olacaksın." Sadece bu fikir bile Micah'nın gözlerinin kehribar rengi bir ateşle parlamasına neden oldu. Tüm savaşçı arkadaşlarını ve dostlarını ne kadar sevse ve onlara ne kadar saygı duysa da, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa hiçbiri Phaedra'nın yanına yaklaşmayacaktı. "O senin liginin çok dışında. Hepimizin liginin dışında."

Bu sözleri mırıldanırken, onu kristalle birlikte, gümüş bir parıltının içinde, güzel yüzünde özlem, rahatlık ve derin bir sevgi ifadesiyle görmenin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmeden edemedi.

Phaedra şimdiye kadar tanıdığı herkesten farklıydı. Sadece bu gece arşiv odasında değil, Roma'da kendini adadığı nazik ve özverili çalışmalarıyla da kanıtladığı gibi, olağanüstü biriydi.

"Micah iyi bir noktaya değindi," dedi Darion, gözlerinde mizah parıldıyordu. "Bu bile siz mankafalar için tek başına yeterli bir sebep olmalı."

Phaedra söz konusu olduğunda aşağı, ama değilse, kadere de hesap vereceksin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Eli sordu.

Micah'nın alçak sesle homurdanarak uyarması, arkadaşını bu akşam Tarikat büyükleri ve Zael'le birlikte katıldıkları bilgilendirme toplantısının önemli noktalarını açıklamaktan alıkoymadı. Darion, beyaz geyiğin tekrarlayan rüyasından Micah ve Phaedra'nın görünüşe göre kozmik olarak ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğu gerçeğine kadar her şeyi özetledi.

"Ruh bağı," dedi Jax, sanki bir çift boynuz çıkarmış gibi ona bakarak.

Micah, "Bu çok saçma," diye mırıldanarak Phaedra'ya doğru baktı ve Jordana ile konuşmaya dalmış.

Eli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani, bunun doğru olduğuna inanmıyorsunuz?"

Kahretsin, öyle miydi? Kaderde önceden belirlenmiş bir bağ, Phaedra'nın onun üzerindeki yoğun, neredeyse manyetik çekimini açıklamaya yardımcı olabilecek tek şey olabilirdi. Onun düşmanı olduğuna ikna olmuşken bile ona duyduğu içgüdüsel çekimi başka nasıl bağdaştırabilirdi?

İçten içe, Phaedra'nın yanında olduğu sürece, içinde kök salmaya başlayan duyguların, davetsiz de olsa, güçlendiğini ve karşı koymanın zorlaştığını kabul etmek zorundaydı.

Eğer aralarındaki bağ gerçekse -eğer bu onları bir araya getirecek bir tür bağ ise- yarın eve döndüğünde bunun anlamı ne olacaktı?

Bu, büyük bir kurşundan kurtulduğu anlamına geliyordu. Phaedra'nın Roma'ya gitmesi başına gelebilecek en iyi şeydi. Ruh bağı olsun ya da olmasın, Phaedra'yla arasına çok mesafe koyması gerekiyordu.

Bu gece onunla birlikte koridorda neredeyse disiplinine galip gelen arzu, bu noktayı keskin bir netlikle ortaya koyuyordu.

Ne kadar çabuk giderse o kadar iyi.

Başını salladı ve bir küfür savurdu. "Bu oyunu bitirecek miyiz, bitirmeyecek miyiz?"

Arkadaşları akıllıca davranarak Micah'la uğraşmaktan vazgeçtiler ve şakalaşmalarını bilardo masasına taşıdılar. Micah atışların kontrolünü tekrar ele geçirdiğinde, oyun birkaç dakika içinde sona erdi.

Eli geldi ve Micah'nın omzuna vurdu. "Değer verdiğin bir kadının peşinden asla gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Evet, bunu biliyordu. Bu erkeklerin hiçbirisi kardeşlerine karşı sınırı aşmazdı.

Phaedra'yı önemseydiği inkârı Micah'nın ağzının çatısına yapışıp kalırken, savaşçı arkadaşına dostça dişlerini gösterdi. "Sana denemen için bir saniye bile şans vereceğimi hayal etmeye devam et."

Eli güldü. "Kibirli pislik."

"Göt herif," dedi Micah, onunla birlikte kıkırdarak.

Jax onlara doğru yürüdü. "Bir şeyler atıştırmak için aşağıya iniyorum. Siz de geliyor musunuz?"

Eli başını salladı. "Evet, ben de varım."

"Ben de," dedi Darion ve yanıt almak için Micah'ya baktı.

Açlık içini kemiriyordu. Slake'e vücudunun daha fazla iyileştirici kırmızı hücreye olan ihtiyacını gidermeyi umarak gelmişti ama aşağıya inip kulübün istekli ve çok yetenekli hizmet çalışanlarından bir kan sunucusu seçme düşüncesi, süite geldiklerinden beri daha az çekici gelmeye başlamıştı.

Kalbindeki değişimin -ya da iştahındaki değişimin- son bir saattir onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan muhteşem esmer Atlantislinin cazibesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmesine gerek yoktu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Belki sana sonra yetişirim."

Çiftleşmemiş üç erkek odadan çıkarken, Nathan'ın soğuk bakışlarını üzerinde hissetti.

"Şimdi de Phaedra konusunda üstüme mi geleceksin?"

"Hiç de değil." Eski Avcı ciddiyetten adeta titriyordu. Uzun süitten iki kadının hiç durmadan konuştukları, aralarında derin bir dostluğun bağlarının çoktan oluştuğu oturma alanına baktı. "Çok zarif, değil mi?"

Micah bunu inkâr edemezdi. "O bunun da ötesinde. Hayatımda ondan daha güzel bir kadın görmedim. Ama Phaedra sadece muhteşem değil. O iyi biri, Nathan. O çok nazik, çok kibar. Ölü Topraklar'da olanlardan sonra buna inanmak istemedim ama aksini kanıtlamaya çalışan bir tek ben varmışım gibi görünüyor. Her neyse, siktir et beni. Bir önemi yok. Yarın Zael ve Brynne ile birlikte Roma'ya dönüyor. En iyisi bu."

Soğukkanlı savaşçının aynı fikirde olmasını ya da başka bir bilgece tavsiyede bulunmasını bekledi ama Nathan sessiz kaldı, okunmuyordu. Sonra ağzında bir gülümsemenin hayaleti belirdi.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır, yapmadın." Nathan yavaşça başını salladı, gülümsemesi şimdi daha da genişliyordu. "Ama ben aslında Jordana'dan bahsediyordum."

"Kahretsin." Micah elini başının üzerinde gezdirdi. "Seni piç kurusu."

Nathan'ın cevap veren kıkırdaması, siyah yeleğine takılı iletişim ünitesi gelen bir mesajla vızıldadığında aniden kesildi.

Micah'nınki de aynı anda patladı.

İki saniye bile geçmeden, Darion, Eli ve Jax yüzlerindeki endişe dolu ifadeyle odaya daldılar.

Micah, gözleri karargâhtaki Gideon'dan gelen bildirime takılınca, "Vay canına," dedi. "Şehirdeki beş Darkhaven haydutların saldırısı altında."

"Aşağıda zaten kaos var," dedi Eli, sözleri Slake'in diğer müşterilerinden ve sokak seviyesindeki çalışanlarından gelen panik ve çığlık sesleriyle noktalandı. "Herkes kapılara doğru koşuyor."

Nathan, Gideon'un uyarısında verdiği Darkhaven adreslerini okudu.

"Hepsi yakın," dedi Darion. "Buradan sadece birkaç blok ötede."

"Ben Rover'ı getireyim," dedi Jax, çoktan geri dönmeye başlamıştı. "Vakit yok," dedi Nathan.

Micah başıyla onayladı. "Oraya yürüyerek daha hızlı varırız."

Jordana ve Phaedra, korkmaktan ziyade anlayışla yaklaştılar. Sivil Breed konutlarına saldırılar nadirdi ama zaman zaman oluyordu. Özellikle de son aylarda, Opus Nostrum adlı terör grubu Kızıl Ejder adlı bir uyuşturucuyu silah olarak kullanmaya başladığından beri. Bu uyuşturucu bir Breed vampirinin kan açlığını hızlandırıyor ve Bloodlust'tan etkilenen kurbanı ateşli, ölümcül bir öfkeye sürüklüyordu. Çoğu zaman tek çare beyni kurşunla doldurmak ya da Rogue'ları öldüren titanyum bir bıçağın saplanması oluyordu.

"Ne yapabiliriz?" Jordana sordu.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Nathan. "Biz dönene kadar burada güvende olursunuz, özellikle de aşağıda izdiham yaşanırken."

"Kapıyı arkamızdan kilitle," diye ekledi Micah, bakışları Phaedra'nınkilere kilitlenmişti. "Kütüphanede bir panik odası var. İhtiyacınız olursa kullanın."

Atlantisli kadınlardan hiçbiri kaçıp sinmeye hazır görünmüyordu, ne süitte ne de kuytu bir köşedeki beton ve çelikte güçlendirilmiş bir odada. Aksine, hem Phaedra hem de Jordana savaşıma hazır görünüyordu.

"Nathan," dedi Jordana ama Nathan hızlı ve susturucu bir öpücükle onun sözünü kesti. Telsizini Jordana'nın eline tutuşturdu. "Senin için geri döneceğim."

Micah, o ve kardeşleri odadan çıkmadan önce bakışlarını Phaedra'dan güçlkle ayırabildi, kapı onların ardından gümbürdeyerek kapandı ve kilitlendi. O, Nathan, Darion, Elijah ve Jax merdivenlerden hızla inip ana kapılardan çıkmaya çalışan yüz ya da daha fazla Melez sivilin ve insan kanı taşıyan Konukçuların oluşturduğu sıkışıklığı yarmaya çalışırken Phaedra'nın geniş gözlü altın bakışları zihnine kazınmıştı.

Kalabalık hızla bir yere gitmiyordu, çok fazla beden aynı anda itişip kakışmaya çalışıyordu.

"Yan sokak," diye bağırdı Eli, servis caddesine açılan teslimat girişine doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Dışarı çıktığımızda ayrılacağız," dedi Nathan. "Her yere bir adam."

Micah başını salladı ve kendilerine verilen adresleri zihinsel olarak üçgen içine aldı. Düzen'in de aynı anda saldırı bölgelerine doğru yola çıkacağına şüphe yoktu ama her Darkhaven'da Haydutlarla başa çıkmak için ne kadar çabuk bir savaşçıları olursa, o kadar az sivil kaybı riske atmış olacaktı.

Çıkışa doğru yöneldiklerinde, herkese bir konum belirledi. "Eli, Book Hill senin. Jax, Wisconsin Caddesi. Darion, M Sokağı. Nathan, sen Thirtieth'i al. Ben O Sokağı alıyorum."

Ekip servis kapısından geçerek giriş yoluna daldı ve kendilerini hemen gelen silah seslerinin ortasında buldu.

Çatılarda keskin nişancılar var.

Ne oluyor lan? Üzerlerine yağın mermi yağmuruna bakılırsa, on ya da daha fazla saldırgan olmalıydı. Hepsi de fıçıdaki balıkları vurur gibi savaşçılara ateş ediyordu.

Ama bir noktadan diğerine neredeyse tüm gözlerin takip edebileceğinden daha hızlı geçebildiklerinde, Cinslerden birini vurmak çok zordu. Üstelik bu aptalların nişan alma yetenekleri de çok zayıftı.

Micah ve diğer yoldaşları üzerlerine yağın kurşunlardan kaçarken ateşe karşılık verdiler. Slake'in karşısındaki binada bulunan silahlı bir adamı indirdi ve orospu çocuğunu kafasından vurdu. Ceset kanlı ve kırık bir yığın halinde ara sokağa yuvarlandı. *Homo sapiens* kırmızı hücrelerinin kokusu Micah'nın burun deliklerine çarptı ve bir küfür savurdu.

"Onlar insan," diye bağırdı diğerlerine, bu cesaret karşısında hayrete düşmüştü. -Görünürdeki ölüm arzularından bahsetmiyorum bile. Çünkü bu piçler

düşüyor.

Nathan iki kişiyi daha öldürdü, bir adam başka bir binanın kenarına yığıldı, diğer ceset ise sokağa düştü.

Daha fazla acemice atıştan kaçan Micah bir başka saldırganı yere sererken, Jax bir eliyle hira-shuriken fırlattı ve diğer elindeki 9 mm'lik silahla ikinci bir adama ateş açtı. Jilet keskinliğindeki yıldız insanın boğazında geniş bir kesik açtı. Tetikçi kan akışını durdurmak için uzandığında tökezledi ve tünediği yerden düştü.

Eli, kendisine farklı yönlerden gelen kurşunların önünden dans ederek kaçarken iki saldırganı daha vurdu.

Aynı anda yan kapı patlayarak açıldı ve kulübün içindeki müşterilerin bir kısmı ara sokağa döküldü.

"Geri çekilin!" Micah bağırdı.

Çok geç kalmışlardı. Breed ve insan sivillerden oluşan grup doğrudan çatışmanın içine koştu. Yukarıdan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Kaçan Breed erkeklerinden biri isabet aldı. Şiddetli değildi ama kolunu tutarak ve acı içinde inleyerek kaldırıma düştü.

Çok geçmeden Micah nedenini anladı.

Işık derisinin altında örümceklendi, boynundan yukarı ve yüzüne doğru süzüldü. Parıltısı sadece saniyeler içinde yoğunlaştı ve bir hastalık gibi yayıldı. Breed erkeği kasıldı, sızıntı hızla onu ele geçirirken göz çukurlarından ışık akıyordu.

Vay anasını.

"UV!" Micah seslendi. "UV var."

Darion hâlâ ara sokağa akın eden ve giderek büyüyen kalabalığa doğru döndü. "İçeri girin!"

Breed sivilleri kaçıırken kaos patlak verdi, bazıları sokaklara dağıldı, diğerleri ise kulübün iç kısmındaki sığınağa doğru koşarken kalabalığın arkasına doğru çılgınca ilerledi. Dehşete kapılan insanlar da onlarla birlikte itilip kakıldı ya da ani kaosu içinde ayaklar altında ezildi.

Micah ve yoldaşları saldırganlara kurşun yağdırmaya devam etti, keskin nişancılar birbiri ardına mevzilerinden cansız bir şekilde fırladı. Yanında Eli bir savaş çığlığı attı ve iki elindeki tabancalarla önce iki, sonra da bir üçüncüyü daha vurarak kurşunlarını havada uçurdu.

Yeniden doldurmak için bir çöp konteynerinin arkasına saklandılar, Darion da sokaktaki yakın pozisyonunda siper aldı. Micah, Eli'nin silah kemerindeki başka bir şarjöre uzandığını gördü. Parmakları yavaşladı, sonra durakladı.

Gözlerine garip bir bakış geldi. Başını Micah'ya doğru çevirdi, gözleri çarpışmadan kaynaklanan parlak kıvılcımlarla aydınlanmıştı.

Ama içlerindeki kehribar rengi ışık değildi. Başka bir tür ışıktı.

Micah'nın kanı dondu. "Ah, Tanrım. Eli. . ."

Elijah'nın ağzı inanmaz bir sırıtışa dönüştü. "Lanet olsun. Sanırım vuruldum."

UV, damarlarında ve arterlerinde benzin gibi yayılmaya başladı. Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı, acı yüzünü buruşturuyordu. Onun için bir şey yapmak için artık çok geçti. Işık sisteminden hızla geçerken gelmekte olan şeyi durdurmak için çok geçti.

"Hayır," diye hırladı Micah. "*Lanet olsun. Hayır!*"

Savaşçının derisi ve saçları tutuşurken başını başka yöne çevirdi. İşi gereği pek çok cehennem azabı görmüştü ama zehirli UV'nin arkadaşını yakıp kül ettiği anı izlemeye dayanamadı.

Micah öfkeyle kükredi.

Başka bir şey söyleyemeden, tüm sokağı dolduran ani bir parıldayan gümüş ışık patlamasıyla kör oldu.

BÖLÜM 12

Soğuk, derin bir korku.

Phaedra, Jordana'yla birlikte kulübün yan kapısından fırlayıp Micah ve diğer savaşçılara yapılan şiddetli saldırının ortasına daldıklarında böyle hissetmişti. Ne o ne de Jordana, adamlar savaşa giderken güvenli bir süitte arkada bekleme emrinden rahatsız olmuşlardı, ama sonra bir müşteri sokağın UV mermili silahlı adamlar tarafından saldırıya uğradığını haykırdığında alt kattaki panik tam ölçekli bir dehşete dönüştü.

Bundan şüphe etmek için hiçbir neden yoktu.

Jordana'nın Nathan'a olan kan bağı dışarıda yaşanan dehşeti doğruladı.

Şimdi iki kadın kapının hemen dışında yan yana duruyordu, siviller Phaedra'nın elini bir hareketiyle bölgeye yaydığı gümüş Atlantis ışığının oluşturduğu kubbenin altında ara sokaktan dağılıyordu.

Bunun nasıl olduğunu ya da ne kadar süre dayanabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, kristalin gücünün -bu gece erken saatlerde kristale yaklaştığı andan itibaren onu sarmalayan, ona aşıl原因 enerjinin- hâlâ uğuldayan varlığı ve Micah ile diğer Breed savaşçıları ve sivilleri yaklaşan mermi yağmurundan korumak için duyduğu çaresizlikti.

Bir şekilde ölümcül ultraviyole ışıkla güçlendirilmiş mermiler.

Çevredeki çatılarda konuşlanmış birkaç keskin nişancıdan aşağı doğru uçmaya devam ettiler. Ancak mermiler teker teker yarattığı kalkanın dış yüzeyine çarptı ve zararsız mavi duman puflarıyla parçalandı.

"Vay anasını," dedi Micah ona şaşkın bir bakış fırlatarak. Gözleri sıcak kehribar renginde parlıyordu, Breed gözbebekleri kedi gibi yarıklara dönüşmüştü ve dişleri ayırık dudaklarının arkasında kocaman görünüyordu.

Hiddetli ve vahşi görünüyordu, üzerinden tehdit akıyordu. Yine de onu gördüğünde -kendisi ve arkadaşları için yaptıklarını fark ettiğinde- yüzündeki ifade, neredeyse kalbini yerinden sökecek kadar derin bir rahatlamayla doluydu.

Belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptı, tüm dikkati parıldayan ışığı yerinde tutmaya odaklanmıştı.

Jax jilet gibi keskin yıldızlarından birini kalkanın köşesine fırlattı ve bariyeri kırmadan kalkanı delip geçtiğinde sıırttı. "Bunun içinden ateş edebiliriz. Hadi şu piçlerin geri kalanını indirelim."

Ekip şimdi intikam ateşi açmış, onun ışığının sığınağında güvendeydi. Phaedra'nın yanındaki Jordana gülümsedi ve ona minnettar bir baş selamı verdi.

Avuç içleri uhrevi bir ateşle parlıyordu. Hepsini, artık zararsız olan UV mermilerini Nathan'ın bulunduğu yere yayılım ateşine tutma gafletinde bulunan silahlı bir adamın üzerine boşalttı. Atlantis gücünün nabızı karanlığın içinden şaşmaz bir nişanla geçti. Adam sanki bir tsunami tarafından vurulmuş gibi ayaklarından geriye doğru uçtu, ölmekte olan çığlıkları diğer tetikçilerin saldırıları üzerinde yankılandı.

Micah'nın silahından çıkan bir kurşun son keskin nişancıyı da yere serdi. Ceset binanın kenarına yığıldı, silahı aşağıdaki caddeye düştü.

Sokağa sessizlik çöktü. Kullanılmış mermilerin, dökülen kanın ve acı dumanın kokusu Phaedra'nın burun deliklerine saldırdı. Katliam sona ermişti. Her şey bitmişti. Neyse ki korkunç pusu ve onu gerçekleştiren adamlar artık yoktu.

Jordana Nathan'a doğru koştu ve kollarını ona doladı. Nathan ona sınıksı sarıldı, tek bir kelime bile etmedi.

Sessizliğe rağmen Phaedra, yeni arkadaşlarını ve Micah'yı koruyan ışık kalkanını bırakacak gibi görünmüyordu.

Ona baktı, yakışıklı yüzü, koruyucu kubbenin diğer tarafında her yöne yayılmış savaş alanının durgunluğunda okunamaz bir maskeye dönüşmüştü. Etrafını saran gümüş parıltının içinde bakışları, kızın daha önce hiç görmediği kadar kasvetliydi.

"Elijah nerede?" Jordana başını Nathan'ın göğsünden kaldırarak usulca sordu.

Phaedra da aynı şeyi merak etmişti; ta ki Micah'nın diğer savaşçıların durduğu yerden çok da uzakta olmayan eski bir çöp bidonunun yanında duran dağınık kül yığına doğru bir adım attığını görene kadar.

Jordana keskin bir nefes çekti. "Oh, hayır. Hayır... Eli olmaz."

Ağlamaya başladı. Phaedra da duygularını zorlukla dizginleyebiliyordu. Büyüleyici, hayattan daha büyük Eli. Gitti.

Jax bir elini yüzüne götürdü, koyu renk gözleri parlıyordu. Darion'ın ağırbaşlı ifadesi dışarıdan kontrollü görünüyordu ama bakışları kor gibi kaynıyordu, dişlerinin uçları alçak bir küfür savururken parlıyordu. Nathan'ın ölçülü bakışlarında bile şok ve keder vardı.

Micah ölen yoldaşından geriye kalanların yanına diz çöktü ve kılıflı silahlarla dolu kalın deri kemeri aldı. Küller kemerin üzerinde taşınıyordu.

ince gece esintisi, çatlak kaldırımında sırıyordu. Nathan ağır sessizliği bozdu. "Merkeze haber vereceğim."

Savaşçının derin sesi telsiz ünitesinde gürlerken, Micah ayağa kalktı. Eli'nin silah kemerini elinde tutarak ölü silahlı adamlardan birine doğru yürüdü. Cesedi tekmeleyerek sırt üstü yatırdı, sonra çömelerek tüfeği ve kullanılmamış mühimmatı ölü adamın üzerinden aldı.

"UV mermileri bulmak kolay değil," diye yorum yaptı, sanki hava durumunu tarif ediyormuş gibi tonlamasız bir şekilde.

Nathan'ın tıslayarak ettiği küfür herkesin dikkatini çekti. Aramasını sonlandırmıştı, normalde soğukkanlı olan bakışları ürpertici bir öfkeyle parlıyordu. "Darkhaven saldırılarıyla ilgili raporlar bir aldatmacaydı. Az önce Gideon'dan haber aldım. Lucan, Tegan, Chase ve Brock dört bölgeye de gitmişler ve hiçbir şey bulamamışlar."

Jax'in dişleri parladı. "Bu lanet olası bir tuzaktı. Birileri burada olduğumuzu biliyordu ve saldırıya geçmek için yeterince sebebimiz olduğundan emin olmak istedi."

Darion başını salladı. "Ön çıkışların tıkalı olmasının bir nedeni vardı. Yan sokaktan çıkmamız gerekiyordu, tam hedeflerinin içine."

Phaedra'nın içi ürperdi, böylesine acımasız bir planın nasıl bir kötülükle yapıldığını düşünmek onu dehşete düşürdü. Dikkatinin Eli'dan geriye kalanlara kaymasını engelleyemedi. Birkaç dakika sonra, soğuk esinti onu varlığından tamamen silecekti.

Tanrım, eğer Micah da o UV kurşunlarından birine hedef olmuş olsaydı ...

Ona baktı, Jordana'nın Nathan'a gittiği gibi ona koşabilmeyi diledi. Micah'nın teselliye ihtiyacı olduğundan değil. Onun vardı. Onun güçlü kollarını etrafında hissetmek ve kalbinin güven verici atışını yanağında hissetmek istiyordu.

Bu konforların hiçbiri onun isteği değildi.

Eli'nin kaybından duyduğu üzüntü ve Micah'nın ya da kardeşlerinden herhangi birinin -hepsinin olmasa bile- çok kolay bir şekilde ölmüş olabileceği korkusuyla ne kadar acı çekse de, şimdi onları dilemek sadece bencilceydi.

Micah'nın boş bakışları ölü silahlı adamdan uzaklaştı. "Bunun her yerinde Opus yazıyor."

Nathan Jordana'yı kendine yakın tutarak başını salladı. "Üsse geri dönmemiz gerekiyor."

Darion, "Ben Rover'ı getireyim," dedi.

Phaedra, Nathan Jordana'yla birlikte yanına gelip elini nazikçe omzuna koyana kadar ışığı tutmaya devam etti. "Teşekkür ederim," dedi ayık bir sesle. "Artık seni ve Jordana'yı buradan çıkarmanın zamanı geldi."

Micah ve Jax'in düşen keskin nişancıların silahlarını ve mühimmatını dikkatle topladıkları yere baktı. Nathan'ın başını sallamasıyla elini indirdi ve sokak karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 13

Döndüklerinde Eli'nin ölümü hakkında hiç konuşulmamıştı. Acı haber, Nathan'ın ara sokaktaki telefonundan Tarikat'ın karargâhına çoktan ulaşmıştı. Kadınların yüzleri şok ve kederle asılmıştı ama Lucan ve diğer savaşçılar dönen ekibi ciddi ama kararlı bir aciliyetle karşıladı.

"Haydi işe koyulalım," dedi ciddiyetle. "Şafak sökmek üzere. Akşam karanlığına ve bu gece yaptıkları için Opus'a göndereceğimiz acıya hazırlanmak için yaklaşık on iki saatimiz var."

Phaedra, Micah ve yoldaşlarının Tarikat büyükleri ve Zael'le birlikte ağırbaşlı bir şekilde savaş odalarına girmelerini ve ardından kapıyı arkalarından sessizce kapatmalarını izlerken kendini hiç bu kadar çaresiz ve çaresiz hissetmemişti.

Micah malikâneye dönerken yol boyunca tek kelime etmemişti. Phaedra Eli'nin ölümünün konuşarak ya da üzülenek doldurulamayacak bir boşluk olduğunu biliyordu. Ama ara sokakta gösterdiği soğukkanlı tepki, karargâha vardıklarında sert bir geri çekilmeye dönüşmüştü.

Karanlık bir yere çekilmişti ve gözlerindeki bakış onu iliklerine kadar soğutmuştu.

Ona insanoğlunun en kötü düşüncelerini ve günahlarını duyma konusundaki psişik yeteneğinden bahsederken bakışlarında gördüğü aynı kasvetti. Aynı kasvet onun içinde bir yerlerde yaşıyormuş gibi görünüyordu ve bu uçurumun daha da derinlerine batarsa, sonunda geri dönmeyebileceğinden endişelenmesine neden oluyordu.

Onun için hissettiği korku, ikisinin de kabul etmek istemediği ruh bağının bir parçası mıydı? Bu, sadece birkaç gün sonra onu nasıl bu kadar derinden önemseyebildiğini açıklıyor muydu?

Gerçekte, bir haftadan uzun bir süre önce Ölü Topraklar'da yüz yüze geldikleri andan itibaren onun bilincine, kalbine kazınmıştı. Onun için endişelenmiş, adamlarıyla birlikte öldürüldüğüne inandığında yasını tutmuştu.

Roma komuta merkezinde karşılaştığı öfkeli, vahşi adama karşı hiçbir şey hissetmek istememişti ama kader ve kalbi ona başka seçenek bırakmamıştı.

Micah için duyduğu endişe sonraki birkaç saat boyunca peşini bırakmadı. Her ne kadar Jordana, Jenna, Gabrielle ve diğer kadınlar Micah'ı

Rezidansın kütüphanesinin huzurlu ortamında kendileriyle oturup konuşmaya davet ederek onu hoş karşıladıklarını hissettirdilerse de uzun süre kalamayacak kadar huzursuz olmuştu.

Bunun yerine, Roma'daki sakin hayatını hiç terk etmemiş olmayı dilemekle geri dönmek için ayrılmak zorunda kalacağı saatlerin azalmasından korkmak arasında kalarak devasa komuta merkezinin koridorlarında dolaştı.

Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Micah'ı görmeden gidemeyeceğiydi, Micah onunla birlikte olmak istese de istemese de.

Savaşçıların toplantısı birkaç dakika önce dağılmıştı. Bir koridordan diğerine amaçsızca ilerlerken labirent gibi koridorlardan birinde derin seslerin gümbürtüsünü duymuştu. Micah'yı bu labirentin neresinde arayacağını, hatta orada bulunmasına izin verilip verilmediğini bile bilmiyordu.

Bir köşeyi dönerken, neredeyse Darion Thorne'un iri ve kaslı gövdesiyle çarpışıyordu.

"Oh. Özür dilerim, ben sadece-"

Kız ona bakarken kaşlarını çatı. Bakışları çok bilgiliydi ve uyarı doluydu. "Şu anda iyi bir yerde değil. Muhtemelen ona yakın olmak istemezsin."

Tuttuğu nefesi bıraktı. "Hayır, muhtemelen değil. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Darion'un ağzı çok fazla olmasa da yumuşadı. Arkasındaki boş koridoru işaret etti. "Birkaç dakika önce onu silah odasında gördüm. Yarı yolda, gözden kaçmaz. Ve Phaedra," diye ekledi, Phaedra onun yanından geçmeye başlarken. "Bu gece yaptıkların için teşekkür ederim. Eğer Micah bu sözleri söylemeyecekse, bil ki hepimiz -tüm Düzen- sana borçluyuz."

Eli'ye de yardım edebilmiş olmayı dileyerek ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Darion."

Başını salladı, doğuştan gelen onuru ve kendinden emin duruşu heybetli babasınıninkine çok benziyordu.

"Sadece dikkatli ol," dedi ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Phaedra onun gösterdiği yöne doğru ilerledi, küçük bir ülkenin ordusunu donatmaya yetecek kadar silah ve mühimmatla dolu bir odanın açık kapısına ulaştığında ayakları yavaşladı. Silahlar, bıçaklar, zincirler... hatta çeşitli uzunluklarda bir düzine kılıçla kaplı bir duvar.

İçeri adımını attığında, bitişikte atış talimi için düzenlenmiş bir oda olduğunu gördü. Soğuk floresan ışıkları uzun, penceresiz

sert, klinik bir ısıltı içinde dikdörtgen bir alan.

Ve orada, poligonun arka tarafındaki hedeflerin karşısında duran Micah'ydı.

Arkasındaki masalardan birinde, bu gece daha önce kullandığı, şimdi temizlenmiş ve parçalarına ayrılmış büyük tabancalar duruyordu. Başka bir masada ise korkunç görünümlü bıçaklar dizisi duruyordu. Hâlâ siyah savaş kıyafetlerini giymişti, duman ve kül kokusu havada ince bir şekilde asılı duruyordu.

Onun orada olduğunu fark etmeden hançerlerden birini aldı ve menzilin uzak ucundaki hedef kuklasına fırlattı. Kuklanın göğsünün ortasına tam isabet etti ve kabzasına kadar battı.

"Burada olmamalısın."

Phaedra eşikten bir adım geçti. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Hâlâ ona bakmıyordu, ama kız onun sessiz endişe ifadesine karşılık olarak yanağında bir tendonun zıpladığını gördü. "Ben gayet iyiyim. Arkadaşlarımdan biri daha kül oldu, Opus Nostrum bize tuzak kurdu, bizi ellerimizde siklerimizle ortada bıraktı ve yarın güneş batana kadar bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Başka bir bıçak aldı ve uçurdu. Kuklanın gözlerinin arasına isabet eden sert darbe Phaedra'nın irkilmesine neden oldu. Üçüncü bir hançer aldı ve onun ardından bir tane daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha gönderdi. Hedef kukla hızlı darbeler nedeniyle patladı, et benzeri kauçuk parçaları menzilin diğer ucunda her yöne uçtu.

Micah'nın nefesi kesildi. Derin sesi daha keskin, daha tehlikeli bir hal aldı. "Bir kez daha söyleyeceğim. Burada benimle olmamalısın."

"Bunu biliyorum." İleriye doğru yürüdü, adımları temkinli ama inatçıydı. "Yalnız olmayı tercih ettiğini biliyorum, Micah. Kimseye ihtiyacın olmadığını, tüm bu acıya tek başına katlanmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama öyle değil."

Yakıcı bir kahkaha attı ve fırlatmak için başka bir silaha uzanmak üzere döndü ama hiçbir kalmamıştı. Sırtını ona dönerek hırladı: "Atlantisli ruh bağı masallarını daha fazla yutmamı bekliyorsan nefesini boşa tüketme. Ben gerçek dünyada yaşıyorum."

"Ben de öyle, Micah. Ben de seninle aynı dünyada yaşıyorum. Acının, çirkinliğin ve ölümün olduğu bir dünyada. Aynı dünyada, o kadar keskin ve derin bir kayıp var ki, geldiğinde asla geri getiremeyeceğin bir parçanı oyuyor."

Phaedra ona yaklaştığında sakinleşti. "Yüzyıllar önce aileni bir kazada kaybetmekle, en yakın beş arkadaşını kendi ihmalin yüzünden kaybetmek aynı şey değil. Eli'nin bu gece gözlerimin önünde kızarmasını izlemekle aynı şey değil."

"Hayır, değil," diye itiraf etti. "Ama ben ailemden bahsetmiyordum. Kocam hakkında konuşuyordum."

Adam ona doğru döndüğünde, şimdiye kadar neden ona bakmaktan kaçındığını anladı. Gözleri ateşli kıvılcımlarla parlıyordu. Gözbebekleri o kehribar rengi ateşin ortasında en dar dikey yarıklara kadar incelmışti.

"Kocanız." Hırıltılı kelimeler bir soru olabilirdi ama ifadesindeki keskinlik bunu neredeyse bir suçlama gibi gösteriyordu. "Peki ya kader ve alın yazısı?"

Başını iki yana salladı. "Niccolo ölümlüydü. Roma'da yaşamak için koloniden ayrıldıktan sonra tanıştık. Kocam nazik ve iyi bir adamdı. Birbirimize aşık olduktan sadece birkaç yıl sonra, başka bir adamın karısını dövmesini engellemeye çalışırken sokak ortasında öldürüldüğünü öğrendim. Eğer Niccolo'nun yanında olsaydım - ellerimi kullanarak onun öldürülmesini engelleyebilseydim ..." Avuçlarına baktı, Niccolo'nun cinayetini düşündüğünde avuçlarında beliren hafif parıltıya. "Ama orada değildim. Onu kaybettikten sonra kendimi çok güçsüz hissettim. Kendimi çok yalnız hissettim. Sonunda bir şeyler yapabileceğimi fark ettim. Gidecek başka yeri olmayan kadınlar ve çocuklar gibi diğer insanlara yardım edebileceğim yollar vardı. Onları kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim."

Micah sessiz kaldı, gözünü kırpmayan bakışları yakıcıydı. Sonra gülümsedi ve sanki içinde yaşayan yırtıcıyı hatırlatmak istercesine ölümcül dişlerini gösterdi. "Mesele bu mu? Bu yüzden mi beni bulmak için buraya geldin? Beni kurtarabileceğini mi sanıyorsun Phaedra?"

Adamın kesici ses tonu karşısında irkildi. Kelimeler canını yakmıştı ama adamın onu uzaklaştırmaya bu kadar niyetli görünmesi de öyle. Masanın yanında durduğu yerden kıpırdandı, iri vücudu karanlık bir meydan okumayla titreşiyordu.

Daha da yaklaşarak dudaklarını tehlikeli bir gülümsemeyle dişlerinden geriye doğru kıvrıdı. "Sence kurtarılmaya ihtiyacım var mı?"

Biliyordu. Ruhunun en hassas köşesinde, Micah ile onu yok edebilecek kadar güçlü olan tek şey arasında duran tek şeyin kendisi olabileceğini biliyordu.

Kendisi.

Sadece kalbinin bunu deneyecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

"Bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. En azından senin için bir önemi yok. Kimse senin için önemli değil, kendin için bile. Kederin ve öfken içinde tek başına debelenmeyi tercih ediyorsun." Başını iki yana salladı, onun için üzüldü ve o umursamazken umursayacak kadar aptal olduğu için kendine kızdı. "Haklısın, Micah. Burada seninle olmamalıydım."

Gitmek için döndüğünde, adamın eli bileğine kenetlendi. Temas anında nefesi kesildi. Kalbi dört nala atmaya başladı, o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse tek duyabildiği buydu. Micah'nın güçlü parmakları, denese bile kurtulamayacağı sıcak demir bantlar gibiydi.

Ama denemedi.

Kendisini -ve kalbini- bu tehlikeli erkekle birlikte olmaktan kurtarma dürtüsü ne kadar şiddetli olursa olsun, adam yüzünü ona döndüğünde hiç karşı koymadı.

Gözlerinde bir cehennem vardı.

Sivri dişleri devasa boyutlardaydı, jilet gibi uçları bembeyaz parlıyordu ve önce hırıltılı bir nefes aldı, sonra da bir küfür savurarak tısladı.

"Bu senin kaderin mi, Phaedra? Değerli kaderinin senin için istediği bu mu?"

Ona böyle bakarken, gözlerinde yakıcı bir öfke ve hem onu kavrayışında hem de muazzam vücudunun baskın sıcaklığında karanlık, ölümcül bir güç varken, ikisinin birlikte itilmesi için herhangi bir kozmik neden düşünemiyordu.

Yine de içinde böylesine vahşi bir özlem uyandıran tek erkek oydu. Düşler Diyarı'nda gözleri ilk kez çarpıştığı andan itibaren bir şekilde onun bir parçası olduğunu hissettiği tek erkek.

Korku ve şaşkınlık, gücünün yükselişiyle avuçlarının ısınmasına neden oldu. Bu gece sokağa yaydığı koruyucu ışık değil, kendisinin ve diğer tüm Atlantislilerin bir silah olarak kullanabileceği titreşen parıltı.

Micah onu tutarken titreşimi hissetmiş olmalıydı. Onun neler yapabileceğini biliyordu. Jordana'nın Slake'in dışında onlara ateş eden keskin nişancılara cezalandırıcı ışığını fırlatmasını izlemişti.

Ama Micah Phaedra'ya karşı hiç korku göstermedi. Hayır, onu hoş karşılıyor gibiydi. ire.

Kavrayışı hala bileğinde kilitliken onu daha yakına çekerek sıkılmış, parlayan yumruğunu adamın yüzüne yaklaştırdı. "Yap şunu Phaedra. Tanrı biliyor ya, sana yeterince sebep verdim."

Boğazından bir kısmı protesto, bir kısmı aptalca, umutsuz bir umut olan küçük bir ses çıkardı.

Gitmesine izin vermesini umdum. Umarım bırakmaz.

Bakışları onu yaktı. Kadın ona istediğini vermeyi reddedince göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi. Adını bir lanet gibi haykırdı. Sonra onu kendine doğru çekti ve ağzı sıcak, affetmeyen bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı.

Adamın dudaklarının kızın dudaklarında yarattığı şok, içinden sıvı bir ateşin fişkırmasına neden oldu. Kaslı vücudunun kıvrımlarına çarpması her sinir ucunu tutuşturdu, bir elektrik akımı gibi göğüslerine, uzuvlarına, çekirdeğine yayıldı. Adam ona karşı sertti, uyarılmışlığı kalçasında belirgin bir çıkıntı oluşturunuyordu. İnledi ve bu aç, utanmaz bir sesti, hayatı buna bağlı olsa bile tutamayacağı bir sesti.

Micah hırlayarak ağzını onunkinden ayırdı. "Beni kurtarmamalıydın, Phaedra. Bu gece o sokakta değil. O Ölü Topraklar'da değil." Kaşlarını çatı, alev alev yanan gözleri onu öfke ve arzuyla kavuruyordu. "O patlamadan sağ kurtulmamın sebebi sensin. Sanırım bunu o zaman biliyordum. Bu geceden sonra, bundan kesinlikle eminim."

Onu ekibini öldüren patlamadan kurtarmış mıydı?

Kader onu bu yüzden mi Ölü Topraklar'a onunla birlikte koymuştu - kristallerin gücü ona asla zarar vermeyeceği ve ona yakınlığı bir şekilde onu da patlamanın en kötüsünden koruduğu için mi?

Kaderlerinin bir hata olduğuna inanmak istiyordu. O da bunun doğru olabileceğini kabul etmekte zorlanmıştı ama artık değil. Onun öleceği düşüncesi, içinde ruhuna kadar hissettiği bir sızıyı deşip açtığında değil.

"Bu gece çok korktum, Micah." Fısıltıyla itiraf etti. "Her şey bittikten sonra tek yapmak istediğim sana koşmak ve asla bırakmamaktı."

Adamın şefkatten ya da yumuşak duygulardan pek hoşlanmadığını biliyordu ama yine de sözlerini tutamadı. Adam onu incelerken yüz ifadesi sertleşti ama bileğindeki ve şimdi ensesini kavrayan eli hâlâ yerindeydi.

"Ya şimdi?" diye homurdandı. "Şimdi ne istiyorsun, Phaedra?"

"Bu. Sen." Yutkundu, çok ileri gitmişti ve geri çekilmek istemiyordu. "Seni istiyorum."

Sözsüz cevabı gök gürültüsü gibi gürledi. Başını eğip ağzını bir kez almadan önce ona verdiği tek uyarı buydu

Daha fazla.

Bu öpücükte de ateş vardı. Talep vardı.

Dili onun ayırık dudaklarını istila etti, ateşli vuruşlar içinde vahşi bir ihtiyaç uyandırdı. Bu öpücüğün nereye varacağını biliyordu. Bir erkekle birlikte olmayalı bir ömür olmuştu ama arzusu hiç bu kadar hızlı bir şekilde çiğ, acil bir ihtiyaca dönüşmemişti.

Bir iniltiyle ona karşı eridi, elini onun gevşek tutuşundan kurtardı, böylece kollarını geniş omuzlarına dolayabildi ve ağzını kabarcıklı, ruhu parçalayan bir öpücükle sahiplenirken onu daha yakın tutabildi.

Kadının elini bırakan adam gömleğinin eteklerinin altından geçti. Parmak uçlarının karnının çıplak tenine değen ilk dokunuşu kadının arzusuyla titremesine neden oldu. Adam daha da yükseğe çıkıp kızın göğsünün hassas tümseğini avuçladığında, kızın içinde kıvrılıp duran tüm o ateşli ihtiyaçlar merkezinin içine doğru yayıldı.

Micah öpüşmelerine ara verdi ama sadece bir anlığına, ona bakmak için geri çekildi. Dönüşmüş gözlerinin erimiş parıltısı yüzünde bir okşayış kadar sıcak hissediliyordu.

"Sana buraya benimle gelmemen gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandı. "Eğer ikinci bir düşüncen varsa, bunu şimdi dile getirsen iyi olur."

Nefesi hızlanıyordu, nabzının hızına uygun sığ nefesler alıyordu. Sesini bulamıyordu ama kelimelere ihtiyacı yoktu. Parmaklarını adamın kısa saçlarına geçirerek başını kendi başıyla buluşması için aşağı çekti ve aç öpücüğünün ona bilmesi gereken her şeyi anlatmasına izin verdi.

"Ah, lanet olsun," diye hırladı ağzının içine.

Kalçaları öne doğru savrularak ereksiyonunun sert uzunluğunu ona doğru itti. Boştaki eli bacaklarının arasına gitti ve giysilerinin üzerinden cinsel organını okşadı. Onun dokunuşunu teninde hissetmek istiyordu. Faith, bunu ve daha fazlasını istiyordu.

Micah onun neyi arzuladığını biliyormuşçasına koyu renk kot pantolonunun düğmelerini ustalıkla açtı ve fermuarını aşağı çekti. Parmakları kadının yarığına daldı ve ıslaklığını bulduğunda keskin bir nefes verdi.

"Tanrım, yumuşacıksın. Çok ipeksi ve ateşli."

Bir tepki olarak inledi, ama adam onun hassas etini okşamaya başlar başlamaz kayboldu. Klitorisinin sıkı tomurcuğuyla oynadığında, dokunuşunun vaat ettiği serbest bırakma için acı çekerek haykırdı.

Micah şimdi onu daha derinden öpüyor, o usta parmaklarını kullanarak onu paramparça olmanın eşiğine getiriyordu. Yanında, penceresiz odanın

kapısının sesini duydu.

Hedef menzilini kapattı ve zihinsel komutuyla kilitlendi. Sonra kot pantolonu ve külotu altındaki yere düşerken serin hava arkasına çarptı. Bir an sonra ayakları yerden kalktı ve tüm ağırlığı Micah'nın güçlü ellerinin üzerinde havaya kalktı.

Adamın kendi pantolonundan kurtulmayı nasıl başardığını bilmiyordu ama sikinin kalın gövdesi şimdi parmaklarının yerini almış, adam kadının seksinin kaygan kıvrımlarını okşuyordu. Kadının sırtını duvara yaslayan adam, gözleri alev alev yanarken sert bir hamleyle leğen kemiğini kadınının içine yuvarladı.

"Senin içinde olmam gerek," diye kalınca bir ses çıkardı, dişleri ağzını dolduruyordu. Phaedra sadece nefes nefese cevap verebildi. "Evet. Şimdi."

Adamın çenesi tepki olarak sıkıştı. Ona doğru kayarak kendini pozisyona getirdi. Sonra, gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde, yavaşça, kalbini durduracak şekilde santim santim içini doldurdu.

Dudaklarından çıkan şehvet dolu sese engel olamadı.

Onun için çok büyük, çok vahşi hissediyordu. Ve ona hiç merhamet göstermedi.

Adamın vahşiliği karşısında ham zevk vücuduna yayıldı. Adam içinde hareket ettikçe başı geriye düştü, sert, acil itişler içinde bir şeyleri kırıp açtı, duyularını hiç bilmediği bir coşkuyla doldurdu. Tüm bu hisler kabarıp taşı, kontrol altına alınamayacak kadar yoğundu.

Micah ona hiç acımadı. Temposu agresif ve özür dilemiyordu, her acımasız vuruşta onu unutulmanın eşiğine sürüklüyordu.

Adamın vücudundaki her ezici darbeyi memnuniyetle karşıladı. Buna en az onun kadar ihtiyacı vardı. Daha fazla.

Ondan ilkel, serbest bırakılmış bir güç yayılıyordu, tüm bu tehlikeli güç ve öfke bir fırtına kadar sarsıcıydı. Tükenmek için can atıyordu. Ona olan tutkusunun vahşiliği tarafından yok edilmek için.

Duyuları fırtınaya yakalanmış bir yaprak gibi savruluyor, damarlarında ve varlığının her zerresinde şimşek gibi bir his oluşuyordu. Zevkin üzerine akmasına izin vermekten başka çaresi yoktu.

İçindeki ihtiyaç onu ruhuna kadar sarsan bir salıvermeye dönüştüğünde haykırdı.

BÖLÜM 14

Phaedra'nın bu gece yanına yaklaşmasına izin vermesinin bir hata olduğunu biliyordu, ama onun yumuşak bedenine gömüldüğünde vicdan azabının bir parçasını bile aklına getirebilirse lanet olsun.

Orgazmı şiddetli dalgalar halinde üzerine çöktü. Phaedra'nın salıverilirken kavradığı yüzünden daha güzel bir şey görmemişti. Ona bu zevki tattıran kişinin kendisi olması, kendisini bir tanrı gibi hissetmesine neden oldu.

Bir tanrıdan da öte, ona karşı titrediği, minik kaslarının sikini bir yumruk gibi kavradığı o uzun anlar boyunca, sanki gerçekten de ona ait olmak için önceden belirlenmiş gibi hissetti.

Ruh bağı.

Kader

arkadaşları.

Kaderin onları bir araya getirmesinde parmağı olduğuna dair tüm küçümseyici yorumları ve inkârları, Phaedra alaca altın gözlerini açıp içine girerken bakışlarını onun üzerinde tuttuğunda boğazının arkasındaki kül gibi kurudu.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, bir artçı şok adamın uzunluğunun etrafında küçük dalgalar halinde kasılırken göz kapakları tekrar kapandı. "Uzun sürmesini istedim ama hiç Ne kadar iyi olabileceğini bilmiyordum."

Homurdandı, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Merak etme, seninle işim bitmeye yakın bile değil."

Onun sıcaklığından çekilmeye de niyeti yoktu. Çözülmüş devriye kıyafetlerini kalçalarına doğru sarkıtarak ve kollarıyla onu hala üzerinde tutarak, onu duvardan uzaklaştırdı ve boş silah masasının kenarına taşıdı.

Aklına gelebilecek en romantik yer değildi ama ona olan ihtiyacı umursamayacak kadar sabırsızdı. Tek bildiği, Phaedra yüzüne uzanıp onu öpmek için aşağı indirdiğinde daha da alevlenen arzuydu.

Göğsü onun yumuşaklığına bastırıyor, vücudunun onunkine her sert darbesinde giysileri aralarında sürtünüyordu. Onunla çıplak olmak istiyordu. Ağırdan almak ve dudaklarından dökülen her nefessiz iniltinin, altında hareket ederken onu sarsan her lezzetli titremenin tadını çıkarmak istiyordu.

İsteddiği buydu, ama ona duyduğu arzu tasmaını reddetti.

Onu hızlı, sert ve derin bir şekilde aldı.

Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu ve birleşmelerinin ıslak sürtünmesi ihtiyacını kırılma noktasına daha da yaklaştırırken, nabızı bir savaş tamtamı gibi atıyor, kanı damarlarında dolaşıyordu. Kalbi tek bir kelimeyi haykırır gibi bir ritimle çarpıyordu: *Benim*.

O vahşi sahiplenme duygusunu bu andan önce de hissetmişti.

Tanrı yardımcısı olsun, o kavrulmuş, çorak ormanda onu gördüğü andan itibaren ona aitti.

Bu geceden sonra, onun bir parçası her zaman ona ait olacaktı, ancak içindeki pervasız ve evcilleşmemiş bir şey onun tamamından daha azını istemiyordu. Korkakça bir arzuydu bu, üstelik sadece yarın Roma'da geride bıraktığı hayatı için ayrılacak olmasından dolayı değil.

Kelimenin tam anlamıyla kendisine ait olmadığı ve asla olamayacağı gerçeğine rağmen onu istiyordu. Tarikat onun çağrısıydı. Onun hayatıydı. Elinde silah tutabilecek yaşa geldiği andan itibaren seçimini yapmıştı.

Kaderin ve alın yazısının canı cehenneme ama güzel, iyi kalpli Phaedra'nın onun yanında yeri yoktu.

Bunun dışında, tam burada ve şimdi.

Onu bir başka patlayıcı doruğa çıkarırken attığı zevk çılgınlıkları, kendi salınımının toplanmasını ve inşa edilmesini sağladı. Yeterince yaklaşamıyor, vücudunun sıkı kılıfının teslimiyetçi yumuşaklığına yeterince giremiyordu. Kalın bir kükremeye başını kaldırarak, titreyen ve adını iç çekerken onun güzel yüzünü izledi. Gözleri, gözbebeklerini yutan parlak kehribar rengiyle yanıyordu. Azı dişleri ağzını doldurdu, hançer gibi keskin uçları diline saplanırken dişlerini sıktı ve kızın içinde patlayan sıcak tohumunun sarsıntısıyla hırladı.

Boğuk bir çılgılla masadan kalktı, elleri adamın başının arkasını kavradı, kalçaları adamın beline dolandı. Vücudu titriyor, kulağına çarpan sığ iç çekişlerde teslimiyetin yumuşak sesleri duyuluyordu. Tanrım, onun kollarında hem bir kedi yavrusu kadar kırılgan hem de bir tanrıça kadar vahşi hissetmeyi nasıl başardığını bilmiyordu. Bu bağımlılık yaratan bir kombinasyondur ve onu kolayca tüketebilirdi.

Ölümsüz olması, uzun zamandır düşmanı olarak gördüğü bir varlık ırkının parçası olması, Phaedra'ya duyduğu arzuyu onun için bu kadar tehlikeli kılan şeyin sadece bir kısmıydı. Onun hassas kalbi, doğuştan gelen iyiliği, içinde rahatsız edici bir şeyi uyandırmıştı.

Ölü Topraklar'daki takım arkadaşlarının ölümleri için yemin ettiği intikamdan daha fazlasını arzulamasına neden olmaya başlamıştı. Ve şimdi, bu acımasız çeteleyle Eli'nin öldürülmesini de eklemek zorundaydı.

Onun için önemli olan tek şey bu intikam olmalıydı.

Kaybettiği tüm o hayatlar için taşıdığı keder ve suçluluk duygusu, uğruna canını vermeye hazır olduğu intikamını aldıktan sonra bile asla geçmeyecekti.

Bu hedefe olan bağlılığı hiç azalmamıştı.

Ama dikkatli olmazsa, Phaedra'ya olan hisleri daha da artacaktı. Sadece görev için yeri vardı. Soğuk, acımasız bir intikam için.

Ya da doruk noktası azalırken, sadece daha da büyük bir şiddetle hayata geri dönmek için kendine böyle söyledi.

Onu yeniden bu kadar vahşice arzulaması onu şaşırttı.

Ona duyduğu ihtiyaç hayvani, daha önce hiç bilmediği vahşi bir açlıktı.

"Benim," dedi kabaca ağzına karşı, bunun bir yalandan daha iyi olmadığını bilmesine rağmen.

Onun olamazdı. Birkaç saat içinde gidecekti ve o da doğup büyüdüğü hayata devam edecekti.

Tüm bu gerçeklere rağmen, o pervasız kelimeyi tekrar söyledi, kendini tutamadı. "Benim, Phaedra."

Kadın kırık bir iç çekişle onun adını haykırdı ve adam o vahşi, yırtıcı ihtiyacın içinde kayboldu.

Onu istiyordu. İliklerine kadar onu istiyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, artık onun içinde olduğuna göre, sonsuz yaşamının her günü onu arzulayacaktı.

Ona duyduğu açgözlülükle uyarılmışlığı artarken, sabah onu kendisinden uzaklaştıracak olan şafağa lanet mi etmeli, yoksa bir an önce gelmesi için dua mı etmeli bilemiyordu.

BÖLÜM 15

Phaedra gün ağarırken misafir odasındaki büyük yatakta tek başına uyandığında, bir an için Micah'yla sevişmenin sadece bir rüya olduğunu düşündü. Hem de fantastik bir rüya.

Yumuşak şiltenin üzerinde hareket eder etmez, bacaklarının arasındaki ve başka yerlerindeki tüm küçük ağrılar ve donuk zonklamalar ona onun bir rüya olmadığını söylüyordu. Paylaştıkları ham tutkuya da sevişme diyemiyordu. Bu daha büyük bir şeydi. Patlayıcı ve kontrolsüz bir şey.

Hala iliklerinde titreşen ilkel, inkar edilemez bir bağlantı. Onun ruhunda.

Zevkten öylesine sarhoş olmuştu ki, kıyafetlerini yeniden düzenledikten ve komuta merkezinin boş koridorlarında ona eşlik ettikten sonra onunla birlikte odasına geri döndüğünü bile hatırlamıyordu. Kapıda ona verdiği sert, hâlâ öfkeli öpücük dudaklarında bir morluğun hayaletini bırakmıştı. Dilinin ucunu şimdi orada kalan şefkatin üzerinde gezdirdi ve Micah'nın tutkusunu hatırlatan şeyin tadını çıkardı.

Bu acı-tatlı bir hatırlatmaydı, çünkü her ne kadar söylememiş olsa da, dün gece birlikte geçirdikleri zaman ne kadar inanılmaz olsa da, bu aynı zamanda bir veda gibiydi.

Şafak söktüğüne göre, Zael ve Brynne ile birlikte Roma'ya doğru yola çıkmasına sadece birkaç saat kalmış olabilirdi. Micah'nın o saatten önce onu arayıp aramayacağını bilmiyordu. Akli aramayacağını söylüyordu ama kalbi aptalca bir umut duygusuyla doluydu.

Tarikat'ın karargâhına vardığından beri neredeyse eve dönmek için sabırsızlandığını söylerken, şimdi kendini sadece ayrılmaya hazırlanırken buluyordu.

Uzun bir duş aldıktan sonra yaklaşan yolculuk için giyindi. Küçük çantası çok fazla eşya gerektirmiyordu, bu yüzden uzun kestane rengi saçlarını gevşek bir at kuyruğu haline getirdikten sonra Zael ve eşini aramak için odasından çıktı.

Onları Jordana'yla birlikte konağın geniş mutfağının hemen dışındaki rahat bahçe avlusunda otururken buldu. Brynne, Phaedra'nın güneşin aydınlattığı taş verandaya açılan Fransız kapılarına yaklaştığını görür görmez, Phaedra'ya onlara katılmasını işaret etti.

"İşte buradasın," dedi Zael'in gündüzgezen arkadaşı, onu sıcak bir gülümsemeyle selamlayarak. "Geçirdiğin geceden sonra seni kahvaltı için çok erken uyandırmak istemedik."

Faith, Micah ile ne yaptığını hepsi biliyor muydu? Phaedra neredeyse bin yıldır kızarmamıştı ama yüzüne sızan küçük utanç sarsıntısına engel olamadı.

Brynn'e'nin gösterdiği boş sandalyeye oturdu. Masaya bir sepet taze pişmiş kruvasan ve hamur işinin yanı sıra bir sürahi nefis kokulu kahve ve bir demlik aromatik çay konmuştu.

"Lütfen, buyurun," dedi Brynn'e, unlu mamullerden oluşan sepeti ona doğru iterek.

Phaedra tabağına elma dolgulu bir hamur işi koydu, ardından önündeki narin kemik porselen fincana biraz çay doldurdu. Bir yudum aldığı anda, üç çift gözün de meraklı bir sessizlik içinde kendisini incelediğini hissetti.

"Nasıl hissediyorsun?" Jordana başını eğerek sordu.

"İyiym. Bir sorun mu var?"

Zael bile endişeli görünüyordu. Altın kaşları tropik mavi gözlerinin üzerinde çatıldı. "Jordana'nın dün gece yaptığını söylediği şekilde ışıktan kaçabilen birini hiç tanımadım."

"Oh." Demek mesele buydu. Phaedra nefes verdi, garipliği anında bir kenara bırakılmıştı. "Ben de bunu yapabileceğimi fark etmemiştim."

Zael homurdandı. "Bu olağanüstü bir yetenek. Ailen bile böyle bir güce sahip değildi."

"Yapmadılar mı?"

Yavaşça başını salladı. "Bu yeteneğe sahip olduğunu bilmiyor muydun?"

Çay fincanını yere bıraktı. "Tüm Atlantislilerin sahip olduğu, avuçlarımızda yaşayan enerjiyi kullanmak dışında özel bir yetenekle doğduğumu düşünmüyordum."

"Bu herkes için yeterli bir hediye, ama bu ..." Bir süre sessiz bir dalgınlıkla ona baktı. "Daha önce hiç kristallerden birini elinizde tuttunuz mu?"

"Asla. Bildiğinizden eminim, Selene krallığa ait olan beşliye kimsenin dokunmasını yasaklamıştı. Koloniye götürülen de her zaman orada koruma altında tutulurdu. Kristallere dokunmak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı."

Başını salladı. "Ama senin onlarla olan bağlantın tüm halkımız arasında benzersiz, Phaedra. Selene bile. Ebeveynlerin Atlantis'i koruyan ve halkımıza hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz kalıcı ışığı veren bu güç kaynaklarını yaratmak için kendilerinden bir parça verdiler. Maenos ve Sindarah kristallerin bir parçasıdır. Buna bağlı olarak, siz de öylesiniz."

"Ne kadar dikkat çekici olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Brynne sordu.

Jordana başını salladı, yüzünde minnettarlık ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. "Dün gece orada olmasaydın herkesi kaybedebilirdik. Yaptığın şeyi yapmasaydın Phaedra, ben Nathan'ı kaybederdim."

Yine de tüm şaşkınlıklarına ve övgülerine rağmen, üçü de onun huzuru için fazla ayık görünüyordu. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Işık," dedi Zael. "Bu tür bir güç, sonuçları olmadan kullanılamaz. Ne zaman birimiz avuçlarımızdaki gücü kullansa, halkımızın geri kalanına bir enerji dalgası gönderir. Türümüzün hiçbir üyesi tarafından fark edilmez."

Phaedra yutkundu. Bunu elbette biliyordu. Bu tüm Atlantisliler arasında ortak bir kabuldü, nadiren düşündüğü bir gerçektir çünkü ellerinde yaşayan ışığı çağırdığı çok nadirdi.

Saklanmak için bir nedeni olduğundan değil, on yıllar önce Niccolo'yla birlikte ölümlüler arasında bir hayat kurmaya karar verdiğinde Atlantisli adetlerinden kendi isteğıyle vazgeçmiş olduğundan.

Yüzyıllar boyunca, Selene'nin sadık askerlerinin Atlantisli kaçakların enerji izlerini kullanarak onları bulup krallığa ihanet edenleri infaz ettiğine dair hikâyeler duymuştu. Phaedra söz konusu kraliçe olduğunda kendi hayatından asla endişe etmemişti. Selene'nin Maenos ve Sindarah'a duyduğu saygı, Phaedra koloni için diyardan kaçtıktan sonra bile ona karşı sınırlı bir hareket alanı tanımıştı.

Ama Zael ve Tarikat üyeleri?

Selene hiçbirine aman vermeyecekti.

"Oh, hayır. Şimdi hepinizi onun gazabına maruz bıraktım. Nerede olduğumu, burada sizinle ve Tarikat'la birlikte olduğumu bilmek zorunda." Tabağını itti, iştahı aniden kesilmişti. Yaptığı şeyin dehşetiyle midesi bulandı ve yuvarlandı. "Buraya hiç gelmemeliydim. Zael, beni hemen buradan çıkarmalısın. Kalırsam kimse için güvenli olmaz. Selene beni burada bulacak ve lejyonunu saldırması için doğrudan bu yerleşkeye gönderecek."

Sakince elini onun elinin üzerine koydu. "Eğer Selene Tarikat'la bir savaş başlatmak istiyorsa, bunu gerçekleştirmek için çoktan adımlar atmaya başlamıştır. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bu fırsatı çoktan yakaladı ama elini geri çekti."

Brynne başıyla onayladı ve Phaedra'ya bakmadan önce Zael'le özel bir bakış alışverişinde bulundu. "Şu anda riske atamayacağımız şey, böyle bir saldırıyı planlamasına yardımcı olacak bilgileri almak için senin peşine düşmesi."

"Ya da gücünü bize karşı kullanmanın bir yolunu bul," diye ekledi Zael.

Bu düşünce, kendi güvenliği için duyduğu endişeden daha fazla, onu iliklerine kadar ürpertti. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Şimdi Roma'ya geri dönemezsin, Phaetra. Senin için güvenli olmaz. Özellikle de Tarikat için güvenli olmaz. Lucan çoktan kararını verdi. Senin için en iyi yerin burada, Tarikat'ın koruması altında olduğunu düşünüyor ve ben de buna katılıyorum. Benim kişisel korumam altında da."

Mantıkla tartışamazdı ama onu eve döndüğünde bekleyen sorumlulukları vardı. Tehlikeli durumlarda olan ve zarar görmemeleri için ona güvenen insanlar vardı. "Peki ya sığınma evi? Kadınlar ve çocuklar-"

Bryenne başını salladı. "Lazaro'yu planlardaki değişiklikten haberdar ettik bile. Sia ve Trygg, siz dönene kadar işleri idare etmek üzere sizin evinize taşınacaklar."

"Bu ne zaman olabilir?"

Ne Bryenne'in ne de Zael'in ona bu cevabı verememiş olması, Tarikat'ın karşı karşıya olduğu durumun ciddiyetini daha da artırıyordu. Ve şimdi o da bu sıkıntılara bir yenisini eklemişti.

Micah ve diğer savaşçıları korumaya çalışırken, potansiyel olarak hepsini tehlikeye attığı fikrine katlanamıyordu.

"Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı, titrek bacakları üzerinde masadan kalkarken. "Bana izin verir misiniz lütfen?"

BÖLÜM 16

Phaedra'nın içine gireli sadece birkaç saat olmuştu ve şimdiden onu tekrar istiyordu.

Ya da, daha doğrusu, hala.

Onu misafir odasına uğurladıktan sonra, şafaktan önceki zamanın geri kalanını silah odasındaki hedef kuklasından arta kalanları paketlemekle geçirmiş, ardından Phaedra'ya duyduğu açlığı yaklaşık bir saat boyunca buz gibi bir düşün altında bastırmaya çalışmıştı.

İşe yaramamıştı.

Elinde kalan tek umut, kız Roma'daki evine teslim edildiğinde aralarına girecek olan dört bin kilometrelik mesafeydi.

Ondan uzak durmak için elinden geleni yapmış, komuta merkezinde Jax ve Darion'la meşgul olmuş ve malikânenin konutuna adım atmaktan kaçınmıştı. Silah kemerine taktığı bir çift dokuzlu hiç bu kadar temiz olmamıştı. Sibiry'a'nın vahşi doğasında kilometrelerce sürüklendikten sonra bir göçebe köyünde düşürdüğü el yapımı titanyum bıçak -Babasının ona geri verdiği bıçak, o güne kadar gördüğü en iyi şekilde bilenmişti.

Bıçağı yüzüncü kez parlatırken başını kaldırdı ve Darion'un yüzünde alaycı bir eğlence ifadesiyle ona baktığını gördü.

"Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

Micah bıçağıdaki var olmayan bir lekeyi temizlemeye geri döndü. "Kiminle konuşacağım?"

"Aletini düğümleyen kadın."

"Yakında Zael ve Brynne ile birlikte Roma'ya gidecek." Arkadaşına baktı ve omuz silkti. "En iyisi bu."

Darion kara kaşlarını kaldırdı. "Phaedra ile aranızda bir şeyler olduğunu inkâr etmeye çalışmamanız bile her şeyi açıklıyor."

Hançeri amaçladığından daha sert bir şekilde masaya bıraktı. "Burada anlatmak istediğin bir şey mi var, Dare?"

"Vay anasını. Onu önemsiyorsun."

"Elbette var," dedi Jax, hira-shuriken atış talimine ara vererek. Eli'nin öldürülmesinden sonra hepsini saran öfke, öldürülen savaşçının devriye ortağı için soğuk bir amaca dönüşmüştü. Buna rağmen

Jax üzüntüsünden Micah'ya doğru bir sırtış savurdu. "Kaderle savaşılamazsın kardeşim."

Hepsi bu muydu?

Phaedra'ya karşı hissettiği bu manyetik çekim bu kadar kolay açıklanabilir miydi?

Ona duyduğu arzu sadece Rüya Manzarası'nın bir ürünü müydü ve önceden belirlenmiş bir iddiaya göre birlikte olmaları mı gerekiyordu? Yoksa ona karşı hisleri, ikisinin de kontrol edemediği yanılsamalı bir emirden daha mı derindi?

Dün geceyle ilgili hiçbir şey göz ardı edilecek kadar basit gelmedi.

Kadının varlığının onu çağırma biçimi, ters giden kozmik bir çöpçatanlık olarak görülemeyecek kadar gerçektir.

Bu da onun için mesafeyi korumayı daha da kritik hale getiriyordu. Dört bin mil iyi bir başlangıç olabilirdi.

Olmak zorunda. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Muhtemelen biz konuşurken gitmek için toparlanıyordur," dedi, birkaç saat önce paylaştıklarından sonra onun tek kelime etmeden gitmesine bilerek izin verdiği için kendini birinci sınıf bir pislik gibi hissediyordu. "Phaedra buraya ait değil. Bana ait değil. Kadere gelince, onun da burada yeri yok."

Keskin ifadesi iletişim ünitesinin titreşen vızıltısıyla noktalandı. Kulağına götürdü ve Lucan Thorne'un kendisini üst kattaki komutanın çalışma odasına teke tek görüşmeye çağırıldığını dinledi.

"Evet, efendim." Cihazı tekrar cebine soktu ve arkadaşlarına bir bakış attı. "Görev çağırıyor."

Endişelendiği kadarıyla bir dakika bile erken değildi. Yapmak istediği son şey, etrafta dikilip duyuları hakkında konuşmaktı.

Eli'nin öldürülmesi ve Opus Nostrum'un kurduğu tuzak hızlı ve şiddetli bir cevap gerektiriyordu. Micah bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, cevabın ön saflarında yer almak istiyordu.

O zaman bir hafta önce Ölü Topraklar'da kendisine ve ekibine saldıran her neyse onunla başa çıkma işine geri dönebilirdi.

Bu düşüncelerle adımlarına sert bir amaç yükleyerek koridora yöneldi.

Köşeyi döndüğünde Jenna'nın arşiv odasından çıktığını gördü. Parmaklarını şakaklarına götürdü, sonra açık kapının pervazına doğru eğildi.

Micah hemen onun yanına koştu. "İyi misin?"

"Evet, sanırım öyle." Kaşlarını çattı, yavaşça dengesini yeniden sağladı. "Ben iyiyim."

"Dün gece de kendini kötü hissediyordun," diye hatırlattı ona.

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz sersemlik, sanki biri kafatasımın içini kaşıyormuş gibi. Gelip gidiyor. Birkaç dakika uzanırsam daha iyi hissedeceğim."

"Hadi, seninle odana kadar yürüyeyim."

"Gerek yok."

"Sanırım biliyorum, Jenna." Kolunu uzattı, tamamen reddetmesini bekliyordu. Reddetmemiş olması içinde küçük bir endişeden daha fazlasını uyandırdı. Onu asansöre kadar geçirdi, ana kata çıktıklarında Jenna'nın kolu hâlâ Brock'un kolundaydı. "Brock böyle hissettiğini biliyor mu?"

Küçük bir kahkaha attı. "Aşırı korumacı eşim her şeyi bilir."

Brock sanki bir işaretmiş gibi asansör kapıları açıldığında dışarıda bekliyordu. İçeri uzandı ve Jenna'yı kendine yaklaştırdı.

"Sağ ol dostum," dedi ve çift birlikte odalarına doğru yürürken Micah'ya minnettar bir baş selamı verdi.

Micah bir süre onları izledi ve Phaedra'dan kaçtığı için hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Kendisini asla bir korkak olarak görmemişti ama ona karşı öyle davranmıyorsa lanet olsun.

Onun hayatını iki kez kurtarmıştı, onun hesabına göre. Dün gece de üç arkadaşının hayatını kurtarmıştı. Ve sonra bu mucizeyi ona vücudunun inanılmaz hediyesini vererek tamamlamıştı. Ona zevkinin onurunu vermişti, sınır tanımadan ve o kadar dürüsttü ki, her şeyi Phaedra'yla karşılaştırmadan başka bir kadınla asla yatamayacaktı.

En azından, hayatından sonsuza dek çıkmadan önce ona birkaç kelime borçluydu.

Misafir odası Jenna ve Brock'un odalarının bulunduğu koridorun hemen aşağısındaydı.

Kapı açıldı, en son orada durduğunda olduğu gibi. İlk başta onu görmedi. Sonra elinde boş bir askıyla gömme dolaptan çıktı, yatağın üzerinde açık duran seyahat çantasına doğru ilerlemek üzereydi.

Onu gördüğünde donakaldı. "Micah."

"Merhaba, Phaedra." Ona yaklaşma dürtüsü ne kadar güçlü olursa olsun, kendini odanın dışında kalmaya zorladı. Zaten yeterince şey yapmıştı.

ve Şimdi ona bakarkenki yumuşak ifadesini görmek sadece daha fazla belaya davetiye çıkarıyordu. Boğazını temizledi. "Lucan'la buluŐmaya gidiyorum, o yüzden sadece bir dakikam var."

"Tamam." Dudaklarının kenarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır."

Bu bir yalandı, hatta biraz daha fazlası. EŐiĖin diğer tarafında kıpırdamadan dururken, kadının gözlerinde beliren Şaşkınlık ifadesini fark etmemeye çalıştı. Yapılacak en doğru Şey buydu. Özellikle de içindeki tüm erkekler onun tadına bakmaktan başka bir Şey istemezken.

Botlarını olduğu yerde tutmak için, Phaedra'ya bakarken içini yalayıp geçen uyarılma hissinden daha güçlü bir nedene ihtiya ı yoktu.

"Dün gece için özür dilemek için geldim." " z r dilemek mi?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benim beceriksiz olduğumu düşündüğünü biliyorum ama hata yaptığımda bunu kabul ederim. Dün gece seninle yaptığım Şey yanlıŐtı. Seni istedim Phaedra. Lanet olsun, seni o  l  Topraklar ormanında gördüğüm andan beri istiyordum. Ama bu arzuya boyun eğmek yanlıŐtı. Bencillik ettim ve bunun için gerçekten  zĖ n m."

Elindeki askıyı yere bıraktı ve yavaŐŐa odayı geçerek ona yaklaştı. " z r falan istemiyorum. Dün gece için  zĖ n değilim."

Aralarında neredeyse bir kol boyu mesafe kalana kadar yaklaştı. Güzel kokusu onu içine çekti, duyularını alt üst etti. UlaŐamayacaĖı mesafede bile teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Dalgalanan saçlarındaki güneş ışığının kokusunu alabiliyordu.

Bir adım daha atarak onu tam  n ne getirdi ve nabzının attığı çıplak boynunun saten yumuşaklığına dokunmamak için elinden geleni yaptı. Dişlerinin kıpırdanmasıyla diş etleri karıncalandı. Azı dişlerini birbirine geçirdi ve kız söz konusu olduğunda sahip olduğu diğer tüm imkânsız dürtülerle birlikte o tıkırdayan damarın tadına bakma arzusuyla savaŐtı.

Güzel ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. " zĖ n olduğunu söyleme, Micah. Dün gece seninleyken kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiŐtim."

Boğazından aşağıya doğru inledi. Kadının bunu onun için kolaylaŐtıracakını umuyordu; onu yanına yaklaŐtırmakla korkunç bir hata yaptığını söyleyecek, kendisinden uzak durması için bağıracak ya da belki de onu orada görür görmez kapıyı suratına  arpacaktı.

Onun öfkesine ya da aşağılamasına hazırды. Her ikisinde de haklı olacaktı. Hatta onun gözyaşlarına ve suçlamalarına bile hazırды.

Ama bu değıl.

Onun tatlılığına dayanmak, bir düşman ordusuyla karşı karşıya gelmekten daha zordu. Onun cevabını beklerken o kadar güzel görünüyordu ki, o kadar savunmasızdı ki. Yaşlanmayan, güçlü bir varlıktı ama yine de nazik gözlerinde, dikkatsiz bir sözle onu kırabileceğini söyleyen bir belirsizlikle karşısında duruyordu.

Elini başının üzerinde gezdirerek bir küfür savurdu. "Seninle olmak harikaydı. Öyle olmadığını söylemeyeceğim. Ama böyle olmamalıydı. Mesafemi korumak benim sorumluluğumdaydı ve ben bunu berbat ettim."

"Micah, istediğim bu değildi-"

"Bunun olmasına izin vermemeliydim," diye tersledi, onu kollarının arasına alma dürtüsüne yenik düşmeden önce kelimeleri hızlıca söylemesi gerekiyordu. "Sana yaptıklarımızdan bir saniye bile pişman olduğumu söyleyemem, çünkü pişman değilim."

"O zaman ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Siktir. Bilmiyorum." Kafası ona söyleyemediği onca şeyle dolup taşıtı. Onun ne kadar olağanüstü olduğunu düşünüyordu. Başından beri ona karşı ne kadar ahmakça davranmıştı. Kader onları bir araya getirirken ne kadar sadist olmalıydı, hayatları iki zıt yolda ilerliyordu - onunki Roma'da onu bekliyordu, onunki ise her geçen saat daha da kanlı ve ölümcül hale gelen bir savaş alanındaydı.

Bu yüzden ona olan ilgisini daha da derinleştirmeden önce, sadece şimdi sona erebilirdi. Şu anda ikisinin de başına gelebilecek en iyi şey Phaedra'nın ondan mümkün olduğunca uzakta olmasıydı.

Başını sertçe salladı. "Sanırım buraya sadece veda etmeye geldim."

Başını öne eğdi, kaşları çatıldı. "Duymadın mı?"

"Neyi duydum?"

"Ben gitmiyorum. Zael ve Brynne bana birkaç dakika önce söyledi." "Ne demek gitmiyorsun? Neden gitmiyorsun?"

Ona bakarken yüzündeki şaşkınlık kaybolmuş, yerini başka bir şey almıştı. Acıya çok benzeyen bir şey. "Burada kalmak zorundayım. Sokaktaki herkesi koruduğumda, Selene'e ve halkımın geri kalanına yerimi de ifşa ettim. Artık bir hedef olacağım ve bazıları beni Düzen'e karşı bir silah olarak kullanmaya çalışabilir. Lucan'ın

Zael de herkes için en güvenli şeyin benim burada, Tarikat'ın koruması altında kalmam olduğuna karar verdi."

"Vay anasını."

Adam ona bakakaldı, duyduklarını düşündükçe içinde bir alarm oluştu. Gitmek için toplanmamıştı; kalması emredilmişti. Onun yüzünden. Phaedra ona ve arkadaşlarına yardım ettiği için şimdi tehlikedeydi. Bu özverili hareket onun sırtına bir hedef tahtası koymuştu. Birinin onun peşine düşeceği düşüncesi Micah'nın kanını dondurdu.

Selene. Sadık muhafızlarından oluşan lejyonu. Opus. Liste çok uzun ve çok ölümcüldü.

Şimdi Lucan'ın onu çalışma odasına çağırmasını anlıyordu. Micah, Tarikat'ın kurnaz liderinin Phaedra ve kendisi arasındaki kontrolden çıkmış cazibeyi zaten sezmemiş olmasına şaşırırmazdı. Muhtemelen babasının da onu bekleyen bazı sözleri vardı - sadece bir ebeveyn olarak değil, aynı zamanda Tarikat'ın en üst düzey komutanlarından biri olarak.

"Siktir." Micah lanetin içinden patlamasına izin verdi. "Gitmek zorundayım."

"Hayal kırıklığına uğramışsın." Phaedra bir adım geri çekildi. "Hayır, hayal kırıklığından fazlası var."

Kaşlarını çattı. "Kendime kızgıyım. Dün gece aramızdaki şeylerin kontrolden çıkmasına izin verdiğim için. Bana ve arkadaşlarıma yardım etmek için kendini riske atmak zorunda kaldığın için. Şu anda bana bakış şeklin için kendime kızgıyım. Bunların olmasına asla izin vermemeliydim."

Dudaklarından sessiz bir nefes döküldü. "Oh. Anlıyorum. Şimdi anlamaya başlıyorum. Beni sadece gideceğimi düşündüğün için istedin."

Kadın ondan uzaklaştıkça o da sessizce orada durdu. Ona yalan söylemeyecek ve ona olan ihtiyacına boyun eğmesine izin veren şeyin bunun bir parçası olmadığını söylemeyecekti. Ama kadın gitse de kalsa da onu isteyecekti.

Onu şimdi bile istiyordu.

Ona uzanmamak için ellerini iki yanında kavuşturdu. Onu rahatlatacak şeyler söylememek için çenesini sıkıca kapattı. Artık onunla aynı çatı altında ne kadar süre yaşayacağını Tanrı bilirken, mesafesini korumasını daha da zorlaştıracak şeyler.

Cebindeki iletişim ünitesi vızıldadı. Arayanın Lucan olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Phaedra ona bakmaya devam etti, gururlu çenesine bir sertlik yerleşmişti. Onun gerçekten incindiğini bu şekilde anladı. Dakikalar geçtikçe ve gelen çağrıların uğultusu aralarındaki sessizlikte titreşmeye devam ettikçe, onun bir parçası olan şefkatli, açık yürekli nezaket susmaya başladı.

Kadın gözlerini kırptırdı ve adam, az önce yaraladığı özel kadının bir parçası olan o müthiş ölümsüze bir an için göz attı.

"Artık gitsen iyi olur, Micah. Belli ki yapacak daha önemli işlerin var."

Kapıya uzandı ve yavaşça aralarına kapadı.

BÖLÜM 17

Jenna iç çekerek gözlerini kapadı ve Brock'un onun için kamaralarında hazırladığı ılık su ve köpük dolu küvetin içine gömüldü.

Baş dönmesinin en kötü kısmı geçmişti ama kafatasına yerleşen garip uğultu hissinden kurtulamıyor gibiydi. Son bir haftadır, sanki bir arı kovanı kafatasının içine girmiş ve etrafı kontrol ediyormuş gibi, neredeyse sürekli bir yoldaş olmuştu.

Kadim'in boynunun arkasına yerleştirdiği küçük uzaylı biyoteknolojisi parçasıyla birlikte gelen diğer tüm "reklamı yapılmamış özel ürünler" düşünüldüğünde, bu son gelişme bir alarm nedeninden çok bir sıkıntı gibi görünüyordu.

Yine de bu durum onu biraz çıldırtmaya başlamıştı.

Brock'un güçlü avuç içi yüzünün yan tarafına hafifçe vururken, o ıslanırken Brock küvetin kenarına oturdu. "Su nasıl?"

"Mükemmel." Gözlerini açtı ve adamın endişeyle kendisine baktığını gördü.

"Uğultuyu kesmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Savaş ve ölümcül güç konusunda çok yetenekli olan büyük, sert arkadaşı aynı zamanda dokunuşuyla insanların acısını dindirme yeteneğine de sahipti.

Birkaç on yıl önce uğradığı saldırıdan bu yana temel *Homo sapiens*'ten çok farklı bir şeye dönüşüyor olsa da, özünde hâlâ insandı. Ve şu anda başparmağıyla yanağını okşayan yakışıklı Irk erkeğine sıırılsıklam aşıktı.

Brock'un koyu kahverengi gözleri ona o kadar şefkatle bakıyordu ki kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzünü onun okşamasına çevirdi ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu.

"Neden burada bana katılmıyorsun?"

Bakışları kehribar rengi kıvılcımlarla parladı. "Seninle soyunma davetini asla geri çevirmeyeceğimi biliyorsun. Ama önce o güzel gözlerini kapatmalı ve biraz rahatlamalısın. Arşiv odasında çok fazla mesai harcıyorsun. Belki de sana yetiyordur."

Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Muhtemelen öyledir."

Etrafindan dolaşarak kabarık bir havlu aldı ve katlayarak onun için bir yastık haline getirdi. Başının arkasına yerleştirdi, sonra eğildi ve

onu öptü. "On beş dakika içinde gelip seni kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım."

Başını salladı, adam bir uzaylı deseninin izini sürerken neredeyse mırıldanıyordu göğsünün etrafında dönüp dolaşan *dermaglif*.

Büyük küvete sırtını yaslayarak onun kalkıp gidişini izledi, uzun bacaklı adımları onu özel konutlarının geniş yaşam alanına geri götürüyordu.

Brock haklıydı, muhtemelen son zamanlarda günlükleri ve diyagramları üzerinde çalışmak için çok fazla zaman harcıyordu. İmgelemlerinde gördüğü her şeyi kaydetme konusundaki saplantılı kararlılığını ona ya da bir başkasına açıklamak zordu. Kadim'in gözünden gördüğü anıları anlamlandırmaya çalışmak onun için bir çıkış noktası olduğu kadar, Tarikat'a ve onların gelecek nesillere öteki dünyalı babalarının kim olduğuna dair bir anlayış kazandırma dürtüsüydü - bu gerçekleri duymak onlar için her zaman kolay olmasa bile.

Yaşam mı . . . yoksa ölüm mü?

Kelimeler ona geçmişten gelen bir hayalet gibi geldi, ses derin ve havasızdı. İnsanlık dışı.

O havasız hırıltıyı yıllardır duymamıştı ama yine de asla unutamayacağı bir şeydi. Sanki Alaska'da yaşadığı kâbus gibi olaydaki yaratık şu anda yanı başında duruyormuş gibi zihninde dolaşıyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Kadim ölmüştü. Sözleri sadece zamanın ötesinde bir yankıydı, tıpkı içinde bıraktığı anılar gibi.

Yaşam mı, ölüm mü? Nasıl biteceği size bağlı.

Kolundan yabancı biyoteknoloji parçasını çıkarıp imkansız bir seçimle ona uzatmadan önceki o korkunç anlarda adamın ondan ne istediğini anlamamıştı.

Yaşam mı ölüm mü? Hemen şimdi karar vermelisin.

Jenna gözlerini kapatıp sabunlu suya daldı, Kadim'in sesini bastırabileceği ve kafatasında hâlâ çınlayan tuhaf hissi hafifletebileceği umuduyla başını suya daldırdı. Bir an sonra yüzündeki köpükleri temizleyerek tekrar ayağa kalktı.

Küvetin kenarında bir yerde bir bez unutmuştu. Gözleri kapalı bir şekilde elini uzatıp onu aradı.

Bunun yerine, köpüklü suyun ve küvetin kaybolduğunu hissetti ve parmakları şimdi yanında taşıdığı dört ayaklı bıçağın soğuk kabzasının etrafına kapandı.

Hayır, parmakları değil.

Bıçağı değil.

Gözlerini açtı ve kendini karanlıkta tek başına, sık bir ormanın ortasında ilerlerken buldu. Buzla kaplı yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyor, zemin kışın gelişiyle sertleşiyordu. Uzun çamların ve ladinlerin dalları arasından esen soğuk bir rüzgâr, ayırık dudaklarının arasından geçerken nefesinin buharlaşmasına neden oluyordu.

Onun dudakları değil. *Onun dudakları.*

Yıllar önce hayatını tamamen değiştiren Kadim.

Duyularında oynayan anılarının bir video makarası gibi, hayatının ve yaşarken yaptığı şeylerin, sıradanlıktan sadistliğe ve aradaki her şeye kadar rastgele parçacıklarına ön sıradan bir koltuk aldı.

Bu yeni bir şeydi.

Sık ağaç kümelerinin arasından geçerek bir amaca doğru ilerliyordu. Hızlı adımlarının sesi küçük hayvanların barınaklarından fırlayıp çalılıklara dağılmasına neden olurken, tepesinde ince bir hilal soğuk, bulutsuz gece göğünde asılı duruyordu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledi, bakışları karanlıkta birkaç yüz metre ilerideki karanlık kayalardan oluşan tuhaf bir oluşuma odaklanmıştı. Ona yaklaştığında hızı yavaşlayarak durdu. Bıçağı elinde, etrafını taramak için döndü, doğaüstü bakışları taygayı delip geçiyor, bir sorun işareti ya da takip edildiğine dair bir kanıt arıyordu.

Sessizlikten başka bir şey cevap vermedi.

Doğurdukları buçukluk oğulları değil, sadece piçlerin onları canavar olarak küçümsemeleri ve onlara düşman olmaya başlamaları için.

Etrafında sonsuz karanlık ve sert rüzgârdan başka bir şey yoktu.

Kılıcını kınına sokarak geri döndü ve engebeli zeminden fırlayan dev kayalardan oluşan büyük bir oluşuma yaklaştı. Kayalardan biri, grubun en irisi, onun yedi ayak boyundan bile daha uzun duruyordu. İşte o kayaya doğru gitti ve önünde durdu. Büyük, *glif kaplı* elini taşa bastırdı.

Avucunun ve parmaklarının altında bir titreşim mırıldandı ve Jenna bunun DNA'sının bir okumasını yaptığını fark etti. Havadaki en ufak bir değişimle tüm kaya oluşumu yok oldu. Yerinde bu Dünya'ya ait olmayan devasa bir araç duruyordu.

Devasa geminin bir ucu ciddi hasar almıştı. Görünüşe göre onarılamaz bir hasar.

Kadim avucunu geminin dış tarafındaki başka bir panele bastırdı ve kilidin açılmasını bekledi. Büyük bir kapak kalktı. Eğildi

İçeri girmek için altından.

İçerisi şık, çıplak ve serindi, koridorlar birkaç yöne gidiyordu. Geminin derinliklerine giden koridorlardan birini takip etti. Cansız kontrollere ve çalışmayan monitörlere hiç dikkat etmedi.

Ne de olsa buna gerek yoktu. Onu ve diğer yedi keşif fatihini evleri olarak adlandırdıkları karanlık gezegenden taşıyan araç bir daha asla yolculuk yapmayacaktı. Yüzyıllar önce onları bu ilkel kayaya düşüren kazadan sağ kurtulanlar artık sonsuza dek burada mahsur kalmışlardı.

Güneş her günün tam yarısında gezegeni kavururken, haşarat gibi gölgelerde gizlenmeye zorlandılar.

Memleketlerinde olduğu gibi burada da kral olmalıydılar.

Bunun yerine ışığın rehineleri oldular.

İçeriye doğru ilerledi ve geminin sekiz uzun konteynırdan oluşan bir koleksiyonun bulunduğu bölümüne yöneldi. Kaplardan birkaçı boştu ve şeffaf kapakları açık bırakılmıştı. Diğer ikisinde ise varışlarından kısa bir süre sonra öldürücü güneş ışınları yüzünden kaybettikleri mürettebat arkadaşlarının cesetleri bulunuyordu.

Uzun zamandır varlıklarına alışkın olduğu için onlara doğru bakmadı bile. Bunun yerine geminin komuta merkezine doğru ilerledi ve burada karanlık bir gösterge paneline dokundu. Geminin kalbi burada atmaya devam ediyordu. Hayatta kalan bu son sisteme güç veren teknoloji Dünya'daki tüm yaşamdan daha uzun süre dayanacak kadar sağlamdı ama burada var olan ilkel yaşam formlarının buna sahip olmasına izin verilemezdi.

Bu gezegenin bir köşesinin kendilerine ait olduğunu iddia eden diğer dünyalıların ırkı da bunu yapamazdı. Kendilerine Atlantisliler diyorlardı. Işığa tapan ölümsüzler, o ve yoldaşları onları avlayarak yok etmeyi planlıyordu.

Bu yönde zaten önemli adımlar atmışlardı.

Halkı, kraliçeleri de dahil olmak üzere hepsinin işini bitirene kadar rahat etmeyecekti.

Kendisi ve yoldaşları bu görevde başarısız olacak gibi görünseler de nihai bir çözüm üzerinde anlaşmışlardı.

Geniş gösterge panelindeki bir panele dokundu ve camın altında tanıdık bir şema aydınlandı. Parmakları şemanın üzerinde belirli bir düzende hareket etti ve dokunduğu yerde bir ışık izi bıraktı. Girdiği bir koddu, bir tür sıralama.

Bir patlama dizisi.

İşini bitirdikten sonra ön koluna baktı. *Glifle* kaplı derisinin altında, pirinç büyüklüğünde bir nesne, gösterge panelinde hâlâ canlı bir kalp gibi atan nesneyi yankılayan, zonklayan, parlak bir ışıltıyla aydınlandı.

Kadim'in ilgisi artık başka bir şeye yönelmişti. Avucunu bastırarak yanındaki konsolun küçük bir bölmesinin kilidini açtı. Bölme onun için açıldı ve bir çocuğun beslenme çantası büyüklüğünde bir kap ortaya çıktı.

Sağlam, gümüş metal kenarları parlıyordu ve onu sanki kırılğan bir camdan yapılmış gibi tutuyordu.

Kapağı kaldırdı, yıkık geminin sessizliğindeki tek ses alçak sesle kıkırdamasıydı.

Kutunun içinde, doğaüstü, cıvıl cıvıl bir ışıkla aşılınmış, yumurta şeklinde bir çift kristal duruyordu.

Atlantis'i yok etmeye yetecek kadar enerji. Dünya'daki tüm varlığı yok etmeye yetecek kadar.

Yaşam mı . . . yoksa ölüm mü?

Nasıl biteceği size bağlı.

Şok Jenna'yı sarstı. Ayağa kalkıp bir çılgılık attığında görüntü dağıldı.

"Jenna. Buradayım." Gözlerini açar açmaz Brock onun yanındaydı. "Az önce ne oldu?"

"Kadim."

Kendini sudan dışarı itti, adam onu yakalayıp dik tutmadan önce neredeyse küvetten düşecekti.

"Kadimlerin Atlantis'ten aldıkları iki Atlantis kristali," diye soluk soluğa kaldı. "Onları gördüm, Brock. Nerede olduklarını biliyorum."

BÖLÜM 18

Hiç bu kadar aptal olmamıştı.

En kötüsü de, hissettiği acı için kendisinden başka suçlayacak kimsesinin olmamasıydı.

Ne de olsa dün gece Micah'yı arayan kendisiydi, tersi değil. Onu bulmak için silah odasına temiz gözlerle ve onun gibi tehlikeli bir erkeği zorlarsa neler olabileceğini çok iyi bilerek gitmişti.

Kendini ve kalbini gümüş bir tepside sunmuştu. Adamın ikisini de alıp arkasına bakmamasına şaşırılmamalıydı.

Benimkini.

Kız kendini tamamen ona teslim ederken dudaklarına karşı böyle homurdanmıştı. Bunu kastettiğini düşünmüştü. Aptalca, körü körüne, onun için her ikisinin de inkâr edemediği fiziksel ihtiyaçtan daha fazlasını hissettiğine inanmıştı.

Dün gece paylaştıkları tutkudan, birbirlerine o kadar mükemmel uyumlarından, Micah'nın ona o kadar yoğun bir sahiplenme ve arzuyla bakmasından sonra, sanki sadece ona aitmiş gibi hissetmişti. Düşler Diyarı'ndaki korkunç tanışma şekillerine rağmen, kaderin onları bir araya getirmekte gerçekten de bir parmağı olduğuna neredeyse kendini ikna etmişti.

Ortaya attığı iddianın bir son kullanma tarihi olduğunu fark etmemişti.

Lucan'la buluşmak üzere ayrıldıktan çok sonra bile aşağılanma duygusu hâlâ midesini yakmaya devam ediyordu. Phaedra bavulundan çıkardığı seyahat çantasını misafir odasındaki gömme dolabın içine yerleştirdi ve tüm bu yüzleşmeyi aklından çıkarmaya çalıştı.

Belirsiz bir süre D.C.'de kalacağını söylediğinde Micah'nın yüzünde beliren şok ifadesi kafasının içinde acımasızca tekrarlandı. Adam şaşırmış ya da hayal kırıklığına uğramış olmaktan çok daha fazlasıydı. Sanki yer yarılmış da altında kalmış gibi ona bakmıştı. Sanki her an Roma'ya giden bir uçağa binemeyeceği gerçeğinden daha kötü bir haber alamazmış gibi.

Hiç değilse, gururu pahasına da olsa, onun gerçekten nasıl hissettiğini anlaması daha iyiydi. Çok uzun yaşamış ve çok daha fazlasına katlanmıştı.

Kader ve alinyazısı düşüncelerine kendini kaptırdığı için bir aptal gibi hissetmektense bir an daha kaybetmeyi tercih ederdi.

Belki de Micah her şeye rağmen haklıydı.

Belki de Ölü Topraklar'daki beyaz geyikle ilgili ortak rüyaları sadece buydu. Bir rüyadan başka bir şey değildi.

Belki de ruh bağları ve kaderli eşler gerçekten de Atlantisli aşk ve ışık saçmalıklarından ibaretti.

İçinden alay ederek Sia'yı aramak için telefonuna uzandı. Kendini yeniden gerçek bir şeylerin içinde hissetmeye ihtiyacı vardı ve arkadaşıyla sohbet etmek başlangıç için iyi bir yerdi.

Parmakları cihazın etrafını sarmadan önce, kapalı kapısının diğer tarafından bir vuruş sesi geldi ve ardından Zael'in sesi duyuldu.

"Phaedra, içeride misin?"

Telefonu bıraktı ve onu içeri almaya gitti. "Bir sorun mu var?" "Jenna arıyor. Birkaç dakika önce bir imgelem gördü." Eski Atlantisli Kraliyet Muhafızı asla çingiraklı biri değildi ama sesindeki ciddiyetten şüphe edilemezdi. "Jenna kayıp iki kristali gördü, Atlantis'i yok etmek için kullanılan kristalleri. Nerede olduklarını biliyor."

Phaedra şaşkınlığını gizleyemedi. "Yani onları Kadim'in anılarında mı gördü?"

Zael acımasızca başını salladı. "Dahası da var Phaedra. Kendisi alt kattaki savaş odasında. Lucan komuta merkezindeki herkesi gelip söyleyeceklerini dinlemeleri için çağırdı."

Başını salladı ve Zael'in peşinden aceleyle gitti. Savaş odasına en son varanlar onlardı. Gideon ve Savannah, Gabrielle ve Brynne, Tegan ve Elise'in yanı sıra Sterling Chase ve gündüzgezen eşi Tavia ile birlikte büyük konferans masasının etrafında toplanmışlardı. Micah, Darion ve Jax masanın diğer tarafında, Nathan ve Jordana'nın yanındaydı. Micah, Zael'le birlikte içeri giren Phaedra'ya bir bakış attı ve onlar da diğerlerinin yanındaki yerlerini aldılar. Odanın geri kalanında ise tüm gözler Lucan'ın karşısındaki uçta Brock'un yanında duran Jenna'nın üzerindeydi.

"Devam et," dedi Tarikat'ın lideri Jenna'ya sertçe başını sallayarak. "Az önce bana anlattıklarını onlara da anlat."

Phaedra, Jenna'nın ölmeden önce üzerinde silinmez bir iz bırakmış olan Kadim'le kurduğu tuhaf bağ sayesinde tanık olduklarını anlatmasını hayretle dinledi.

Kadim'in, uzaylı enkazının binlerce yıldır bozulmadan durduğu ve düştüğü yerde gizlendiği sık ağaçlıklı ormanda yaptığı yürüyüşü ayrıntı üstüne ayrıntı aktarırken kimse tek kelime etmedi.

Onlara Kadim'in onarmayı başarısızlıkla denediği gelişmiş devre ve sistemlerden, yaşam kapsüllerinden ve geminin arka tarafına istiflenmiş bir çift cesetten bahsetti.

Ve sonra onlara Kadim'in orada sakladığı iki Atlantis kristalinden de bahsetti. Gemiye nasıl bir patlama tetiği programladığını, sonra da protokolü kolunda taşıdığı biyoteknoloji çipiyle nasıl senkronize ettiğini.

Şu anda Jenna'da bulunan çipin aynısı.

"Yaşam ya da ölüm," diye mırıldandı. "O gece kamaramda bana ikisinden birini seçtirdi. Sadece benim hayatımdan bahsetmiyordu. Gemideki kristallerle birlikte, eğer patlarsa, bu gezegende yaşayan her şeyi yok etmekten bahsediyordu. O tetik, hayatı sona erdiğinde patlayacak şekilde ayarlanmıştı. Şimdi bu yükü taşıyan benim."

"Lanet olsun." Lucan'ın derin sesi havasızdı, yüzü bariz bir dehşetle kaplanmıştı.

Phaedra da dahil olmak üzere odadaki herkesin paylaştığı bir duyguydu bu. Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, Jenna'nın az önce açıkladığı şeyin ağırlığı altında tüm toplantı sessizliğe gömüldü.

Brock onu kendine doğru çekti, omuzlarına doladığı kolu da bakışları kadar şefkatliydi. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, Jenna. Sana bu sözü uzun zaman önce, o lanet çip ve sana neler yapabileceği hakkında hiçbir şey anlamadan önce vermiştim."

"Evet, yaptın," diye fısıldadı, onun kucağına doğru eğilerek. "Yine de bana yaptıklarından hiç bu kadar korkmamıştım. Vücudumdaki değişiklikler, korkunç görüntüler . . . Bunların hepsiyle başa çıkabilirim. Beni bununla yaşamaya zorlaması, bana yaptığı saldırının en acımasız kısmı."

Brock onun başının üstünü öptü. "Bu işte birlikteyiz bebeğim. Eğer korkarsan, bana tutunmaya devam et. Seni her zaman güvende tutacağım."

"Son Kadim öleli yirmi yıldan fazla oldu," diye araya girdi Gabrielle Lucan'ın yanındaki yerinden sessizce.

"Evet, öleli yirmi yıl oldu," dedi Savannah. "Ama Dragos'un laboratuvarında bunun yaklaşık iki katı kadar esir tutuldu ve ondan önce Dragos onu yüzyıllar boyunca başka bir tür hapisanede tuttu."

Elise başını salladı. "Bu da Jenna'nın imgeleminin daha önceki zamanlarda gerçekleşmiş olması gerektiği anlamına geliyor. Ta Orta Çağ'a kadar."

Tegan kısık bir küfür savurdu. "Yani o lanet gemi bunca zamandır Ölü Topraklar'da bir yerlerde terk edilmiş ve unutulmuş bir şekilde öylece duruyordu."

"Bu en iyi senaryo olurdu," diye yanıtladı Lucan.

Gideon onunla sert bir bakış alışverişinde bulundu. "Son zamanlarda şansımızın nasıl gittiğini düşünürsek, en iyi senaryolara güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Nathan'ın soğuk bakışları Tarikat'ın liderine kaydı. "Şans diye bir şey yoktur, sadece kazanılacak ya da kaybedilecek fırsatlar vardır."

Sterling Chase aniden ayağa kalkıp yürümeye başlayarak, "Bu kaybetmeyi göze alamayacağımız bir şey," dedi. "O geminin nerede olduğunu başkaları ulaşmadan önce öğrenmeliyiz."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Micah. "İçimizde o Allah'ın belası kavrulmuş tayga bölgesine giden tek kişi ben olduğuma göre, gidecek olan da ben olmalıyım."

Phaedra, daha önce onu neredeyse öldüren bölgeye geri dönmeye gönüllü olduğunu duyunca kalbinin nasıl çarptığını kabul etmek istemedi. Kendisine onun için endişelenmemesi gerektiğini hatırlatmak zorundaydı. Ayrıca, denese bile onu böylesine tehlikeli bir görevi üstlenmekten alıkoyabileceğini sanmıyordu.

Bu, kalbinin de aynı fikirde olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Dikkate alınması gereken bir şey daha var," dedi Zael ayık bir sesle. "Kristallerin peşinde Ölü Topraklar'ı arayanlar sadece biz olmayabiliriz."

Sterling Chase ona doğru baktı. "Opus'un kristaller hakkında bilgi sahibi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Zael, "Bu da bir olasılık," diye çekingen bir tavır takındı.

"Ama siz bundan daha büyük bir tehditten bahsediyorsunuz." Darion'un derin sesi herkesin dikkatini çekti. "Selene'den bahsediyorsunuz."

Zael başını salladı. "Sibirya toprakları ne kadar zaman önce yaşanmaz hale geldi?"

"On yıl," diye yanıtladı Lucan. "Bölgede bir tür felaket oldu -nükleer ya da kimyasal, hiçbir zaman tam olarak belirlenemedi. Her ne olursa, yüz binlerce dönümlük araziye zehirli bir çöplüğe dönüştürdü. Bugüne kadar kimse bu olay için suçu üstlenmedi."

"Sence Selene miydi?" Tegan Zael'e sordu.

Hafifçe omuz silkti. "Kristallerin bölgede saklı olabileceğinden şüpheleniyorsa, başkalarını meraktan caydırmak için bundan daha iyi bir

yol olabilir mi?

tüm bölgeyi yasak Ölü Topraklar'a dönüştürmek için mi?"

Jax kaşlarını kaldırdı. "Eğer Ölü Topraklar'a on yıl önce gittiyse, kristalleri gemiden çoktan almadığından emin olabilir miyiz?"

"Yapmadı," dedi Phaedra. "Kristaller hâlâ orada bir yerde. Micah ve ekibini vuran ışık patlamasını başka hiçbir şey yaratmış olamaz."

"Bundan emin misin?" Lucan sordu.

Başını salladı ve Micah'nın gözlerinin odanın diğer ucundan kendisine dikildiğini hissetti. "Aklımda hiç şüphe yok. Onların gücünü asla başka bir şeyle karıştırmam."

"Hepsi bu kadar da değil," diye ekledi Jenna. "Gemi sadece onu dış dünyaya kapatan gizlenme alanıyla değil, aynı zamanda sadece bir DNA anahtarıyla açılabilen bir kilitle de korunuyor. Kadim'in gemiye vardığında elini dijital bir panele bastırdığını gördüm. Portal onun için açılmadan önce DNA'sını okudu."

O konuşurken Gideon öne doğru eğildi, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yani Selene geminin nerede olduğunu bilse bile içeri giremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bu doğru."

Tavia masanın diğer tarafından, "Ne yazık ki biz de öyle," diye araya girdi. "Bu odadaki hepimiz arasında Brynne ve ben Kadim'in DNA'sına en yakın genetik bağa sahibiz. Siz Gen Varlıkları bile bizden daha saf değilsiniz," dedi Lucan, Tegan ve Nathan'a bakarak.

Jenna Tavia'ya başıyla onay verdi. "Haklısın. Burada Kadimlerin gemisinin kilidini açabilecek Gündüzgezen, Birinci Nesil ya da başka bir türden erkek ya da kadın yok. Micah ve ekibinin çok yaklaştıklarında kristallerin bir tür savunma tepkisini tetiklemiş olması, geminin çevre güvenliğine entegre edildiklerinden emin olmamı sağlıyor. Bizim en iyi -Muhtemelen içeri girmenin tek yolu sistemi atlatmak. Burada bunu yapabilecek sadece birimiz var."

Brock kısık bir hırıltı çıkardı. "Jenna. Ne söyleyeceğini biliyorum ve bu söz konusu bile olamaz."

Ona şöyle bir baktı. "Bunu yapabilecek tek kişi benim." "Ya yapamazsan?" Kaşlarını çatarak elini başının üzerinde gezdirdi. "Hadi ama,

Bebeğim. Başka bir yolu olmalı. Yanılıyorsan nelerin tehlikede olduğunu biliyorsun. Kendin de gördün, o şey sana bir şey olursa kendini imha edecek şekilde ayarlanmış. Eğer kristaller gerçekten içindeyse, herhangi bir patlama tüm gezegeni de beraberinde götürecektir."

"İşte tam da bu yüzden denemek zorundayım. O gemiye girmek için en iyi şansımız benim."

Toplanan herkes arasında kısık bir sesle konuşuluyordu. Phaedra'nın bile Jenna'nın herhangi bir zararı göze alması gerektiği konusunda şüpheleri vardı. Yine de cesareti dikkate değerdı.

Lucan gözlerini Jenna'ya dikti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Bunu yapmak zorundayım." Ela gözleri kararlıydı. "Eğer kristalleri aramak için Ölü Topraklar'a birini göndereceksek, benim de gelmem gerekecek."

"O zaman ben de orada olacağım," dedi Brock, sesi kararlılıkla titriyordu. "Sen gidersen, ben de giderim."

Elini uzatıp adamın çenesini avuçlarının içine aldı. "Şanslısın, değil mi? Bir cyborg hilkat garibesine aşık olursan olacağı budur."

"İlk günden beri bu işin içinde olduğumu biliyorsun," dedi gülümseyerek. "Pişmanlık yok, tatlım. Bir saniye bile."

"Ben de varım," dedi Micah, ifadesinin kesinliği tartışmaya yer bırakmıyordu. Ne ailesinden ne de Lucan'dan.

Kesinlikle Phaedra'dan değil.

"Beni de onlarla birlikte gönderin," diyerek dikkatini Lucan'a çevirdi. "Eğer kristaller hâlâ geminin içindeyse, onları zarar görmeden çıkarabilecek tek kişi ben olabilirim. Ayrıca dün gece yaptığım gibi ekibe koruma da sağlayabilirim."

"Ve bunu yaparken Selene'i ve diğer tüm Atlantislileri yerimiz konusunda uyaracak mısın?" İtiraz eden Lucan değil, Micah'tı. Masanın diğer tarafından gelen onaylamazlığın kendisini neredeyse yaktığını hissetmek için ona bakmasına gerek yoktu. "Bedeli ne olursa olsun elimizi riske atamayız."

"Birkaç gündüzgezen getirebiliriz," diye önerdi Jax. "Aric ve Boston'daki yeni ekibi sadece birkaç saat uzaklıkta."

Zael, "Atlantis ışığı ultraviyole ile aynı değildir," diye belirtti. "Gündüzgezenler de diğer herkes kadar savunmasız olacaktır, Irk ya da insan."

"Ya da başka bir Atlantisli," diye ekledi Phaedra, onu da uyarma ihtiyacı hissederek.

Başını salladı. "Phaedra haklı. O kristallerin yakınına giden herhangi bir ekibin sadece onun sağlayabileceği türden bir korumaya ihtiyacı olacak. O olmadan bu görev başlamadan biter."

Lucan dalgın bir sessizlikle dinledikten sonra derin bir iç çekti. "Sanki zaten uğraşacak yeterince sorunumuz yokmuş gibi. Hâlâ cevap vermemiz gereken

Dün geceki berbat UV pususu için Opus. Gideon, üzerinde çalıştığın ipucunda ne durumdayız?"

"Yazılım solucanı harekete geçmeye hazır. Tek ihtiyacım olan Opus'un şifreli ağlarından birine bir arka kapı ve gösteri zamanı. Dijital bağlantılarına sızdığımızda saklanabilecekleri hiçbir yer kalmayacak."

"Bunu gerçekleştirmemiz gerekiyor," dedi Lucan. "Jenna bize yeni bir Öncelikli Bir verdi ama Opus'un üzerindeki baskıyı bir dakika bile azaltmamızı istemiyorum. O piçlerin her birinin işi bitecek, hem de çok fena bitecek."

"Eli için," dedi Jax başını ciddi bir şekilde sallayarak.

Odadaki her ses bu yemini yankıladı. "Eli için."

Lucan elini bir tokmak gibi masanın üzerine bıraktı. "Pekâlâ. Ölü Topraklar ekibiyle ilgili kararımı vereceğim ve bu planı uygulamaya koymaya başlayabiliriz."

Başlarını sallayarak ve mırıldanarak anlaşılan herkes ayağa kalktı ve savaş odasından çıkmaya başladı. Phaedra koridora çıkmadan önce grubun geri kalanı çıkana kadar bekledi.

Herkes gittikten sonra Micah onu bekliyordu, gözlerinde zorlukla gizlenmiş bir öfke ifadesi vardı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Cehennem gibi değilsin." Lavanta rengi gözlerinde kıvılcımlar parladı. "Bu göreve gitmiyorsun."

"Sanırım bu Lucan'a bağlı, sana değil."

Ondan uzaklaşmaya başladı ama Micah onu bileğinden yakaladı. Sivri dişlerinin uçları keskin, kesik nefesiyle parlıyordu. "Lanet olsun, Phaedra. Seni orada bizimle birlikte tutamam."

"Neden, hâlâ Selene'e bağlılığımı sakladığımı düşündüğün için mi? Sanırım Ölü Topraklar'da ekibinizin başına gelenlerden de hâlâ beni sorumlu tutuyorsunuz?"

Onun düşmanı olduğuna inanabileceğini düşünmek beklediğinden daha fazla acı veriyordu. Onun hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını bilmiyor muydu?

-Ya da başkalarınınkini?

"Bırak gideyim, Micah." Adam elini gevşetmeyince kolunu çekti ve uzaklaşmaya başladı.

"Phaedra." İçinden bir küfür patladı. Bir de baktı ki adam tam karşısında duruyor. "Kristallerin sana zarar veremeyeceğini söylüyorsun ama ya yanıyorsan?"

"Yanılmıyorum."

"Peki ya öyleyseniz? Teorinizi hiç test ettiniz mi? Eskiler o iki kristali kullanarak Atlantis nüfusunu yok ettiler. Atlantis'i yerle bir eden tsunamiyi sen bile durduramazdın." Adam ona baktı, bakışları yoğun ve tereddütsüzdü. "Şimdi, Jenna'ya göre, aynı kristaller krallığı havaya uçurmak için ayarlanmış bir gemide bir yerlerde. Eğer bu işi yanlış yaparsak ve o lanet gemi patlarsa, kristaller seni koruyamaz." Derin sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü. "Ben de seni koruyamayacağım."

Yutkundu, potansiyel yok oluşu, toplam yaşam kaybını hayal etmek istemiyordu. Tüm gezegenin yok oluşunu. Bunların hiçbirisi kristalleri geri getirme görevinin bir parçası olması gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Aksine, söyledikleri onun rolünü çok daha önemli hale getiriyordu.

"Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Ve ne yaptığım ya da neyi riske atmayı seçtiğim konusunda söyleyecek hiçbir şeyiniz yok."

"Sanırım bu konuda söyleyecek daha çok şeyim var."

"Neden? Beni siktiğin için mi?"

Başını geriye attı, gözleri alev alev yanıyordu. "Bir nedeni de bu, evet."

"Başka ne gibi bir sebebin olabilir ki? Sakın bana Rüya Diyarı'nda tanıştığımız için olduğunu söyleme. Bu konuda ne düşündüğünün gayet farkındayım. Aslında, sana katılmaya başlıyorum, Micah. Bu saçmalık. Ve ben senin sorunun değilim."

Sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Seni gördüğüm andan itibaren benim sorunum oldun Phaedra. Rüyalar Diyarı'nda seninle tanışmamın bununla hiçbir ilgisi yok."

Onun için için yanan gözlerindeki teslimiyet bakışına karşı kendini çelikleştirdi. Onun için bir şey ifade ettiğine kendini çoktan inandırmıştı. Onun için tekrar aptalı oynamayacaktı.

"Kristallerin yerini bulmaya yardım etmek için Ölü Topraklar'a geri döneceğim," dedi soğukkanlılıkla. "Sonra da Tarikat kabul etse de etmese de Roma'ya geri döneceğim."

BÖLÜM 19

Phaedra, Micah ile yaptığı hararetli tartışmadan bu yana geçen birkaç saat içinde yetersiz eşyalarını yarım düzine kez toplayıp yeniden paketlemiş olmalıydı.

Ondan sonsuza dek kaçamayacaktı. Yarın onunla ve Lucan'ın özenle seçtiği ekibin geri kalanıyla birlikte Ölü Topraklar'a yapılacak keşif gezisi için yola çıkacaktı. Tarikat'ın özel jetiyle Kazakistan'daki bir havaalanına uçacakları ve orada daha küçük, özel bir uçağın onları gecenin karanlığında Sibirya'nın içlerine transfer edeceği konusunda bilgilendirilmişti.

Phaedra, Brynne'in kısa bir süre önce kendisi için getirdiği siyah tayt ve savaş botlarından oluşan kıyafete baktı. Savaşçı kıyafeti Phaedra'nın kolonideki kısa tatili için tasarladığı basit elbiseler, kot pantolonlar ve hafif tuniklerden çok farklıydı.

Bir yanı bunu denemek için sabırsızlanıyordu.

Ama bir yanı da bu tehlikeli görevi aceleye getirip Ölü Topraklar'a gitmek istemiyordu. Sadece kayıp kristalleri ararken karşılaşabilecekleri şeyler yüzünden değil, aynı zamanda döndüklerinde -başarılı olsunlar ya da olmasınlar- Tarikat'ı geride bırakıp Roma'da onu bekleyen hayata devam edeceği için de.

Dönüşündeki bu gecikmeyi açıklamak için Tamisia'yı aradığında, arkadaşının barınakta çalışma konusundaki hevesini duyunca şaşırmıştı. Aslında bu onu şaşırtmamalıydı. Sia'nın koloninin gözünden düştükten sonra barınakta yardım ettiği haftalar boyunca Phaedra onun iyi kalpliliğine ve yorulmak bilmez iş ahlakına ilk elden tanık olmuştu.

O yokken barınak sakinleri daha iyi ellerde olamazdı. . . ya da Deadlands görevi korkunç bir şekilde yanlış giderse ve hiç geri dönemezse.

Phaedra başarısız olabilecekleri tüm yolları düşünmek istemiyordu, ancak bu, rahatsız edici düşünceleri uzak tutmuyordu. Ruhu dehşetle doluydu, sadece önündeki görev için değil, aynı zamanda kaderin Micah ve onun için tasarladığı şey ne olursa olsun, gerçekliğin onları birbirinden ayırdığı kaçınılmaz gerçeği için de.

Odasının sınırları içinde huzursuzca volta attıktan sonra, gerçekten ihtiyacı olan şeyin biraz hava olduğuna karar verdi. Ruhunu ve zihnini temizlemek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve bir Atlantisli için her zaman kesin bir yol vardı

bunu yapmak. Güneş çoktan akşam karanlığına doğru alçalmaya başlamışken, yapabileceklerini özümsemek için sadece birkaç dakikası vardı.

Phaedra odasından çıktı ve o sabah bulduğu şirin avlu bahçesine doğru yürüdü.

Artık boştu ve dışarıya, davetkâr yalnızlık alanına doğru adım attı.

Altın öğleden sonra güneşi taş verandayı ve ötesindeki renkli çiçek tarhlarını yıkıyordu. Verandanın ortasına doğru yürüdü ve başını arkaya doğru eğdi, kollarını ısıtıcı ışınların altında genişçe açtı. Işık ruhunu beslediği kadar hücrelerini de besliyordu. İçebildiği kadar içti, yavaşça nefes aldı, güneşin hediyelerinin onu yıkamasına izin verdi.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Narin bir ayağın altındaki çakılların yumuşak çıtırtısını duyana kadar gözlerini açıp etrafına bakmadı.

"Özür dilerim, Phaedra." Micah'nın güzel annesi kıvrımlı bahçe yollarından birinde durdu. "Sadece küçük bir yürüyüş yapıyordum. Burada birinin olduğunu fark etmemiştim. Lütfen devam edin. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Sorun yok." Phaedra başını salladı. "Beni hiç rahatsız etmiyorsun."

"Burası çok güzel değil mi?" Elise davetkâr bahçeyi işaret etti. etraflarını sarmıştı. "Tegan'la buraya geldiğimizde sık sık bahçeleri gezmek için kendime birkaç dakika ayırıyorum. Bu kadar görkemli bir doğanın içinde olmak düşünmeme yardımcı oluyor." Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ayrıca kontrol edemediğim şeyler için endişelendiğimde düşünmeyi bırakmama da yardımcı oluyor."

Phaedra derin bir iç çekti. "Anlıyorum."

"Eminim biliyordur." Elise ona yaklaştı ve uzun, güzel kokulu bir gül ağacının yanında duran küçük bir banka doğru başını salladı. "Bu kadar erken içeri girmek için çok güzel. Bir süre bana eşlik etmek ister misin?"

"Çok isterim."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde birlikte oturdular, her ikisi de güneş ağaçların tepelerinin altına batmaya başlarken altın ışığa hayranlıkla bakmakla yetindiler. Havanın kararması ve komuta merkezindeki savaşçıların devriyelerine başlamak üzere giyinmeye başlamaları uzun sürmeyecekti.

"Tarikat'ın bir üyesini sevmek kolay değil," dedi Elise, bakışları hâlâ batan güneşe sabitlenmişken. "Her zaman şiddet ve ölümle çevrili olduklarını bilmek, her yeni göreve çıktıklarında onları kaybetme ihtimalinin çok gerçek olduğunu fark etmek. Hiçbir zaman kolaylaşmıyor."

"Hayır," dedi Phaedra. "Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ama birini sevmek her zaman bir risktir. Bu alabileceğimiz en önemli risktir." Elise başını çevirdi, ifadesi yumuşaktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle, evet."

Elise uzun bir süre ona baktıktan sonra yavaşça başını salladı. "Anladığım kadarıyla yarın ekiple birlikte Ölü Topraklar'a dönmek üzere yola çıkacaksın."

"Sabah yola çıkıyoruz."

"Benim için ona göz kulak ol."

Phaedra, Micah'ninkine çok benzeyen yalvaran lavanta rengi bakışları üzerinde tuttu. "Elbette yapacağım. Ekipteki herkesi korumak için elimden geleni yapacağım."

"Micah onun için korkmamdan nefret ederdi. Korkmamam gerektiğini biliyorum. O da en az babası kadar yetenekli ve korkusuz. Her zaman Tegan'a çok benzedi." Elise'in gülümsemesi biraz duraksadı. "Sanırım tam da bu yüzden endişeleniyorum."

Altı buçuk ayak boyunda, kas, güç ve ölümcül güçten oluşan korkutucu bir duvarın hâlâ onun için endişelenen bir annesi olduğu fikrinde güven verici ve topraklayıcı bir şey vardı.

Phaedra da endişelendi.

Micah'nın insanları kendinden uzaklaştırmaya o kadar kararlı olduğunu düşünüyordu ki, bir gün uyandığında etrafında kimsenin kalmadığını fark edeceğinden endişeleniyordu. Daha da kötüsü, kimseyi içeri almayı reddetmesi onu geri dönüş yolunu asla bulamayacağı karanlık bir yola sürükleyebilirdi.

Phaedra onun için pek çok nedenden ötürü korkuyordu ama şu anda koruması gereken şey kalbiydi.

"Kristalleri arayışımızı tamamladıktan sonra Tarikat'la birlikte dönmeyi planlamıyorum, Elise. Benim yerim Roma, burası değil. Selene'in bana yapmaya çalışabileceklerinden korkmuyorum ve kendimi asla Tarikat'a ya da üyelerinden herhangi birine zarar vermek için kullanırmayacağım."

Elise başını salladı, dalgın bir sessizlik içinde onu inceliyordu. "Oğluma çok değer veriyorsun, değil mi?"

Phaedra ellerine baktı. "Hayatlarımız çok farklı." "Sen Atlantisli olduğun ve o da Breed olduğu için mi?"

"Hayır. Çünkü ona aşık olacak kadar cesur olduğumu sanmıyorum."

"Oh, anlıyorum." Elise'in sakin ses tonu bu konuda söylediğinden çok daha fazlasını anladığını gösteriyordu. Phaedra başını kaldırdı ve diğer kadının gözlerinde sessiz bir sempati gördü. "Çocukken Boston'da saygın ve varlıklı bir Breed ailesi tarafından evlat edinildim. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahiptim. Sonunda aşık oldum. İyi bir adamın Breed arkadaşı oldum ve birlikte Camden adında bir oğlumuz oldu. Hayatımın mükemmel olduğunu düşünüyordum. Mükemmeldi.

. . . ve sonra her şey dağıldı. Quentin görev başında öldürüldü. Birkaç yıl sonra, genç oğlumuz onu kan bağımlısı haline getiren yıkıcı bir uyuşturucunun kurbanı oldu. Ben farkına bile varmadan Camden da ölmüştü."

Phaedra, Elise'in elini sıkmak için uzanarak, "Çok üzgünüm," dedi.

Hem hikâyede hem de Elise'in paylaştığı acılarda çok daha fazlası olduğunu hissetti. Elise'in yaşadıklarını paylaşırken kendini rahat hissetmesi Phaedra'nın onunla anında bir dostluk, onu derinden etkileyen bir akrabalık kurmasına neden oldu. Bu Phaedra'nın pişmanlık duyduğu bir duyguydu çünkü Roma'ya döndüğünde bunu da kaybedeceğini biliyordu.

Elise diğer elini Phaedra'nınkinin üzerine koydu. "Tegan'la tanıştığımdaya duygusal olarak daha kötü bir durumda olamazdım. Hayatlarımız daha farklı olamazdı. Ona aşık olmaktan korkuyor muydum? Tahmin bile edemezsiniz. Ama bu şansı kullanmadan hayatımı yaşamaktan çok daha fazla korkardım."

Phaedra başını salladı. "Kalbimi aşka açma riskini almalı uzun zaman oldu. Yıllar önce evliydim, Elise. O bir insandı. Nazik bir adamdı. Güvenli bir adamdı."

"Bir eşte bunları istemekte utanılacak bir şey yok."

"Biliyorum. Ama o gidene kadar amacımı tam olarak bulamamıştım. Şiddet yanlısı bir adam, Niccolo'yu dövdüğü kadınla adamın arasına girerek öldürdü. Ondan sonra evimi korunmaya muhtaç kadın ve çocuklara açtım. O zamandan beri bunu yapıyorum."

Elise gülümsedi. "Sen de biraz savaşırsın Phaedra. Ve bence kalbinde sandığından çok daha fazla cesaret var. Kaderin seni ve Micah'yı neden bir araya getirmek istediğini anlayabiliyorum."

Phaedra başını salladı. "Her zaman kadere inanmışımdır çünkü annemle babam arasında nadir görülen bir bağ vardı. Ama Micah ve benim Rüya Diyarı'nda karşılaşmamızı sağlayan şey kaderse, birlikte olmamızın daha kolay olması gerekmez miydi?"

"Bu sana söyleyebileceğim bir şey değil," dedi Elise, sesi nazikti. "Bu cevabı bulabileceğin tek yer kendi kalbin. Hem senin hem de Micah'ın."

Küçük banktan kalktı ve son ısıtıcı ışınlar ağaçların altına inerken omzunun üzerinden baktı. "Güneş yakında kaybolacak. İçeri geliyor musun?"

"Birkaç dakika içinde," dedi Phaedra.

"Pekâlâ." Elise yükselen soğuğa karşı kollarını kavuşturdu ve sessizce konağa döndü.

Phaedra orada oturmuş, gecenin çökmeye başlamasını izliyor ve bir gün uyanıp herkesi hayatından çıkardığını fark edecek olanın kendisi olup olmadığını merak ediyordu.

BÖLÜM 20

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Micah babasının sesiyle kısa bir süre başını kaldırdı. "Yok, ben iyiyim."

Son birkaç saatini silah odasında, yarın kendisi ve Deadlands ekibinin geri kalanıyla birlikte yola çıkarken yanına almayı planladığı ekipmanları seçerek geçirmişti.

Çoğunlukla, savaş odasının dışındaki çatışmalarından sonra Phaedra'yla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Eğer uzak durmazsa, kızın kendisinden daha da nefret etmesine neden olacaktı. Ya da daha kötüsü, onunla tekrar soyunmak gibi aptalca bir şey yapabilir veya Roma'ya dönmesini istemediğini söyleyebilirdi. Tarikat onun kendi gözetimleri altında kalmasının stratejik açıdan daha iyi olacağını düşündüğü için değil, gitmesine izin vermeye hazır olmadığı için.

Her iki seçenek de onun için iyi değildi.

Ve ona karşı hisleri söz konusu olduğunda daha fazla derinleşmesine de izin veremezdi.

Rotasını uzun zaman önce belirlemişti. Tarikat her yönden darbe alırken ve bir savaşçı olarak görevi hiç bu kadar hayati olmamışken, şimdi bu rotadan çıkamazdı.

Bir dizi bıçağın bulunduğu dolabı açarak bir çift kavisli hançer seçti ve elindeki hissini test etti. Birini yerine koydu ve diğerini silah kemerindeki kılıfına yerleştirdi.

"Annen Ölü Topraklar'a geri döneceğin için endişeleniyor," dedi Tegan, odanın içinde biraz daha ilerlerken. "Sana söylemeyecek ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Micah homurdandı. "Bu sadece bir keşif gezisi. Geminin yerini tespit etmek, kristalleri aramak ve umarım onları bizimle birlikte geri getirmek."

"Kulağa yeterince kolay geliyor," dedi Tegan ama sesindeki şüphecilik oğlunun gözünden kaçmamıştı.

"Selene ya da başka biriyle sorun yaşarsak, onlara karşı hazırlıklı olacağım."

"Hala o dövüş için kaşınıyorsun, değil mi?"

Aslında bu bir soru değildi. Babası onu, Micah'nın hâlâ ölen ekibinin intikamını alma arzusuyla yanıp tutuşup tutuşmadığını merak etmeyecek kadar iyi tanıyordu. Kahretsin, onlar

Muhtemelen ikisinin de kabul etmek istemeyeceği kadar birbirlerine benziyorlardı.

"O ormanda kül olan beş hayat adalet istiyor. Günlerimin geri kalanını bunu aramakla geçirmek zorunda kalsam da bu intikamı istemekten vazgeçmeyeceğim."

"Kendini cezalandırmak istemediğine emin misin?" Tegan ona baktı. "Adamlarını sen öldürmedin, Micah."

Alay etti. "Öyle değil mi? Benim emrimle Ölü Topraklar'a gittik. Ben de herkes kadar sorumluyum."

"Eğer içeri girmemiş olsaydınız, kristallerin Ölü Topraklar'da bir yerlerde olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı. Jenna'nın gemiyi bir ormanda görmesi onları herhangi bir yere yerleştirebilirdi. Aksi takdirde kaçıracağımız bağlantıyı sağlayan sen ve Phaedra'ydı."

Micah kaşlarını çattı. "Kristallerin orada olduğundan emin olamayız."

"Phaedra'nın hiç şüphesi yok gibi görünüyor." Babasının gözlerini kırpmadan bakışı anlaşılmazdı. "O olağanüstü bir kadın. Dönüşünü bekleyen sivil bir hayatı olması çok kötü. Onun inanılmaz gücüne sahip birini kullanabilirdik, cesaretinden bahsetmiyorum bile."

Tanrım, Micah bunu tartışamazdı. Phaedra aslında -Tarikat için paha biçilmez bir müttefik. Ancak cesur ve güçlü yeteneklere sahip olsun ya da olmasın, onu savaşlarının ön saflarında görmek, olmasını isteyeceği en son yerd.

"Ölü Topraklar'daki işimiz bittikten sonra Roma'ya geri dönecek," dedi silah kemerindeki mermileri sayar gibi tonlamasız bir şekilde.

"Lucan'ın onun bizim korumamız altında kalmasına karar verdiğini sanıyordum."

"O yaptı. Phaedra Tarikat'ın en iyisinin ne olduğunu düşündüğünü umursamıyor. O gidiyor."

"Anlıyorum," dedi Tegan.

Micah kaşlarını çattı. "Lucan'dan Lazaro Archer'la konuşmasını isteyeceğim, bakalım adamlarından birini onun güvenliğini sağlamakla görevlendirebilecek mi, gizlice yapmaları gerekse bile."

Tegan homurdandı. "Bu görev için senin gönüllü olabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır." İnkârın tadı dilinde keskinleşmişti. "Zaten yapmam gereken bir iş var. Komutan Reichen beni kabul ederse, mümkün olan en kısa sürede kara operasyonlara dönmek niyetindeyim. Başka bir birimin kaptanı olarak değil, tek başıma."

Tegan ona baktı. "Bu bir hata olur, Micah. Sen iyi bir lidere. Bu konuda benim olduğumdan ya da olabileceğimden çok daha iyisin."

Övgü beklenmedikti ama onu daha da şaşırtan babasının gözlerindeki yansımaydı. Orada gurur vardı. Hatta hayranlık.

Sesini bulması bir anını aldı. "Ekibimin ölümünün boşa gitmesine izin vermeyeceğime dair kendime bir söz verdim. Benim kurtulup onların kurtulamamasının başka ne sebebi olabilir ki?"

"Belki de sebebi üst katın hayatınızdan çıkıp gitmeye hazırlanmasıdır. Eğer ona izin verirsen tabii."

Micah başını salladı, bu tavsiyenin Micah'ın ilk adımlarını attığı andan itibaren uzun gölgesinde yürüdüğü müthiş Birinci Nesil savaşıdan gelmesine şaşırmıştı.

"Benim hayatım bu." Etrafını saran silah cephaneliğini işaret etti. "Olmak için eğitildiğim şey bu. Bildiğim, en iyi olduğum şey bu. Doğduğum günden beri Tarikat'a olan bağlılığım benim kaderim oldu."

"Evet, yaptığın işte iyisin," dedi Tegan. "Uzun yıllar boyunca birçok savaşçının rütbelerini yükselttiğini gördüm ve sen hepsinin üzerine çıktın. Ama bu diğer her şeyi feda etmen gerektiği anlamına gelmiyor. Kaderinde başka şeylerin de olamayacağı anlamına gelmez. Phaedra gibi daha iyi şeyler."

Micah alçak sesle küfretti ve elini gergin çenesinde gezdirdi. "Gerçekten de kaderin ikimizle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Daha garip şeyler de oldu." Tegan kıkırdadı ama gözlerinde bir ciddiyet vardı. "Sana kader hakkında hiçbir şey söyleyemem. Sadece ona baktığında sende ne gördüğümü biliyorum. İnan bana evlat, hayat yaşamak içindir. Onun gitmesine izin vermeden önce hayatına devam etmeni öneririm."

Kahretsin. Beklediği son şey, ölümler ve felaketlerle dolu bir haftanın ardından bir baba-oğul kaynaşma seansıydı. Micah ne diyeceğini bilemiyordu. Ne onun istemeden verdiği tavsiye hakkında, ne de Micah'nın ekibine verdiği sözü tutamamaktan daha çok korktuğu şeyin tam kalbine lazer keskinliğinde inmesi hakkında.

Phaedra'ya aşık olma ihtimalinden korkuyordu. Kahretsin, bu bir olasılıktan daha fazlasıydı.

Bugün kızın gözlerindeki acıyı gördüğünde göğsünde hissettiği boş sızı -kendisinin sebep olduğu acı- o günden bu yana geçen saatler boyunca geçmemişti. Sadece onun Roma'da geride bıraktığı hayata geri döndüğünü düşündüğünde daha da derinleşmişti.

Daha gitmemişti bile ama onu şimdiden özlemişti.

Tegan boğazını temizledi. "Sizi işinizin başına dönmeniz için yalnız bırakayım. Lucan yirmi dakika içinde herkesin savaş odasında olmasını ve bu geceki şehir taraması için devriye görevlerini gözden geçirmesini istiyor."

Micah başını salladı. "Orada olacağım."

Tegan cevap olarak çenesini eğdi, sonra gitmek için döndü.

"Hey . . . Baba?" Micah arkasından seslenince durakladı ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Micah yutkundu, sonra babasına bir gülümseme verdi. "Teşekkürler."

Tegan'ı çevreliyor gibi görünen taşın bir kısmı, tek oğluna sevgiyle bakarken çatladı. "Ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekleyeceğim. Ve seninle gurur duyacağım. Her zaman gurur duydum."

Bakışları kilitlendi ve uzun bir süre öylece kaldılar, sonra babası koridora doğru yürümeye devam etti. Eşiğe varmadan önce, hem kendisinin hem de Micah'nın devriye kıyafetlerinde taşıdıkları iletişim üniteleri gelen bir bildirimle vızıldamaya başladı.

"Bu Lucan," dedi Tegan, ekranı okumak için aşağı bakarken kaşlarını çatarak. "Vay anasını. Herkesin derhal savaş odasına gitmesi gerekiyor."

Micah onun yanına çöktü, botları savaş odasına kadar olan mesafeyi çiğneyip geçti, Tarikat'ın sahadaki diğer üyeleri de acil bir hızla geliyordu.

Neden çağrıldıklarını sormaya gerek yoktu.

Duvardaki iki büyük monitör, şehir merkezinde gerçekleşen gösterişli bir sosyete galasından gelen aynı son dakika haberiyle doluydu. Şaşkın bakışlı bir spiker stüdyosundan kameraya bakarak içerideki durumu anlatıyordu.

"Yine aldığımız haberlere göre, şehrin tarihi opera binasında düzenlenen özel bir etkinlik ağır silahlı bir grup tarafından basıldı. Binadaki kaynaklarımız bize bu kişilerin aralarında ziyaretçi diplomatlar, iş dünyası liderleri ve hükümet yetkililerinin de bulunduğu elliye yakın kişiyi rehin tuttuğunu söylüyor."

Lucan Gideon'a bir bakış fırlattı. "Bu toplantı hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

"Şimdi kontrol ediyorum." Veriler odadaki başka bir monitörü doldurdu ve Washington sosyetesinde Kim Kimdir listesini gösteren bir sayfada durdu. "Ah, lanet olsun. Bundan hoşlanmayacaksın. Bu galanın konuk listesi mi? Neredeyse tamamen Breed."

"Yüce İsa," diye tısladı biri.

Haber sunucusu parmağını kulağındaki ahizeye dayayarak konuşmaya devam etti. "Ne oldu? Pekâlâ, yeni bilgiler alıyoruz. Görünüşe göre içerideki silahlı adamların iletmek istedikleri bir mesaj var. Biri bana şu video bağlantısını verebilir mi?" Sunucu bir an durakladı, sonra kameraya başıyla işaret etti. "Tamam, beklemede kalın ve birazdan o yayını alacağız."

Yayın aniden stüdyodan kesildi. Şimdi ekranı dolduran, yüzü yara bere içinde ve sırtarak bakan, gergin görünümlü bir adamın canlı video görüntüsüydü. Tiyatronun içinde bir yerde küçük bir ofiste durmuş, elinde bir saldırı tüfeği tutuyordu. Yalnız değildi. Yarım düzine silahlı adam daha odanın çevresinde daire şeklinde kümelenmiş bir şekilde orada duruyordu.

Renkli bir kuşak ve madalyalarla dolu bir yaka ile süslenmiş ısmarlama bir takım elbise içinde önlerinde diz çökmüş, ellerini teslimiyetle kaldırmış bir Breed erkeği vardı.

"Orospu çocuğu." Gideon elini dağınık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu İrlanda'daki Breed ulusunun büyükelçisi."

"Evet," diye homurdandı Lucan.

"Ne oluyor lan?" Darion ikiz televizyon ekranlarına yaklaştı. "Onu tutan o pislikler insan."

Micah bunu fark ettiği anda midesinin çukuruna soğuk bir korku düğümü yerleşti. "Ve bu silahlar dün gece Slake'in dışında bize ateş açanlarla aynı türden."

"UV," diye onayladı Jax acımasızca.

Yaralı Yüz birinin önünde tuttuğu kameraya doğru sırtıttı. "Opus Nostrum'un Tarikat'a, özellikle de Lucan Thorne'a bizzat iletmek istedikleri bir mesaj var."

Eşkıyanın terör grubundan bahsetmesi üzerine savaş odasına sessizlik çöktü. Tarikat'ın dün gece uğradığı pusudan aldığı yaralar hâlâ tazeydi. Şimdi de bu.

"Opus Lucan Thorne'un derhal teslim olmasını talep ediyor. Eğer teslim olmazsa, rehineleri infaz etmek için talimat aldık. Buraya gelmek için on dakikası var. Ondan sonra, Tarikat liderini gözaltına almak için bekleyeceğimiz her beş dakikada bir, bu dişli piçlerden birini daha kül edeceğiz."

Micah gözlerinde soğuk bir tehdit ifadesiyle monitörlere bakan Lucan'a baktı.

"Bunu yapamazsın Lucan." Tegan'ın sesi savaş odasındaki korkunç sessizliği bozdu.

"Haklı," diye kabul etti Chase. "Opus'la pazarlık yapılmaz."

Brock başını salladı. "Özellikle de tepeden tırnağa lanet olası UV mermileriyle silahlanmışlarsa."

Ekranda, tetikçinin çirkin yüzü manik bir sırıtışa dönüştü. "Her beş dakikada bir ölü kan emici. Ciddi olduğumuzu bilmeniz için, işte size küçük bir teaser."

El kamerası Yaralı Yüz'den uzaklaşıp yalvaran büyükelçiye doğru döndü. Sonra Opus piyadelerinin hepsinden silah sesleri yükseldi, kurşunlar hedeflerini parçaladı. Sıvı UV anında işe koyuldu. Acımasızca. Breed kurbanının acı çığlıkları savaş odasını doldurdu ve vücudu tüketilirken korkunç bir sessizliğe gömüldü.

Sonra ekranlar karardı.

BÖLÜM 21

Phaedra misafir odasındaki boy aynasında kendisine bakan kadını tanımakta güçlük çekti.

Bir hevesle, savaşçıların kıyafetleri içinde kendini garip hissetmeyi bekleyerek siyah tayt ve savaş botlarından oluşan kıyafeti deneme dürtüsüne boyun eğmişti. Bunun yerine, kendini güçlenmiş hissetti. Kendini biraz belalı hissetti.

Birazdan da fazla.

Ellerini üzerine oturan, uzun kollu siyah gömleğin üzerinde gezdirirken dudaklarında beliren eğlenceli gülümsemeyi zorlukla bastırabildi. Brynne'in ona verdiği sert siyah pantolon birkaç santim fazla uzun olduğu için pabuçlu siyah deri botlarının içine sokmuştu.

Tamisia'nın normalde içine kapanık, çay sever arkadaşını Tarikat'ın tam teşekküllü bir üyesi gibi giyinmiş gördüğünde vereceği tepkiyi hayal edince güldü. Tek eksik hançerler ve ateşli silahlarla dolu bir silah kemeri idi.

Kapalı kapısının diğer tarafından acil bir vuruş sesi duyuldu; Brynne'in telaşla titreyen sesine eşlik etti. "Phaedra? Burada mısın? Seninle konuşmam gerek. Acil bir durum var."

Aceleyle yanına gitti ve kapıyı açtı. Gündüzgezen'in bakışları hızlı bir iniş çıkışla onu içine aldı. Kıyafet değişikliğiyle ilgili soruları varsa bile, bunları soracak zamanı yokmuş gibi görünüyordu.

"Şehirde korkunç şeyler oluyor. Opus takipçilerinden oluşan bir çete şehir merkezindeki bir binanın kontrolünü ele geçirdi. Elllerinde rehineler var -Kızılderili ileri gelenleri ve diğer siviller. Onları serbest bırakacaklarını söylüyorlar ama karşılığında Lucan'ı istiyorlar."

"Oh, hayır." Phaedra'nın kalbi sıkıştı.

Brynne'in ifadesi daha da ciddi bir hal aldı. "Phaedra, bildiğimiz kadarıyla onlardan bir düzineden fazla var ve hepsi de UV mermileriyle silahlanmış durumda. Az önce canlı yayında devlet adamlarından birini kül ettiler. Lucan'ın teslim olması için bekleyecekleri her beş dakikada bir rehineyi öldürmekle tehdit ettiler."

Phaedra yutkundu. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Brynne kısa ama rahatlamış bir gülümsemeyle parladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Hadi ama."

Yılan gibi kıvrılan koridorlardan geçerek silah odasına doğru koşular. Düzen'in neredeyse tamamı çoktan toplanmış ve harekete geçmek için hazırlanıyordu. Gideon operasyonu merkezden izleyeceğini ve Savannah, Gabrielle, Jenna ve Elise ile birlikte kaleyi koruyacağını açıkladı. Adamlar ekipleri filo garajına götürecek asansöre yönelirken koridor, birim stratejisi atamaları ve silahların itiş kakışıyla uğulduyordu.

Koşuşturan kalabalığın arasından Micah'nın bakışları Phaedra'yı buldu. Onun delici bakışlarındaki elektriği ya da içinde uyandırdığı özlem sarmalını hissetmemiş gibi davranamazdı. Micah ve yoldaşları, içlerinden birini çoktan öldürmüş olan bir düşman kuvvetiyle bir başka UV savaşına hazırlanmak için acele ederken, kalbini saran korkunun sivri ucunu da inkâr edemezdi.

Herkes gibi siyah giyinmiş olan Zael ve Jordana, Phaedra ve Brynne'i etkinliğin kenarına geldiklerinde durdurdular. Onların küçük grubuna kısa sürede Sterling Chase ve gündüzgezen arkadaşı Tavia da katıldı.

"Phaedra içeride," dedi Brynne. "Saldırı planımız hazır mı?"

"Evet," dedi Chase, "ve bunu başarma şansımız daha da arttı." Phaedra'ya aceleyle başını sallayıp gülümsedikten sonra Lucan ve diğerlerine harekete geçmeye hazır olduklarını işaret etti. "Haydi gidelim. Detayları yolda anlatırız."

İki birime ayrıldılar. Chase, Tavia ve Nathan, Phaedra, Brynne, Zael ve Jordana'yı Tarikat'ın araçlarından birine bindirdiler. Micah ve diğer savaşçılar ise Lucan ve Tegan'ı takip ederek bir tank kadar ağır ve tahrip edilemez görünen devasa siyah bir SUV'a bindiler.

Nathan direksiyon başındayken Chase, ekibinin Lucan ve diğerlerine sağlayacağı gizli destek stratejisi için talimatlar verdi.

Phaedra planın işe yaraması için dua etti. Lucan binanın önünde alenen teslim olma niyetindeymiş gibi davranırken, savaşçıları da mekanın çeşitli giriş noktalarında pozisyon alacaktı. Bu arada Phaedra'nın ekibi de çatıdan ve servis girişlerinden tiyatroya sızarak rehineleri koruyacak ve Tarikat gelip esirleri güvenli bir şekilde kurtarana kadar mümkün olduğunca çok sayıda UV silahlısını ortadan kaldıracaktı.

"Herkes hazır mı?" Chase, Nathan aracı tarihi binanın birkaç sokak arkasına park ettikten sonra sordu. Onaylayan cevaplar alınca, siyah örgü şapkasını açık renkli saçlarının üzerine çekti. Konuşurken azı dişlerinin uçları parlıyordu. "Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim."

Sessiz adımlarla araçtan atladılar ve karanlıkta eski tuğla tiyatronun arkasına doğru ilerlediler. Chase, Zael ve Brynne'in Phaedra'yı çatıya çıkaracakları zikzaklı yangın merdivenini gösterdi. Onlar tırmanmaya başlarken, Nathan kolunu Jordana'ya doladı, sonra yerden binayı çevreleyen ikinci kattaki korkuluklu balkona atladı.

Phaedra, Nathan'ın bir çift Fransız kapısının kilidini gizlice açıp Atlantisli arkadaşıyla birlikte içeri süzülmesini izlerken nefesini tuttu. Chase ve Tavia da binanın karşı tarafındaki balkona sıçrayıp kendilerine ayrılan yerden içeri girdiler.

Çatıya ilk çıkan Zael oldu. Brynne metal yangın merdiveninin tepesinden atladı, sonra ikisi de aşağı uzanıp Phaedra'nın ellerini tuttu ve onu yanlarına çekti.

Soğuk bir gece rüzgârı çatı kiremitlerinin üzerinde kayarak, içerideki sorun haberlerinin ardından binanın önünde toplanan video haber ekiplerinin ve meraklı izleyicilerin seslerini taşıyordu. Dışarıda yerde yatan insanlar Lucan'ın tek başına yaklaştığını görünce bağırmaya başladılar.

"Bu o!"

"Lanet olsun, Lucan Thorne gerçekten teslim oluyor!"

Phaedra iki ortağıyla karşılıklı gülümsedi. Tarikat'ın riskli planı planlandığı gibi ilerliyordu. Şimdi tek yapmaları gereken kendi sonlarını gerçekleştirmekti.

Zael ve Brynne ile birlikte, Chase'in merkezden gelirken inceledikleri dijital planda onlara gösterdiği çatıdaki giriş kapısına doğru ilerledi. Brynne kilidi zihinsel olarak devre dışı bıraktı ve üçü içeri süzüldü. Sessiz adımlarla, sahnenin iki kat yukarısındaki çok sayıdaki podyumdan birine çıktılar.

Sahne dekorlarının devrilmiş olması ve orkestra çukurunun boşaltılıp sandalyelerin darmadağın edilmesinden de anlaşılacağı üzere gösteri aceleyle durdurulmuştu. Paniğe kapılmış sesler ve ağılama sesleri tiyatronun ön tarafındaki, silahlı adamların rehinelerini topladıkları anlaşılan girişin açık kapılarından içeri süzülüyordu.

"Bırak bizi," diye yalvardı tutsak Breed erkeklerinden biri. "İşte Lucan Thorne. İstediginizi aldınız, sizi piçler!"

"Henüz değil, yapmadık," diye kendini beğenmiş bir cevap geldi. "Siz kan emiciler olduğunuz yerde kalın ve size söyleneni yapın. Bizden önce orada güzel, büyük bir kalabalık istiyoruz."

Bu kapıları açın. Biriniz cesur davranırsa, sırf kızarmanızı izlemek için birinizi daha kül edeceğiz."

Bryenne'in gözleri insanın tehdidi karşısında öfkeyle parladı. Zael'e baktı ve başıyla kısa bir selam verdi. Sonra podyumun kenarından indi ve bir hayalet kadar sessiz bir şekilde sahnede çömeldi. Hızla giriş kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Zael kendisini ve Bryenne'ı Tarikat'ın diğer ekiplerine ve Lucan'a bağlayan kulaklığı dinledi. Başını salladı, sonra Phaedra'ya fısıldadı. "Herkes içeride. Bryenne'ın rehineleri tiyatroya geri götürmesine yardım etmek için aşağı iniyorum. Tavia ve Jordana da bulundukları yerden yaklaşıyorlar. Hepsini içeri soktuktan sonra kalkanını kaldırabilirsin."

"Hey, kaltak!" Aşağıdaki tiyatrodan tehditkâr bir bağırış geldi. "Buraya nasıl girdin lan?"

Zael'in yüzü kızardı. "Bryenne."

Avuç içleri güçle parlıyordu; aynı anda bir silah sesi havayı yarmıştı.

Phaedra nefesini içine çekti. UV kurşunu Bryenne'da delici bir yaradan başka bir şey açmazdı. Tabii eğer Bryenne mermiden kaçacak kadar hızlı olmasaydı.

Ve eğer Atlantisli savaşçı arkadaşı aynı anda avuçlarından bir ışık topu çıkarmasaydı.

İnsan, Zael'in saldırısının etkisiyle duvara çarptı ve parçalanmış bedeni yere düşmeden öldü.

Girişte bekletilen kalabalıktan panik içinde çılgınlıklar yükseldi.

Onları orada tutan adamlar da ilk alarm belirtilerini gösterdiler.

İçlerinden biri kafasını tiyatroya soktu.

"Lanet olsun! Biggs vuruldu," diye bağırdı ceketine takılı bir ağızlığa. "Tekrar ediyorum, Biggs-"

Bitirmeye fırsat bulamadı. Bryenne bir hançer savurdu. Tetikçinin göğsüne saplanan hançer onu susturdu ve adam önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da cansız bir yığın halinde yere yığıldı.

"Düğmeye bas!" diye bağırdı Opus uşaklarından biri girişten. "Hemen şu lanet düğmeye bas ve kapıları aç. Buradan defolup gitmeliyiz!"

"Neler oluyor?" Phaedra sordu.

Zael başını salladı. "Bilmiyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

Duman havalandırma sisteminden içeri süzölmeye başladı. Acı ve garip bir dumandı ve tuhaf, kırmızımsı bir renkteydi. Artık daha hızlı süzölüyor, büyük bulutlar tiyatroyu her açıdan doldurmaya başlıyordu.

Zael'in ahizesi Tarikat'ın ekiplerinden gelen bir durum mesajıyla cınladı. Darion'un derin sesi, "Burada bodrum çıkışlarına doğru kaçan silahlı adamlar var," diye bildirdi. "Peşlerinden gidiyoruz."

"Çıkın dışarı! Herkes dışarı çıksın," diye bağırdı Brynne telsizinden. Duman ona doğru düşerken öksürmeye başladı. Gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla aydınlanmış bir halde tekrar podyuma çıktı. "İçeriye Kızıl Ejder pompalıyorlar."

"Lanet olsun," diye homurdandı Zael. "Seni buradan çıkarmam gerek. Phaedra, sen de. Bizimle birlikte çatıya dön. Hemen."

Aşağıda, giriş holünde, Breed sivilleri ve diplomatları narkotik dumandan boğulmaya başladılar. Kızıl Ejder kan dolaşımına karışırken çıkardıkları hırıltılar ve hayvan sesleri Phaedra'nın iliklerine kadar ürpertti.

Kendilerini kaçırılanlar görev yerlerini terk ettiklerinden, Breed rehinelerini derme çatma kafeslerinde tutacak kimse yoktu.

Smokinli iri bir erkek girişten çıkıp tiyatroya girdi. Başını yukarı kaldırdı ve onları podyumda gördü. Dudakları geriye doğru sıyrıldı, kana susamışlıkla dişlerini gösterdi. Bir kükremeye havaya fırladı.

Phaedra'nın avuçları telaşla ısındı. Ellерinde biriken ışık huzmesini serbest bırakarak hırlayan Breed erkeğini yere düşürdü.

Arkasından bir başkası hışımla içeri daldı ve doğaüstü bir feryat kopardı. "Gidelim!" Zael bağırdı, Brynne yanına sokulmuş, daha fazla nefes almamak için yüzünü onun göğsüne gömmüş halde aceleyle uzaklaşıyordu. zehirli hava.

"Peki ya aşağıda, girişte kalanlar?"

"Onlar kaybedilmiş bir dava. Kızıl Ejder artık onların elinde. Eğer Brynne'i buradan çıkarmazsam, onu da ele geçirecek."

Phaedra da onlarla birlikte koşmaya başladı, göğsünde soğuk kurşun gibi bir panik vardı. Tek umudu Micah ve diğer savaşçıların Brynne'in uyarısına kulak vermesiydi. Bir yanı onların binadan kaçtığından emin olmadan oradan ayrılmaya dayanamıyordu.

Tereddüt etti, onun güvende olduğunu bilmek istiyordu. Eğer ona bir şey olursa-

Bu düşünce, demir bir kavrayışın omzuna batması ve onu geri çekmesiyle aniden kesildi.

Keskin bir çığlıkla arkasına döndü ... ve kendini, gücüyle öldürmesi gereken smokinli Breed erkeğinin vahşi, kana susamış kehribar gözlerine bakarken buldu.

Çenesi açık kalmış, pembe renkli tükürüğün damladığı jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkmıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun, güzelim?"

#

Micah, şık smokinli yeni Rogue'un Phaedra'yı yakalamak için kendini fırlattığını gördüğünde gözleri kehribar rengine döndü.

Breed erkeği tiyatro etkinliğine geldiğinde bir centilmen olabilirdi ama havalandırma sisteminden içeri dolan Kızıl Ejder bulutları onu yırtıcı bir hayvan haline getirmişti. Rogue olduğu için onu öldürmek her zaman bir merhamet olurdu ama erkek Phaedra'yı tehdit etmek gibi bir hata yapmıştı ve bu yüzden ölümü garantiydi.

Micah bir saniye bile kaybetmeden arkasından fırladı ve uzun titanyum hançerlerinden birini Rogue'un boynunun arkasına sapladı. Metal, kana susamış bir vampir için zehirliydi.

Ceset podyumdan düşerek aşağıdaki sahneye çakıldı.

"Micah." Phaedra küçük bir çığlık atarak öne çıktı. "İyi olduğunu bilmeden gitmek istemedim."

"Artık iyiyim," dedi, onu sağ salim bulmanın rahatlığı içine akıyordu. Zehirli tozdan daha fazla solumamaya çalışarak sözlerini minimumda tuttu. Phaedra'yı belinden kavrayarak, emrindeki Breed hızının her ölçüsünü kullanarak çatının açık çıkışına doğru hızla ilerledi ve Phaedra'yı dışarıya, temiz gece havasına çıkardı.

Zael ve Brynne da oradaydı. Atlantisli, iki büküm olmuş ve Kızıl Ejderha dumanını ciğerlerinden atmaya çalışan eşinin sırtına elini dayamıştı.

"O iyi mi?" Micah sordu.

Zael ona sertçe başını salladı. "Onu buradan çıkardıktan sonra olacak. Diğer ekipler nerede?"

"Binadan çıkabildikleri kadar hızlı çıkıyorlar." Micah hâlâ Phaedra'yı tutuyordu, kolları onu bırakmak istemiyordu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Sen benim hayatımı kurtardın."

Çarpık bir sırtıyla eğildi. "Sana hâlâ bir borcum var. Geri ödemek zorunda bırakma beni."

Gülümsedi, yüzünü okşamak için uzandı. Tanrım, böyle boktan koşullar altında bile ona sarılmak, gözlerinin içine bakmak iyi hissettiriyordu.

Tegan'ın sesi Micah'nın kulağına geldi. "Güvende misin?"

"Evet. Phaedra, Zael ve Brynne ile birlikte çatıdayım." Micah nefesinin altından küfretti. "İçeride işler Pazar gününe kadar on yönden berbat durumda. Havalandırma deliklerine pompaladıkları Kızıl Ejder tüm rehineleri Haydutlara dönüştürdü."

Sanki bu korkunç durumun altını çizmek istercesine, tiyatro binasının önünden büyük bir gürültü duyuldu ve bunu dehşete düşmüş çığlıklar ve genel bir histeri patlaması izledi.

"Ah, lanet olsun," diye tısladı Tegan. "Orospu çocukları onları serbest bıraktı. Rogue'lar binadan aşağıya doğru akıyor."

"Yola çıkıyorum." Phaedra'ya baktı, isteksizce gitmesine izin verdi. "Burada Zael'le kal. Ben senin için geri geleceğim."

Kadın onunla tartışmadan, ki tartışmak üzere olduğundan emindi, çekip gitti.

Tiyatronun önündeki çatıdan aşağı bakarken, elliye yakın Breed vampirinden oluşan bir kalabalığın haber ekiplerine ve seyircilere saldırmasını dehşet içinde izledi.

Başka çaresi kalmayan Lucan, Tegan, Brock, Darion ve Jax ile birlikte bir hat oluşturmuş ve insan avına saldırmak için körü körüne koşan Rogue'ları haklamaya başlamıştı.

9 mm'lik silah sesleri duyuldu. Titanyum bıçaklar parladı ve sadece birkaç dakika önce Breed ulusunun en önde gelen vatandaşları ve ileri gelenleri arasında yer alan Breed sivillerinin kanını döktü.

Tüm bunlar canlı videoya kaydedildi ve tüm dünyada olmasa bile şehirde yayınlandı.

Lanet olası bir tuzak daha.

Opus Nostrum'dan Tarikat'a bir başka doğrudan saldırı. Artık sadece savaşçıları değil, bir bütün olarak Soy'u sadece ölümle kontrol edilebilen vahşi canavarlar olarak resmeden bir saldırı.

Micah katliamın daha da kötüleşmesini izlerken lanet okudu. Sonra babasının, birliğe ilk katıldığında ona verdiği el yapımı titanyum bıçağı çekti.

Emir verdi ve çatının kenarından çatışmanın içine doğru adım attı.

BÖLÜM 22

Her şey sona erdiğinde, eski tiyatronun dışındaki taş basamaklar bir savaş alanına benziyordu.

Yer ve kaldırım kanla kaplıydı. Düzinelerce ölü Breed sivilinin cesetleri şık gece kıyafetleri içinde düştükleri yerde yatıyordu. Kan tutkusuyla çılgına dönmüş kurbanlardan bazıları Tarikat'ın silah ateşiyle, diğerleri ise Micah'ın hâlâ elinde tuttuğu gibi hançerlerle yere serilmişti. Titanyum mermiler ve bıçaklar ölülerin etlerini ve kemiklerini yutmaya başlamıştı bile. Cesetlerin tamamen yok olması sadece birkaç dakika alacaktı.

Lucan haber ekiplerine dönerken gözleri parladı, spot ışıkları hâlâ katliamın üzerinde parlıyordu, kameralar hâlâ dünyanın dört bir yanındaki tüyler ürpertici sahneyi yayınlıyordu.

"Yeterince fotoğrafın yok mu senin? Defol git buradan."

Kesintili komut, muhabirlerin ve video ekiplerinin ekipmanlarını toplamak ve araçlarına koşmak için acele etmelerine neden oldu.

Micah, Darion ve Jax'in Opus silahlı adamlarından birini tuttuğu yolun karşısına baktı. Kızıl Ejder'i tiyatroya gönderdikten sonra insan grubu sıçanlar gibi dağılmıştı ama fazla uzaklaşmamışlardı. Micah'ın yoldaşları biri hariç hepsini öldürmüştü. Yaralı Yüz, iki Cins savaşçının arasında kaldığı ve Tarikat'a tek başına hesap vermek zorunda kaldığı için artık o kadar da kendini beğenmiş görünmüyordu.

Micah ve ekibinin geri kalanına gelince, sadece bir mucize eseri savaşçılardan hiçbiri onları Rogue'a dönüştürecek kadar iğrenç uyuşturucuyu solumamıştı. Brynne'in erken uyarısı olmasaydı, bu kötü gece daha da kötü sonuçlanabilirdi.

Ve sonra Phaedra vardı.

Micah ona doğru koşma isteğini güçlkle bastırabildi. Zael, Brynne, Nathan ve Jordana ile Tarikat'ın geri kalanı araçların yanında buluşmak üzere binanın etrafını dolaşırken Micah onların yanında durdu. Onun yaklaşmasını izlerken yüzünde beliren özel gülümseme adamın içinde bir şeyleri çatlattı. Kendi kendine onu bir kol boyu uzakta tutabileceğini söylüyordu ama şimdi tüm bunlar bir kenara bırakılmıştı.

Ona doğru bir adım attı, sonra durakladı, kararsızdı. Adamın böyle bir çekincesi yoktu. Aradaki mesafeyi birkaç hızlı adımda kapatarak onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı.

Yoldaşlarının gözlerini üzerinde hissetti ama umursamadı. Bırakın baksınlar.

Sadece çenesini yukarı kaldırıp dudaklarını onunkilere bastırarak çok kısa bir öpücük verebilmek için onu serbest bıraktı. Daha sonra bunun için daha fazla zaman olacaktı. Bundan emin olmak niyetindeydi.

"Yola çıkalım," dedi Lucan. "Micah, sen Zael'le git. Opus hakkında bildiği her şeyi bize anlatacak olan bu pislik için yer açmalıyız."

Yaralı Yüz sıksa bileklerine bağlanan kelepçelere karşı mücadele etti. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye sızlandı. "Bilsem bile sana söylemezdim."

Darion dişlerini insanın yüzünde göstererek, "Bunu göreceğiz," dedi. "Hadi, pislik herif."

Yaralı Yüz'ü Tarikat'ın cipinin arkasına doğru çekti ve onu içeri itti. Hepsi kendi araçlarına bindiler ve komuta merkezine geri döndüler.

Phaedra yolculuk boyunca Micah'ya yakın durdu. Micah daha cesur bir kadın tanımamıştı ama yaşadığı şokun derinliğini, içinde titreşen küçük sarsıntılarda hissedebiliyordu. Bu gece olanlar en deneyimli savaşçıyı bile sarsmaya yetmişti. Orada olup da bunlara şahit olmasından nefret ediyordu.

Merkeze vardıklarında herkes dağılmaya başladı. Yaşananlar hakkında JUSTIS'e sunulacak raporlar olacaktı; olayın videosu dünyanın dört bir köşesine yayıldığına göre söndürülmesi gereken sayısız halkla ilişkiler ve siyasi yangından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bunun da ötesinde, Tarikat'ın elinde artık istihbarat için parçalara ayırması gereken bir Opus varlığı vardı.

Micah Yaralı Yüz'ün sorgusunu en ön sıradan izlemek isterdi ama ilgilenmesi gereken daha önemli bir şey vardı.

Phaedra'nın omzuna yaslanan başının tepesine bir öpücük bıraktı. "Seninle odana kadar yürüyeceğim."

Micah'nın kolları Phaedra'yı korurken, sessizce yürüdüler. İçeri girdiklerinde Micah kapıyı kapattı ve Phaedra'yı yatağın yanında durduğu yere kadar takip etti.

Ona baktı, güzel altın rengi bakışları sıkıntılıydı. "Tarikat'ın düşmanları asla pes etmeyecek, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Onları durdurana kadar olmaz. Ve durduracağız." "Nasıl durduracağız?"

"Savaşmaya devam edeceğiz. En başından beri yaptığımız şey buydu."

"Bunu nasıl yapıyorsun, Micah?" Gözleri ona karşı yumuşaktı, bir okşayış kadar şefkatliydi. Ama içlerinde acı da vardı. Onun için acı. "Hiç bitmeyen şiddet. Devriye teçhizatını giyip dışarı çıktığın her seferinde yüzleşmek zorunda olduğun çirkinlik. Katlanmak zorunda olduğun tüm iğrenç şeyler yeteneğiniz. Bunun seni tüketmesini nasıl engelliyorsun?"

"Bununla başa çıkıyorum," dedi. Bu, vermeye o kadar alışkın olduğu otomatik bir yanıtı ki, artık dudaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Ama bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Elini uzatıp parmağını avucunun ipeksi derisi üzerinde gezdirdi. Onun gücünün orada titreştiğini, sadece bir Atlantisli olarak değil, aynı zamanda eşsiz, tek başına olağanüstü bir kadın olarak içinde taşıdığı ışığın sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Yaptığım şey Phaedra, bir duvar inşa etmek. Taş taş, bir katman diğerinin üstüne. Hiçbir şey onu geçemezdi. Hiçbir şey geçemedi. Hiç kimse içeri giremedi. Sonra seninle tanıştım."

Sıg bir nefes alarak ona baktı. "Sadece Tarikat için, onların davasına olan görevin için yerin olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Bunu bana birkaç gün önce sorsaydın, kabul ederdim. Sana bunun tek yolunun bu olduğunu söyledim."

"Yine de sana şimdi soruyorum, Micah."

Diğer elini kaldırdı ve onun yanağını okşadı. Phaedra'yı ve onun kendisi için ne ifade ettiğini düşündüğünde bir duygu fırtınasına kapıldı. Söylemek istediği tüm kelimeler boğazında düğümlendi, yetersiz ve beceriksizce.

Sadece birkaç gün içinde onun için ne anlama geldiğini ifade etmesi bir ömür sürerdi.

Kaşlarını çattı, belagat eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Roma'ya geri dönmeni istemiyorum."

"Benim hayatım orada," dedi usulca. "Benim işim burada."

Kaşlarının daha da çatıldığını hissetti. "Orası senin için güvenli değil. Seni koruyacak biri olmadan olmaz." Kadın geri çekilmeye başladı ve adam işleri berbat ettiğini anladı. "Güçlü olduğumu biliyorum Phaedra. Akıllı ve becerikli olduğumu biliyorum. Sen tanıdığım en cesur ve güçlü yeteneklere sahip kadınsın. Evet, ölümsüzsün ama bu incinmeyeceğin anlamına gelmiyor.

ya da öldürülemezsin." Bu düşünce kalbini bir mengene gibi sıktı. Onun güzel yüzünü okşarken bir lanet savurdu. "Bu gece Rogue'un senin peşinden gittiğini gördüğümde bunu düşündüm. Eğer sana bir şey olsaydı - eğer bu gece o tiyatroya girseydin ve çıkmasaydın ..."

Yanağını onun avucuna doğru çevirdi. "Ben de senin için aynı şeyleri hissettim, Micah. Eğer o Kızıl Ejder seni de diğer insanları zehirlediği gibi zehirleseydi ne yapardım bilmiyorum. Ya da geçen gece Eli ile birlikte sen de olsaydın-"

Başını sert bir şekilde salladı. "Ben buradayım."

Elinin kenarıyla çenesini kaldırarak başını eğdi ve onu öptü. İhtiyaç içinde patladı, ama ağzını onunkinde nazıkçe tuttu, onu öpmek için yeterince yaklaştığı son seferde olduğu gibi ona kötü davranmak istemiyordu.

Adam ellerini narin omuzlarına götürdüğünde inledi. Hayır, bu bir inleme değildi. Yani bir zevk iniltisi değildi.

Onun keskin nefes alışını duyunca acı çektiğini fark etti. Hemen geri çekilerek onu serbest bıraktı. "Yaralanmışsın."

"Hayır. Önemli bir şey değil." "Bir bakayım."

Siyah gömleğinin eteklerini eline alarak dikkatlice başının üzerinden kaldırdı. Bakışları dört büyük parmak şeklindeki mor çürüğe takıldı ve tiyatrodaki Rogue'un Phaedra'yı kaçmaya çalışırken nasıl yakaladığını hatırlayarak alçak bir küfür savurdu.

Görüşünün kenarları öfkeyle kehribar renginde yanıyordu. "Her şey yolunda," diye ona güvence verdi. "Micah, ben iyiyim."

Gözlerini Rogue'un parmaklarının karanlık hatlarından alamıyordu. Derisinin kremsi kadifesinin hemen altında, kanının orada nasıl toplandığını görmezden gelmesi imkânsızdı. Breed olduğu için duyma yetisi, onun aç bakışları altında daha da güçlü bir tempoya ulaşan nabzının çırpınısını algılayacak kadar keskindi.

Günlerdir beslenmemiştir. Çok uzun zamandır, özellikle de kendi ciddi yaralarının üzerinden bir haftadan biraz daha fazla zaman geçtiği düşünülürken.

Ama Phaedra'nın kalp atışlarının boynunun ve omzunun zarif kıvrımlarında zonklamasını izlerken hissettiği şey, beslenme ya da iyileşme ihtiyacını tatmin etmek değildi.

Onun susuzluğu bundan daha fazlasıydı.

Ona sahip olma susuzluğu.

Yaşadığı sürece onu sadece kendisine ait kılmak için.

Ona baktığında hissettiği tüm ihtiyaçları dizginleyerek başını eğdi ve çürüğün etrafındaki iz bırakmamış deriyi hafifçe öptü. Yakında iyileşecekti ve güzel Phaedra'sının Rogue'un cezalandırıcı kavrayışının verdiği acıdan çok daha fazlasına dayanabileceğini bilse de, Micah onun çektiği her acıyı dindirmek istiyordu. Şimdi ve gelecekte.

Sonsuza kadar, eğer onun yolu olsaydı.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve gözlerinde parlayan şefkat karşısında şaşkına döndü.

Ve arzu.

Vay canına, onun arzusu şimdi kanında bir ateş yakmıştı. Onu odaya getirdiğinden beri savaştığı tüm ihtiyaçları ateşledi.

Başının arkasını kavrayarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Dudaklarına değen yumuşak nefesi davetkârdı. Onu daha da yaklaştırmak için dilini ateşli öpücüğünün içine kaydırды, ardından çene çizgisi boyunca nazikçe ısırdı. Kız kırık bir fısıltıyla onun adını söyledi. Adam, içinde derin bir yerden gelen derin bir hırıltıyla cevap verdi.

"Tanrım, seni tekrar öpmeye ihtiyacım vardı," diye mırıldandı, nefesi sert ve ağırdı. "Sana tekrar dokunmaya ihtiyacım vardı."

Kadının titreyen küçük iniltisi adamın arzusunu kamçılardı. Göğüslerini okşamak için aralarına uzandı, parmakları sütyeninin ön kapağını bulup açtı. Göğüs uçlarının yumuşak, kabarık ve inci gibi tepelerini okşayıp yoğururken ağzına karşı inledi.

Öpüşmelerini keserek, kiraz kırmızısı tomurcuklardan birini ağzına götürebilmek için eğildi. Dişlerinin sivri uçlarıyla hassas tenini aşındırmamaya özen göstererek onu emerken başı geriye düştü. Onu ısırıp yumuşak etini delmenin, kanıyla sahiplenmenin cazibesi neredeyse karşı konulmazdı.

Bir hırıltıyla geri çekildi. "Savaş kıyafetleri içinde çok seksi görünüyorsun. Seni böyle gördüğüm için bütün gece sertleştim. Şimdi tek yapmak istediğim seni soyup çıkarmak."

Ona arsız bir gülümseme verdi, güzel yüzü uyarılmışlıkla kızarmıştı. "Ben de seni çıplak istiyorum."

Aceleci ve kararlı parmaklarıyla düğmeleri, tokaları ve bağcıkları çözüyor, kumaşı ve fermuarları çekiştiriyorlardı. Son giysileri ve botları da yere serildiğinde, elleri birbirini buldu.

Çıplak tende aranan parmaklar.

Yumuşak kıvrımlar sert düzlemlere bastırılmış.

Sıcak, birbirine karışan nefesler ve her ikisinin de karşılıklı ihtiyaçlarının derinliğiyle titremesine neden olan vahşi, artan bir arzu.

Micah onu geniş yatağın yanına getirdi ve yatağın üzerine yatırdı. Onun muhteşem yüzünü okşadı, sonra parmaklarını omzunda ve vücudunun güzel arazisinde gezdirdi.

Kadının dokunuşu da adamın her tarafına yayıldı. *Dermagliflerinin* izini sürerken parmak uçlarının tüy kadar hafif hissiyle ürperdi, keşfi aşağıya doğru devam ederken, ereksiyonunun kalın çıkıntısının aralarında yükseldiği yerde beklenti onu bir bobin gibi sıktı.

Kadının kavrayışı adamın shaftının etrafını sardı ve adam içinden geçen zevk okunu ısırarak lanetledi. Sonra onu okşamaya başladı, parmakları kökten uca doğru hareket ederek kanının damarlarında dalgalanmasını sağladı.

Aç bir öpücükle ağzını aldı, kalçalarını okşayışının eziyet verici temposuna uygun olarak salladı. Elini onun ipeksi kıvrımlarından aşağıya ve vücudunun esnek açılarının üzerinden kaydırarak, uyluklarının birleştiği yere giderken onun her kadife santimini ezberledi.

Adam dokunuşunu kalçalarının arasındaki narin koyu buklelerin üzerinde kaydırırken keskin bir nefes çekti. Onun için çoktan sıırıslıklam olmuştu, klitorisi hassas kıvrımlarının tepesinde sıkı bir düğüm olmuştu. Başparmağını etinin üzerinde alaycı daireler çizerek gezdirdi, sonra bir parmağını içine soktu.

İçine girerken inledi ve eğildi, henüz gelmemiş olan şeyle onu kızdırırken hassas duvarları parmağının etrafında daraldı.

"Çok yumuşak ve ıslak hissediyorsun," dedi kalın bir sesle. "Kahretsin, seni tatmalayım."

Yatakta daha aşağı kayarak bacaklarının arasına geçti ve aç bakışları için onu araladı. Kadının seksi parlıyordu, bir şeftali kadar olgun ve etliydi.

Bir hırıltıyla başını eğdi ve onun sulu tatlılığını ağzına aldı. Bir dakika önce parmaklarının olduğu yerde, şimdi dili onun her hassas parçasını içiyor, zevkinin her nüansının tadını çıkarıyordu.

Kız boşalana kadar peşini bırakmadı, kız titreyip adamın ağzına doğru kırılırken gırtlaktan gelen çığlığı patladı.

Bütün gece onu yiyip bitirebilirdi ama kendi ihtiyaçları artık inkâr edemeyeceği bir talepti. Hareket etti, böylece onun ayrılmış bacaklarının arasında diz çökmüştü.

bacakları onun etrafına sarılmıştı. Zevk sarhoşu gözlerle ona bakıyor, elleri adamın sertleşmiş sikine uzanıyordu.

İki eliyle onu okşadı, dokunuşu da ölümsüz bakışları kadar açgözlü ve sahipleniciydi.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağırdı. "Beni hemen becermeni istiyorum, Micah." Ona ikinci kez sorduracak değildi.

Pozisyon değiştirerek onu vücuduyla sardı ve yavaşça içine girdi, uzun bir hamleyle kabzasına kadar itti. Adam onu doldururken nefesini içine çekti, sonra geri çekilmeye başladığında protesto için inledi.

Birlikte vücutlarının birleşmesini izlediler, sonra gözleri birbirini buldu ve derin, mükemmel uyumlu bir ritme yerleşirken kilitlendiler.

"Sen benimsin," diye homurdandı ona doğru sallanırken. "Bunu başından beri biliyordum. Kader bile senin benim olduğunu biliyor, Phaedra."

"Evet," diye cevap verdi, bakışları korkusuzca ve en ufak bir çekince duymadan ona bakıyordu. "Birini bu kadar derinden, bu kadar çabuk sevmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Ama seviyorum, Micah. Seni seviyorum."

Kadının söylemeye hazır olduğundan çok daha fazlasıydı. Bu kadınla ilgili her şey hazır olduğundan daha fazlaydı. Kadın onundu. Tanrı yardımcısı olsun ama o da ona aitti.

Alçak bir hırıltıyla, sert bir öpücükle onun ağzını aldı. Tutku şimdi onu alevler içinde bırakmıştı. İçini kaplayan sahiplenme arzusuyla vahşileşmişti. Bu kadın için susuzluktan kuduruyordu.

Kadını.

Öpüşüp birlikte hareket ettiklerinde, boynunun kenarındaki nabzının güçlü atışını duyabiliyordu. Bu ses büyüdü ve adam onun vücudunun sıcaklığına doğru ilerlerken kafasını doldurdu.

Tanrım, bu damarın cazibesi ağzına çok yakındı, onu yapabileceği en ilkel, en kalıcı şekilde kendisine ait kılma talebiyle zonklayan dişlerine çok yakındı.

Bir lanetle öpüşmelerini kesti ve nefesi kesilerek başını ondan yana çevirdi.

Phaedra'nın elleri yüzünün her iki yanında şefkatle parlıyordu.

Yavaşça, onun alev alev yanan kehribar bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. Altın rengi parlayan gözlerinde anlayış kaynıyordu. "Ben de istiyorum, Micah."

Cevabı sözsüzdü, sadece sert bir uyarı hırıltısıydı. Kadın başını salladı, bakışları adama kilitlenmişti.

"Bunu istiyorum. Bunu yapmanı istiyorum." Başını eğerek boynunun narin sütununa tam erişim sağladı. "İç benden."

Ah, lanet olsun. Kızın yalvarışı, adamın kızla ilgili sahip olduğu azıcık kontrolü de yakıp yok etti.

Adam daha da derine inerken ona sarıldı, ona duyduğu arzuya ya da susuzluğa engel olamıyordu.

"Gitmene asla izin vermek istemiyorum," diye itiraf etti kalın bir sesle, sonra başını eğdi ve dişlerini onun boyun eğen etine geçirdi.

Kollarının arasında irkilerek haykırdı. Korkunç bir an için paniğe kapıldı. Artık şüphe duymak için çok geçti; az önce yaptığıının geri dönüşü yoktu.

Ama hiç şüphesi yoktu. Atlantisli kanının ilk sıcak akıntısı ağzına dolduğunda bu gerçeği çoktan tatmıştı. Şimdiye kadar sadece insanlardan içmişti, bu yüzden onun elektrikli tadı şok etkisi yarattı.

Vay canına, bu bir şoktan daha fazlasıydı. Bu bir vahiydi.

Damarından ona akan ısı, enerji ve ışık selini tarif edecek kadar güçlü kelimeler yoktu. Kanı nektar kadar tatlı, cennet ve yıldızların birleşimi kadar saf ve parlaktı.

Daha fazla içti, doymak bilmiyordu.

Phaedra'ya asla doyamayacaktı. Bunu, ısırığı onu ikisinden biri yaşadığı sürece kopmaz bir bağla kendisine bağlamadan önce de biliyordu.

Ve bu bağ sayesinde, onun yaklaşmakta olan salıverilmesinin ezici dalgasını hissedebiliyordu.

Kadının zevki adaminkini daha da yoğunlaştırdı, ta ki adam artık bu zevkin gücüne karşı koyamayana kadar.

Dilini aceleyle açtığı deliklerin üzerinde gezdirerek yarasını kapattı ve kör, umutsuz bir ritimle içine girmeye başladı. Doruğa ulaştığı ilk anda tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi.

Tam arkasındaydı, salıverilmesi onun içinde patlıyordu. İkisi de kendilerini aralarındaki bağın gücüne teslim ederken onu kollarında tutan adam kendini yenilmez hissediyordu.

Kendini hiç hayal edemeyeceği bir şekilde tamamlanmış hissetti.

Ve Phaedra'nın içinde hareket etmeyi durduramıyordu. Hâlâ sert mi yoksa yeniden sert mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği onu etrafında hissetmeye ihtiyacı olduğuydu.

Kader izin verirse, günlerinin ve gecelerinin geri kalanı boyunca.

Sonunda uyumasına izin vermek zorunda kalacaktı. Sabah çok erken gelecek ve beraberinde Ölü Topraklar'a yapılacak görevi de getirecekti.

Ama şimdilik sadece zevk için yer vardı.

Phaedra'yı tekrar öperek, az önce paylaştıklarının daha fazlasını yaşamak için onu altına bastırdı.

BÖLÜM 23

Phaedra gecenin ve şafağın sınırında uyandı.

En sevdiği saatti; ay ve yıldızlar, solmakta olan çivit mavisi ile şafağın lavanta tonları arasında asılı duran gökyüzünde hâlâ parlıyordu.

Micah henüz yatağında uyurken misafir odasından çıkmadan önce giydiği bileklerine kadar uzanan geceliğin üzerine ince bir şal sararak yalınayak malikâneneden geçip çok sevdiği avlu bahçesine doğru yürüdü.

Sabahın keskin havasında bir sis tabakası dönüyordu. Dışarı adımını attığında sis, tüy pufları gibi verandanın taş döşemeleri üzerinde dans ediyordu. Kırmızı güller, pembe yıldız çiçekleri ve altın rengi krizantemlerden oluşan bahçeler, çiğle kaplı yeşilliklerin arasında mücevher gibi parlıyordu.

Taş patika boyunca yürüdü ve Micah ile geçirdiği saatleri düşündükçe kendi kendine gülümsedi. Bu tür bir mutluluğu, bu tür bir doluluğu bulabileceğini hiç hayal etmemişti.

Dalgınca elini boynunun yan tarafına, adamın ondan içtiği yere götürdü. Uzun zamandır Irk'ın tehlikeli bir ırk olduğunu, halkını yok eden yağmacıların çocukları olarak korkması gerektiğini düşünüyordu. Tarikat'ı o kadar da yüksekte tutmamıştı.

Şimdi, onlardan birine kalbini vermişti. Micah'a bundan daha fazlasını vermişti. Kanını. Bağını. Ruhunu.

Aştan başı dönüyordu ve mis kokulu bahçelerin derinliklerine doğru ilerledikçe, içinde yeşeren sevinci zorlukla dizginleyebiliyordu. Sabah gelip onları kovmadan önceki son saatlerinde meydan okurcasına parıldayan yıldızları izlemek için başını yukarı kaldırdığında dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı.

Kendi memnuniyetine o kadar dalmıştı ki bahçede yalnız olmadığını fark etmedi.

Havada yumuşak bir kıpırtı hissedince hayalinden sıyrıldı ve önündeki patikaya baktı.

Bir avuç metre ötede, beyaz geyik dönen sisin içinde duruyordu.

Phaedra nefesini içine çekti. "Sen gerçek misin?"

Ruhani hayvan dönerek uzaklaştı ve sütlü sisin derinliklerine doğru tırısla ilerledi. Kadın onu takip etti, sis yoğunlaştıkça ve uzun çitler bir yöne, sonra başka bir yöne döndükçe yetişmek için acele etti.

Phaedra nefes nefese bir köşeyi döndü ve işte oradaydı.

Artık beyaz geyik değil, yumuşak bir parıltıyla aydınlatılmış bir kadın.

Uzun boylu ve zarıftı, kalın kirpiklerle çevrili ışıltılı, nazik altın rengi gözleri ve ona bakmanın neredeyse acı vereceği kadar güzel bir yüzü vardı. Phaedra'nın hatırladığı uzun siyah saçları şimdi gümüş renginde kar beyazı olmuştu.

"Anne?"

Gülümsedi. "Oh, Phaedra."

Phaedra'nın boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi. "Gerçekten sen misin?"

O bir adım öne çıktığında annesi bir adım geri çekildi ve başını kederli bir şekilde salladı. Etrafını saran ince ışık çizgisi onun hareketleriyle birlikte titredi. "Bana dokunamazsın, sevgili kalbim. Bu formu sadece uzaktan ve sadece kısa bir süre için koruyabilirim."

Phaedra boğazındaki duygu düğümünü yutkunarak aştı. Çok fazla duygu. Şok, şaşkınlık. Annesine doğru yürüyüp bir anlığına da olsa onu kucaklayamadığı için pişmanlık.

"O sendin. Bütün o geceler rüyalarımın giren beyaz geyik - Micah'nın rüyalarına da giren, ikimizi de o çorak ormana götüren." Phaedra ona baktı ve kalbinin derinliklerine sızmaya başlayan bir kafa karışıklığı hissetti. "Rüyalar Diyarı'ndaki sen miydin?"

Sindarah ağırbaşlılıkla başını salladı. "Tek yol buydu. Sana bir şekilde ulaşmalıydım. Şansımı denemek zorundaydım."

"Ne demek istiyorsun? Neyi göze alayım?"

Annesinin kelimeleri söylemesi biraz zaman aldı. "Kadere müdahale etmek."

Şimdi geri çekilen Phaedra oldu. Sesi boğuk ve tereddütlü çıkıyordu. "Ne diyorsun sen? Ne yaptın sen?"

Yine de soruları sorarken bile, soğuk bir anlayış yerleşti Onu.

"Phaedra," dedi annesi, dikkatli ses tonu korkuyu daha da artırıyordu. Daha da kötüsü. "Krallığımızı yok etmek için kullanılan iki kristal, güçleri tekrar açığa çıkmadan önce bulunmalı. Hiçbir şey bundan daha önemli değil, anlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Baban ve ben kristallerin nerede olduğunu biliyoruz ama onları geri alamayız. Bizim diyarımızdan kimsenin gidemeyeceği bir yerde tutuluyorlar. Bunu sadece Tarikat yapabilir. Sadece onların artık insan olmayan insanları."

"Jenna'yı kastediyorsun. DNA'sı değiştiği için Kadimlerin gemisine yalnızca o erişebilir."

"Evet." Sindarah başını eğdi, şefkatli bakışlarında pişmanlık vardı. "Jenna'nın bilmediği şey geminin yeri ydi ve bunu ona bildirmek için herhangi bir yolumuz da yoktu. Bu yüzden beklemek zorundaydık. Bir gün dengelerin değişeceğini ve kaderi kendi yönümüze ekebileceğimizi ummak zorundaydık."

"Bu da ne demek oluyor? Kaderi dürtmek, nasıl?"

"Savaşçı, Micah. Birkaç hafta önce çorak ormanın yakınlarında onun varlığını hissettiğimde, yardım edebilecek kişinin o olduğunu biliyordum. Onun onurunu, cesaretini hissedebiliyordum. Uyanıkken ona ulaşamaz ya da rehberlik edemezdim... bu yüzden onun yerine onu Rüyalar Diyarı'na götürdüm."

Phaedra farkına varınca gözlerini kapattı. "Ve sonra sen de beni oraya götürdün. Neden?"

"ünkü kristallerin yakınlığını sadece sen hissedebilirdin. Onların yerini, onları geri almak için gereken anahtarla birleştiren köprü sendin."

"Beni kullandın," diye fısıldadı Phaedra. "İkimizi de kullandın."

Annesi kırık bir ses çıkardı. "Keşke başka bir yol olsaydı, onu seerdik. Ama tüm umutlarımız sana bağlıydı, sevgili kalbim."

"Yani, Rüya Manzarası ... hiç gerçek değil miydi?" Sindarah'nın sessizliği yeterli bir cevaptı.

Phaedra başını ellerinin arasına aldı ve yürek burkan bir iç çekti. "Buna inandık. Hepsinin doğru olduğuna inandık. Dreamscape. Ruh bağı. Birbirimizle olan bağlantımız. Bunların hiçbirisi gerçek değil miydi?"

Annesinin yüz ifadesi şaşkınlıktan pişmanlığa dönüştü. "Seni asla kandırmak istemedim. Lütfen buna inan. Bir Atlantisli ile Irk'tan birinin ruh bağını paylaşmasının mümkün olduğunu düşüneneğini hiç tahmin etmemiştim."

Phaedra, "Başta bilmiyordum," diye itiraf etti. "İkimiz de bunun bir hata olduğundan o kadar emindik ki ... ve şimdi öyle."

Sadece birkaç saat önce Micah'nın kendisinden içmesine izin vermesinin ardından çok geç fark edilen bir hata.

Bunun için onu hor görürdü. Yapmayacağını nasıl düşünebilirdi?

Kader tarafından şekillendirilmiş bir bağı paylaşma ihtimallerinin ilk başta düşündüğü kadar imkânsız olduğunu fark etmediği için kendinden nefret ediyordu. Bu bir oyundu. Bir yalandı.

Faith, ona çok pahalıya mal olmuştu.

Annesini inceledi ve Micah ile kendisini kendi sebepleri doğrultusunda bir araya getirmek için kaderin kendisini manipüle eden bu kadına karşı bir miktar öfke duyması gerektiğini düşündü. Ama bunun için annesini hor göremezdi. Hiçbir şey için.

Özellikle de Micah'ya duyduğu aşk, birbirlerini bulma nedenlerine rağmen gerçekte uzaktan yakından ilgisi yokmuş gibi hissederken.

Bu, buluşmalarının nedenini öğrendiğinde duygularının değişmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Micah'nın ekibi o gece Ölü Topraklar'da öldürüldü, Anne. O da ağır yaralandı. Lütfen bana onları tehlikeye attığını bilmediğini söyle."

"Hayır, aşkım. Tehlike ya da ölüm olacağını fark etmemiştim. Savaşçının hayatta olduğunu biliyorum çünkü orada onunla birlikteydin."

"Ama arkadaşlarını değil. Hepsini kurtaramazdım." Phaedra hâlâ önünde duran yolu, kristallerin ve Kadimlerin tehlikeli gemisinin beklediği Ölü Topraklar'a dönüş görevini düşündü. "Neden kristalleri oldukları yerde bırakmıyoruz? Neden bizi yok etmek isteyenlerden geriye kalanlarla birlikte onları da Ölü Topraklar'a bırakmıyoruz? Anne, ya başarısız olursak?"

Sindarah hüzünle gülümsedi. "Sen bildiğinden daha güçlüsün kızım. Her zaman öyleydin. Yeteneğin sana rehberlik edecek. Seni koruyacaktır. Ama kristallerin gücü onu yok etmek için serbest bırakılırsa ne seni ne de bu dünyayı hiçbir şey kurtaramaz."

Dehşet Phaedra'nın göğsünde bir yarık açtı. "Olacak olan bu mu?"

"Böyle bir cevabım yok. Eğer geleceği tahmin edebilseydim, baban ve ben hala seninle olurduk."

Phaedra başını salladı, duyguları sesini boğuyordu. "İkinizi de çok özledim."

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğiz, sevgilim. Sen her zaman bizim en büyük gururumuz oldun. Ve yaptığım her şey için özür dilerim." Formunun dış hatlarını belirleyen parıltı titremeye başladı. "Daha fazla kalamam. Enerjim dayanmıyor. Sadece seni bir kez daha görmek istedim. Gerçeği bilmeni istedim."

"Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?"

Sindarah yavaşça başını salladı, gümüş ve beyaz saçları şimdi onu sarmaya başlayan sis gibi omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

"Bu sana son bakışım, ama sana olan sevgim sonsuza dek sürecek."

Phaedra bir adım öne çıktı. "Anne, bekle-"

Sindarah'nın ince eli kalktı, dudakları "Hoşça kal" kelimesini oluşturdu. Sonra da gitti.

Phaedra gözlerini açtı ve kendini yatağında çırılçıplak, Micah'nın yakışıklı yüzüne bakarken buldu. Ağzında endişe çizgileri ve kaşlarında bir kırılganlık vardı.

Sonsuz bir nezaketle yanağına dokundu.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

Açıklayacak kelimeleri bulamıyordu. Annesiyle karşılaşmasını sadece bir rüya olarak geçiştirmek istiyordu ama bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Micah onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve yanına kayarak onu güçlü bedeninin sıcaklığına yaklaştırdı. Kollarıyla onu sararak çıplak omzuna şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Artık sen benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 24

Deadlands keşif ekibi sabah saatlerinde D.C.'deki merkezden ayrıldı.

Micah hâlâ Phaedra'nın da gelmesi fikrinden hoşlanmıyordu ama onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını da biliyordu. Aslında, Jenna, Brock, Zael ve Brynne'la birlikte Kazakistan'daki ilk duraklarına on üç saatlik uçuş için Tarikat'ın özel jetine binmeden önceki saatlerde her zamankinden daha kapalı görünüyordu.

Grupla görevin ayrıntılarını tartışmak ya da Jenna'nın Kadim'in geminin iç kısmıyla ilgili vizyonuna dayanarak yaptığı eskizleri ve Jenna'nın geminin saklanması öngördüğü yerlerin haritalarını incelemek dışında, yolculuk sırasında da ondan uzak durmuştu.

Phaedra'nın uzaklığı onu çıldırtıyordu, özellikle de paylaştıkları o muhteşem geceden sonra. Onun kanı hâlâ içinde sıcak ve elektrikli bir şekilde dolaşıyordu. Ona olan bağı sayesinde, bir şeylerin onu rahatsız ettiğini biliyordu.

Daha da kötüsü. Ondan hissettiği şey ezici bir pişmanlıktı. Onun yüzünden mi?

Umarım değildir.

Dün gece aralarında söylenmemiş önemli şeyler bırakmıştı, bunların başında da ona aşık olduğu gerçeği geliyordu. Bunu o söylemese de bilmeliydi ama duymayı ve onun için ne ifade ettiğini merak etmek zorunda kalmamayı hak ediyordu.

Eğer kendisinden içmesine izin verme konusunda tereddütleri varsa, onu suçlayabileceğinden emin değildi. Ona bu onuru bahşetmiş olmasına rağmen, bunu yapmak bencilce bir şeydi. Tıpkı onunla birlikte olmak için Roma'daki hayatını terk edeceğini düşünmesinin bencilce olduğu gibi.

Artık nerede yaşamayı seçerse seçsin onunla arasındaki psikik bağı koparamayacaktı. Hayatının geri kalanında onun en güçlü duygularını hissedecekti. Onun kalbini kendi kalbi gibi tanıyacaktı. Geleceğine gelince, ikisi de nefes aldığı sürece onun için tek kadın o olacaktı. Üstelik bunu garanti altına almak için kan bağına da ihtiyacı yoktu. O, onun kadınıydı, ve her zaman da öyle olacaktı.

Bu sabah Tarikat'a yeni bir görev için başvurduğunda babasına ve Lucan Thorne'a söylediği de aşağı yukarı buydu.

Kağıtlar, haritalar ve şemalarla dolu çalışma masasından uzaklaşırken bakışları Phaedra'ya takıldı. Ekibin geri kalanı strateji görüşmelerine ara verirken Micah ayağa kalktı ve onu jetin ana kabinindeki özel salon alanına kadar takip etti.

Kazakistan havaalanına inmeye hazırlanmalarına az bir zaman kala, Phaedra ile aralarında açılan sessizlik uçurumuna dayanamıyordu. Ekibi Sibiry'a taygasına bırakıp Ölü Topraklar'a doğru uzun bir yolculuğa çıkmaları için kiralanan askeri helikoptere transfer olduklarında konuşacak zamanları olmayacaktı.

Kahretsin, uçuş boyunca ona dokunamadığı ya da öpemediği için zaten aklını kaçırmıştı.

Uzun kahverengi saçlarını görev için kalın bir örgü halinde toplarken arkasından yaklaştı. Boynunun ve omzunun çıplak kıvrımı karşı koyamayacağı kadar büyük bir cazibeydi. Parmaklarını kızın hassas teninde gezdirdiğinde, kız onun dokunuşundan kaçtı ve yüzünü ona dönmek için döndü.

Kaşlarını çattı. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sen yapmadın." Yutkundu, bakışlarını ondan kaçırdı ve bitmemiş örgüsünün sırtına doğru sallanmasına izin verdi. "Bu kadar gergin olduğum için özür dilerim."

"Görev konusunda gergin misin?"

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. Ve lanet olsun, hâlâ gözlerini onunkilere kaldırmıyordu. Parmak uçlarıyla çenesini yakaladı ve bakışlarını kendisine doğru yönlendirdi.

"Bu sabah yatağından kalktığımızdan beri bana bakmak ya da benimle konuşmak istemiyorsun Phaedra. Bana neyi yanlış yaptığımı söyle."

Boğazının arkasından çıkardığı boğuk ses, kalbini bir mengeneyle soktu. Sanki ona yakın olmaya dayanamıyormuş gibi birkaç adım uzaklaştı. "Senin yaptığın bir şey değil Micah, inan bana."

Ah, Tanrım. O zaman işleri gerçekten berbat etmişti. Yüzü her şeyi anlatıyordu. Rahatsız edici bir sessizlik içinde ona baktı, yüzünde acı ve pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Sesini alçalttı ve yaklaştı. "Eğer dün gece seni çok zorladıysam... eğer senden bana vermeye hazır olmadığın şeyler istediysen-"

"Öyle değil. İstemediğim hiçbir şeyi yapmadın."

Ama yine de onu kaybediyordu. Bunu ona olan kan bağı sayesinde hissedebiliyordu. "Söylediğim bir şey yüzünden mi? Roma'ya dönmeni istemediğimi sana söylememeliydim. En mutlu olduğun yerde yaşamamı istiyorum."

Bu yüzden Lazaro Archer'ın komuta merkezine atanmak için talepte bulundum."

"Micah, yapmamalısın-"

"Sana aşışım, Phaedra." Kelimeleri ağzından kaçırdı çünkü Phaedra onu kendinden uzaklaştırmak için daha fazla uğraşmadan önce bunları duymasına ihtiyacı vardı. "Kadere ya da alinyazısına hiç inanmazdım ama artık inanıyorum. Biz birbirimize aitiz. Bunu ruhumda hissediyorum ve sanırım sen de hissediyorsun ..."

Söyleyecek daha çok şeyi vardı -ona bir ömür boyu vermek istediği sözler vardı- ama kızın sessiz hıçkırıklarını duyunca sözleri boğazında düğümlendi. Yanağından aşağı yuvarlanan ıslaklık izini silkelediğinde, sesini hiç bulamadı. Tadabildiği tek şey onun hüznüydü.

"Gerçek değildi, Micah." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biz. Dreamscape. Gerçek değildi." Kadın kendini toparladı ama adam kadının içindeki mücadeleyi hissedebiliyordu. Yüreği yanıyordu. Suçluluk duygusuyla perişan olmuştu. "Bu sabah beyaz geyiği gördüm. Rüyamda konağın dışındaki bahçedeydim. Geyiği gördüm ve onu takip ettim. Ama o geyik değildi. Annemdi."

"Annen mi?" Phaedra'nın pişmanlığının derinliği soğuk pençelerini kalbine batırırken bile kafası karışmıştı. "Sindarah'ın öldüğünü sanıyordum."

"Öyle. Ne olursa olsun, öyle. Ama o ve babam da bir şekilde kristallerin içinde varlar. Micah, kayıp iki kristalin bulunmasını istiyorlar. Bu yüzden Rüya Manzarası'nda buluştuk. Bunun gerçekleşmesi için bize ihtiyaçları vardı."

"Ne demek istiyorsun? Bizi kullandılar mı?"

Başını salladı, daha da acı çekmiş görünüyordu. "Aramızda ruh bağı yok. Bu kader falan değildi. Asla birlikte olmamamız gerekiyordu."

Kaşlarını çattı. "Buna inanmıyorum."

"Gerçek bu," dedi yumuşak bir sesle. "Başlangıçta ikimiz de bunun bir hata olduğunu hissettik. Öyle olduğu ortaya çıktı."

Phaedra'ya güvensizlik ve şüpheyle yaklaştığı zamanlar sanki birkaç gün değil de yüz yıl önceymiş gibi geliyordu. Evet, onunla ruh bağı kurma fikrini bir tür kozmik şaka olarak görüp reddetmişti. Ama şimdi?

Artık onun için her şeydi.

Şimdi, hayatı onsuz hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Phaedra uzun bir süre ona baktı, üzüntüsü sadece onu değil, onu da derinden yaralıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok, çok üzgünüm, Micah."

Adamın yanından geçip jetin küçük tuvaletine girdi ve kapıyı kilitledi.

Bir an öylece durdu, Phaedra'nın ailesine mi, kristallere mi, yoksa her ikisinin de Phaedra ile kendisini bir araya getirmekle kalmayıp şimdi onları ayırıyor olmasına mı daha çok öfkeleniğinden emin olamadı.

Bunu düşünmek için fazla zamanı olmadı.

Pilot hoparlörlerden Kazakistan'a inişe geçtiklerini duyurdu. Ölü Topraklar'a doğru yolculukları -ve Phaedra ile onu diğer tarafta bekleyen gelecek- artık sadece birkaç dakika uzaktaydı.

BÖLÜM 25

Sibirya'nın iç kesimlerinde ayaklarının yere değmesi birkaç saatten fazla sürdü. Onları gecenin derin pelerini altında taygaya bırakan özel helikopter aracına, ne kadar uzun sürerse sürsün dönüşlerini beklemesi talimatı verilmişti.

Phaedra, Ölü Topraklar'a girip çıkmak için sınırlı zamanları olduğunu biliyordu. Eğer bir sorunla karşılaşmaz ya da yanlış adımlar atmazlarsa, şafak tehdidi onları eninde sonunda helikopterin sığınağına geri dönmeye ve aramalarını başka bir zaman yapmaya zorlayacaktı.

Başarısız olmak istemedi.

Kalbi Micah için çarpsa da, bir Atlantisli olarak, ailesinin kızı olarak kristalleri bulmak ve paylaştıkları bu kırılgan gezegende asla halkına ya da başka birine karşı kullanılmamalarını sağlamakla yükümlüydü. Ailesi kristalleri yaratmak için her şeylerini feda etmişti; şimdi sıra ondaydı.

Kararlıydı ama bir yanı Micah'nın da farkında olmadan ailesinin planına dahil olmasından duyduğu acı ve utançtan başka bir şey hissetmiyordu.

Onunla ve ekibin geri kalanıyla birlikte yanmış ormanda ilerlerken şaşkın yüzü aklından çıkmıyordu. Manipüle edildiklerini öğrendiğinde o da en az kendisi kadar şaşırmıştı. Korktuğu gibi, o da kızgındı.

Bunun onun hakkındaki hislerini değiştirmediğini söylemesini beklemişti ama elbette bunun bir önemi olmalıydı. Eğer onu az da olsa sevmişse, bu bir yalana dayanıyordu. Bir hileye.

Annesinin çaresiz de olsa asil motivasyonlarını boş verin. Kadere müdahale etmişti ve bedelini ödemek zorunda kalanlar Phaedra ve Micah'tı.

"Ekibimle birlikte bulunduğum bölgeye yaklaşıyoruz," dedi, uzun bacaklı adımları Phaedra ve arama ekibinin geri kalanının önünde yavaşlayarak durdu.

"Emin misin?" Zael diğerlerinin yanından sessizce sordu.

Micah başını sallayarak omzunun üzerinden baktı, bakışları Phaedra'nın üzerindeydi. "Bu Allah'ın belası ormanlık alanı nerede olsa tanırım."

O da öyle. İskeletleşmiş, kararmış ağaçlar, botlarının altında kırılgan kemikler gibi çıtırdayan kuru orman yatağı ... etrafındaki karanlık

Onlar.

Kendini nefesini tutmuş, Ölü Topraklar'ın bu aynı bölgesinde Micah'la trajik ilk karşılaşmasından önce rüyalarında hiç şaşmadan gördüğü o hayalet beyaz geyiğin görünmesini beklerken buldu. Ama geyiğin bu kez görünmeyeceğini biliyordu. Bir daha asla.

Artık kendi başlarındaydılar.

Ekip ilerlemeye devam etti ve Jenna'nın Kadim'in hafızasına dair imgeleminde gördüğü büyük kayalar tarlasını aramak için kavrulmuş taygaya doğru ilerledi.

"Çocuklar," diye fısıldadı. "İşte oradalar."

Phaedra ve grubun geri kalanı onun işaret ettiği yere baktı. Orada, Deadlands ağaçları ve ay ışığının aydınlatığı karanlık tarafından gizlenmiş, büyük kayalardan oluşan karmakarışık bir açıklık duruyordu. Genel olarak dikkat çekici değildi, yasak arazinin doğal bir unsurundan başka bir şey gibi görünmüyordu.

Jenna'nın gözleri heyecanla ve kesinlikle parlıyordu. "Onu bulduk. En iyisi ben önden gideyim. Eğer haklıysam, gemi DNA'mı algılayacak ve yaklaşmamıza izin verecektir."

Kimse yanılırsa ne olabileceğini sormadı. Hepsi bunun cevabını biliyordu ve Phaedra, Jenna'nın arkasından attıkları her adımda kendini en kötüsüne hazırladı.

Hızlı ve sessiz bir şekilde kayalara doğru ilerlediler. Phaedra duyularını açtı, kristallere yakın olduklarını söyleyecek düşük frekanslı vızıltıyı hissetmeyi bekliyordu. Hissedebildiği tek şey, Jenna ekibi kayaların en büyüğüne doğru götürürken kalbinin ağır ağır çarpması ve damarlarındaki adrenalinin kaygan akışı oldu.

Jenna Brock'a baktı, artık geldiklerine göre yüzünde bir tereddüt ifadesi vardı. "Sana daha sonra söyleme fırsatı bulamazsam diye söylüyorum, sen başıma gelen en harika şeysin."

Gülümsedi. "Aynen öyle, güzelim. Hepimiz bu cehennemden çıktıktan sonra bunu tekrar ve sık sık duymayı umuyorum. Hazır olduğunuzda susamları açın."

Phaedra, Jenna kayanın önünde dururken nefes nefese kaldığı o birkaç dakika boyunca bakışlarının Micah'ya kaymasını engelleyemedi. Önümüzdeki birkaç dakika içinde her şey ters gitse bile kalbini Micah'ya verdiği için asla pişman olmayacaktı. Onu en ufak bir çekince ya da pişmanlık duymadan sevdiğini ve o an ne zaman gelirse gelsin son nefesine kadar sevmeye devam edeceğini bilmesini istiyordu.

Adam ona baktı, yakışıklı yüzü bir amaç uğruna sertleşmişti. Ama sonra, donuk ifadesinde bir şeyler değişti. Gözleri onun üzerinde yumuşadı, ağzı acı tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

Çünkü *biliyordu*.

Onunla arasındaki kan bağı sayesinde, şu anda ne hissettiğini onun söylemesine gerek kalmadan biliyordu. Biliyordu ve gözlerindeki özlem dolu bakış ona yalnız olmadığını söylüyordu.

O da onu seviyordu.

Şimdi tek ihtiyaçları olan, her şeye yeniden başlama, her şeyi yoluna koyma şansıydı.

Jenna derin olmayan bir nefes aldı ve avucunu kayaya bastırdı. "Aman Tanrım. Sanırım işe yarıyor."

Sözcükleri fısıldar fısıldamaz, dokunduğu kaya, kayalardan oluşan alanın geri kalanıyla birlikte yok oldu.

Tıpkı Tarikat'ın savaş odasındaki herkese tarif ettiği gibiydi. Gizleyici pelerin çözüldüğünde geriye devasa, uzaylı bir gemi kalmıştı. Devasa geminin bir ucu açıkça devre dışı bırakılmıştı. Ekibin durduğu diğer taraf ise parlak ve pürüzsüzdü, herhangi bir dikişi ya da kapısı yokmuş gibi görünen koyu metalik malzemeden yapılmıştı.

Ama Jenna elini nereye koyacağını biliyor gibiydi. Bir an sonra, daha önce görünmeyen bir kapak sessizce açıldı.

Kimse tek kelime etmedi. Kavernöz iç kısım ortaya çıkarken kimse nefes bile almadı. İçeride bir yerlerde parlayan küçük ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılan gemi tamamen sessiz ve hareketsiz duruyordu. Jenna'nın tarifine uygun olarak, geminin şık ana kamarasının hemen içinde, hepsi de boş olan koridorlar farklı yönlere doğru dallanıyordu.

Şaşkınlık dolu sessizliği ilk bozan Micah oldu.

"Hadi işe koyulalım," diye sessizce emretti, doğal güveni ve cesaretiyle liderliği ele aldı.

Phaedra ve grubun geri kalanı onu içeri kadar takip etti.

"Bu taraftan," dedi Jenna, çıplak koridorlardan birine doğru ilerleyerek.

Onu geminin ana komuta merkezi gibi görünen başka bir odasına kadar takip ettiler. Jenna gösterge panellerinden birine doğru ilerledi. Birkaç kumandayı inceledikten sonra yüzünde rahatlamış bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı.

"Patlama zamanlayıcısı karanlık. Zamanla gücünü kaybetmiş ya da Kadim çipini bana yerleştirdiğinde devre dışı kalmış olmalı."

Brock nefesini dışarı üfledi. "Tanrı'ya şükür."

"Kristallerin nerede saklandığını hatırlıyor musun?" Brynne ona sordu.

Jenna başıyla onayladı. Jenna aynı odadaki bir alanı işaret ederken, Zael dikkatle geniş alanın uzak tarafına dizilmiş silindirik kapsüller topluluğuna doğru yürüdü.

"Ben şuraya bir göz atacağım."

Phaedra, Micah'nın inceleyen bakışlarını yanı başında hissetti. "Sorun ne?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Bir konuda huzursuzsun."

Kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı. "Sadece ... kristaller. Onları buraya yakın bir yerde hissetmiyorum."

Micah konuşmak için ağzını açtı ama Zael'in ani laneti herkesin dikkatini çekti.

Sekiz kapsülün yanında durdu. "Jenna, imgeleminde bunlardan kaç tanesi boştu?"

"Altı." Kontrol panellerini incelemeyi bıraktı ve dönerek ona baktı. "Diğerleri, gemi buraya düştükten kısa bir süre sonra ultraviyole ışınlarına maruz kalarak ölen iki mürettebatın cesetlerini içeriyordu."

Zael'in yüz ifadesi acımasızlığın da ötesindeydi. "Bunlardan sadece birinin içinde ceset var.
o."

"Bu imkânsız," diye cevap verdi Jenna. "Kadim'in hafızasında, o o kapsüllerde iki ölü yoldaş olduğundan emindim."

Phaedra'nın midesi aniden botlarının içine daldı. "Demek ki dışarıda bir yerlerde onlardan biri var."

"Lanet olsun," diye tısladı Brynne.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Micah. "Şimdi."

"Kristaller," dedi Jenna. "Onları bulmak zorundayız."

Phaedra başını salladı. "Burada değiller. Burada olsalardı onları hissederdim ama hissetmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Zael, gözleri ciddiye. "Gittiler."

Jenna hızla gösterge paneline döndü ve avucunu cama bastırdı. "Onları aramalıyız, değil mi? Denemek zorundayız-"

Brock onun elini kendi eliyle sabitledi. "Bebeğim, gitmemiz gerek. Şimdi."

Micah parmaklarını Phaedra'ninkilerle birleştirdi ve bir hareket karmaşası içinde, o önde olmak üzere hepsi odadan dışarı fırladılar. Koridorun sonunu geçer geçmez kayarak durdu.

"Orospu çocuğu."

Orada, açık kapağın diğer tarafında, gemiden tek çıkışı engelleyen, yedi ayak boyunda bir öteki dünyalı duruyordu. Tüysüz, her tarafı

Kel kafasının tepesinden çıplak gövdesinin enine ve boyuna kadar uzanan *dermaglifleri* olan Kadim, alev alev yanan kehribar rengi gözleriyle onlara bakıyordu. Kocaman dişleri, sadist bir gülümsemeyle geriye doğru sıyrılan koyu renk dudaklarının ardında hançer gibi parlıyordu.

Micah onu görür görmez eline bir silah aldı. Birkaç el ateş etti ve her biri hedefini vurdu. Brock da aynısını yaptı ama işe yaramadı.

Kadim gülerek elini geminin dış yüzeyine bastırdı. "Hayır," diye bağırdı Jenna. "Oh, hayır. Bizi içeri kilitleyecek!"

Zael ve Phaedra avuçlarındaki gücü serbest bırakarak ileri doğru ikiz enerji topları gönderdiler. Çok geç kalmışlardı. Işık mühürlü kapağın içine çarptı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kendilerini geminin içinde mühürlenmiş olarak buldular.

Jenna kapıya doğru uçtu, avucunu pürüzsüz metale bir noktada, sonra başka bir noktada ve başka bir noktada tuttu. Hiçbir şey olmadı. Kapı kapalı kaldı.

Birden her şey daha da kötüleşti.

Arkalarındaki gösterge paneli panellerinden biri aydınlandı. Gemi canlanmaya başladı.

"Kahretsin," diye nefesi kesildi Jenna'nın. "Patlatıcıyı sıfırladı. Tanrım, Brock. Bu gerçekleşiyor olamaz."

Ama öyleydi.

Phaedra kendini toparlayarak, "Hayır," dedi. "Micah."

Bir nefes aldı ve aniden yanında belirdi, onu kollarıyla sardı.

Zael ve Brynne da birbirlerine sokuldular. Brock Jenna'yı kendine çekti ve başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Patlama gemiyi kör edici, durdurulamaz bir güçle parçalamadan hemen önce tüm dünya sessizliğe gömülmüş gibiydi.

BÖLÜM 26

Micah gözlerini açtı ve sadece ışık gördü.

Etrafına ve üstüne yayılmıştı, elmas parlaklığında ve parıldayan gümüş bir ışıltıyla kireçlenmişti.

Gemi buharlaşmıştı.

Onu gizleyen kayalardan da hiçbir iz yoktu.

Micah ve ekibin geri kalanı şimdi bir açıklıkta duruyordu, yoluna çıkan her şeyi yok eden patlamadan korunmuş ve zarar görmemişlerdi.

Onlar hariç.

"Az önce ne oldu öyle?" Brock mırıldandı.

"Öldük mü biz?" Jenna başını göğsünden kaldırıp üzerlerini örten ışık kubbesine bakarak sordu.

Onları koruyorum.

Hepsi Phaedra sayesinde hayattaydı.

Onun olağanüstü, mucizevi kadını.

Kader onaylasa da onaylamasa da onun eşi.

"Phaedra, bunu sen yaptın," dedi Brynne, sesinde şaşkınlık vardı. Zael başını salladı. "Bu onun ışığı. Bizi o kurtardı."

Küçük grubun ortasında duruyordu, kollarını kaldırarak ışık kalkanını yerinde tutuyordu ama başı göğsüne doğru düşmüştü. Micah onun yanına giderek nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Bitti, aşkım. Başardın. Artık bırakabilirsin."

Cevap vermedi ya da veremedi. Başı öne eğik, gözleri solgun yanaklarına doğru kapalı kaldı. Bu çabanın ona ne kadara mal olduğunu anladığında endişe soğuk bir şekilde iliklerine kadar işledi.

"Phaedra?" Onun kansız alnını okşadı. "Phaedra, beni duyabiliyor musun?"

Ah, Tanrım. İyi olmalıydı. Uzattığı ellerine uzanarak onları nazikçe yanlarına indirdi.

Kubbe titredi, sonra yıldız tozu gibi dağıldı. Ölü Topraklar tepedeki ince ay ışığının altında karanlığa gömüldü ve Phaedra baygın bir halde onu bekleyen kollara yığıldı.

"O iyi mi?" Jenna sordu.

"Bilmiyorum." Micah onu kucakladı, panik göğsünde kafese kapatılmış bir hayvan gibi çırpınıyordu. Onun kollarında kendini kemiksiz, neredeyse cansız hissediyordu.

Diğerlerine çılgınca bir bakış fırlattı. "Onu buradan çıkarmalıyım."

"Git," dedi Zael. "Hemen arkadayız."

Micah beklemedi. Onu yakınında tutarak havalandı ve kendisini bekleyen helikoptere geri götürmesi için tüm Irk genetiğini çağırdı.

Çok geç kalmamayı umuyordu.

BÖLÜM 27

Ilık dalgalar Phaedra'nın yürüdüğü kumu yuvarlıyor, çıplak ayaklarının üstünde tuzlu beyaz köpükler parlıyordu. Etrafında limon, güneş ışığı ve deniz spreyi kokusu vardı.

Ev kokuları.

İtalya değil. Koloninin sisle örtülü kıyıları da değil. Atlantis.

Yıllar önce onu denizin altına süpüren yok oluştan önce olduğu gibi.

Hiç bilmediği, ama Selene'in yıkılan cennetten kurtulanlar için yeniden inşa ettiği yeni diyarda yaşayan bir kız olduğu zamandan beri hayalini kurduğu Atlantis.

Phaedra başını, gece ile şafak arasındaki saatte ay ve yıldızların dans ettiği çivit mavisi ve lavanta rengi şafak öncesi gökyüzüne doğru eğdi. En sevdiği saat.

Ve bu gökyüzünü daha önce de görmüştü, çok uzun zaman önce değil.

Ait olduğu yere dönme özlemiyle kalbi sızladı.

Micah ile.

Ondan ne kadar zamandır uzak olduğunu bilmiyordu ama sanki bir ömür boyu uzak kalmış gibi hissediyordu. Ayrılıklarının sonsuza dek sürebileceğini düşünmenin verdiği ıstırap dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bir adım daha attı ve ayak parmağı ıslak kumdan küçük bir deniz kabuğu çıkarırken aşağıya baktı. Pırıl pırıl beyazdı ve yanardöner gümüşle öpüşüyordu, sörfte savrulmuş ve yıpranarak minik bir kalp şeklini almıştı.

Küçücük güzellikteki şey üzüntüsünü yarıp dudaklarına bir gülümseme getirdi. Çömeldi ve onu aldı, parmaklarını değerli bir hazineymiş gibi etrafında dolaştırdı.

Tekrar ayağa kalktığında artık yalnız olmadığını fark etti.

Micah kumsalın diğer ucundan ona doğru yürüyordu.

Siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş, yakışıklı ve güçlü bir şekilde yalınayak alaca kumların üzerinde yürüyordu. Onu görmek o kadar rahatlatıcıydı ki gülümsemesini engelleyemedi. Aşkına da engel olamadı.

Ona doğru koşarak, kendini onun açık kollarına attı. Adam onu yerden kaldırdı ve kız ona sarıldı, adam onu tutarken ve yıldız ışığının altında onunla birlikte dönerken güldü.

"Bu bir rüya mı?" diye sordu adam onu tekrar kumun üzerinde ayağa kaldırdığında. "Sen gerçek misin?"

Sırttı. "Gerçek gibi hissediyor muyum?"

Ellerini adamın geniş göğsünde ve kaslı pazılarında gezdirdi, sonra kare şeklindeki çenesini avuçlarının arasına aldı. "Gerçek gibi hissediyorsun." Gülümseyerek ayağa kalktı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Tadın gerçek."

Parmaklarıyla yüzünün yan tarafını okşadı. "Seni arıyordum, Phaedra. Sanki hayatım boyunca seni aramışım gibi geliyor. Şimdiye kadar seni kaybettiğimi sanıyordum. Sen benim kaderimsin. Bu yüzden seni bulmaya ve eve getirmeye geldim. Evime, eşim olarak."

"Ama Dreamscape-"

"Ruh bağımız olup olmaması umurumda değil. Kaderin birlikte olmamıza karşı çıkması umurumda değil. Tek bildiğim seni sevdiğim. Seni yanımda, kalbimde, kanımda istiyorum. Seni istiyorum, Phaedra. . sonsuza dek."

Umut içinde patladı ve mutlu bir hıçkırıyla dudaklarından döküldü. "Ben de bunu istiyorum. Seni, herhangi bir ruh bağının beni sana bağlayabileceği kadar derinden seviyorum. Ondan daha derinden. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum Micah."

Lavanta rengi gözleri binlerce kehribar kıvılcımın ışığıyla parlamaya başladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Yüzünü ellerinin arasında tutarak başını eğdi ve onu öptü. Ağzını onunkinin üzerinde hissetmek tüm rüyalardan daha iyiydi. Ondan önce yaşadığı tüm mutluluklardan daha iyiydi.

"Ben seninim Micah," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Saf, erkeksi bir onaylamayla inledi. "Ve ben seninim."

Phaedra yavaşça gözlerini açtı. Artık Micah'yı öpmüyordu. Kumsal gitmişti. Başının üzerinde artık yıldızlarla aydınlanmış, şafak öncesi gökyüzü değil, soluk bir floresan ışığıyla donatılmış beyaz bir klinik tavan vardı.

Birden ayağa kalktı ama Micah'nın başucunda oturduğunu, başını dar yatağın kenarındaki katlanmış kollarına dayadığını fark etti. Başını kaldırdı ve ona uykulu, seksi bir gülümsemeyle baktı; bu gülümseme kadının içinde sıcaklık sarmalları yarattı.

Sesi boğuk ve sessiz çıktı. "Neredeyim ben?"

"Roma komuta merkezindeki revir." Sesi sakın ve kontrollü çıksa da, sözleri duygusallıkla kabalaşıyordu. "İki gündür bilincin kapalı. Uyanmanı bekliyordum."

"Tüm zaman boyunca mı?"

Sıcak parmaklarını yüzünün yan tarafına ve karmakarışık saçlarının arasına kaydırıldı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

"Az önce çok garip bir rüya gördüm, Micah. Eski Atlantis sahilinde yürüyordum. Sen de yanımdaydın."

Gülümsedi, şaşırmamıştı. "Biliyorum. Az önce ben de aynısından uyandım."

Diğer elini açtı ve avucunun ortasında rüyasında tuttuğu beyaz kabuk vardı. O minik, yanardöner kalbe baktı ve nefesini içine çekti.

"Micah, o deniz kabuğunu kumsaldan aldım. Sen ortaya çıktığında onu tutuyordum."

Başını eğdi, kaşları birbirine yaklaştı. "Onu kumdan aldım. Sen ortaya çıktığında onu tutuyordum."

Bir an için üzerine çöken şaşkınlık yüzünden konuşamadı. Söylediklerinin farkına varması kalbinin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu. "Dreamscape. Az önce oradaydık."

Yüzünde de şaşkınlık ifadesi belirdi ve ardından sıcak bakışlarında bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Sana ne demiştim? Kader."

Kabuğu yatağın yanındaki küçük masanın üzerine bıraktı, sonra ona yaklaştı ve onu derinden öperken kucağına aldı. Ona duyduğu sevgi, dokunuşundan ve dudaklarını yavaşça onunkilerin üzerinde gezdirirken dudaklarından yayılıyordu.

Phaedra onu saatlerce öpebilirdi ama rahatlama ve sevincinin arasında, bildiği her şey beyazlaşıp sessizleşmeden önceki o korkunç son anları hatırladı.

Micah'nın ağzından aldığı zevkle geri çekildi, endişe onu sarmıştı. "Diğer herkes nerede? Jenna ve Brock, Zael ve Brynne. Onlar _."

"Hepsi iyi. Senin sayende herkes D.C.'de güvende. Işığınla hepimizi korudun." Sırıttı. "Hayatımı kurtardığın için sana büyük bir borcum var."

Başını iki yana salladı. "Benim hayatımı kurtaran sensin. Seni asla kaybetmek istemiyorum, Micah."

"Böyle bir şey olmayacak, güzelim. Asla olmayacak." Onun çenesine bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, her şeye rağmen kader bizim yanımda gibi görünüyor."

"Evet, var," diye kabul etti, şaşkınlığı yerini çok gerçek, çok doğru hissettiren bir kabullenişe bıraktı.

Ama kalbini sıkıştıran daha fazlası vardı. Ölü Topraklar'da keşfettikleri şey için duyduğu ağır korku hissini yok edemiyordu.

"Peki ya kristaller, Micah? Hâlâ hayatta olan Kadim ne olacak?"

Yüzü asıldı. "Tüm Tarikat bu konuda endişelenmiyormuş gibi davranmayacağım. Size asla yalan söylemeyeceğim. Zaman içinde karşılaştığımız tüm düşmanlar arasında bu yeni düşman daha önce gördüğümüz her şeyin ötesinde bir tehdit oluşturuyor."

Yutkundu ve başını salladı, kendisini ve ekibini Ölü Topraklar'da bir çırpıda yok etmeyi planlayan bir Kadim'in dünyanın geri kalanına neler yapabileceğini hayal etmekten nefret ediyordu. "Eğer kristaller ondaysa, Micah. Eğer onlarla ne yapılabileceğine dair bir fikri varsa-"

"Biliyorum," diye cevap verdi, ses tonundaki acımasızlığı gizlemek için hiçbir çaba göstermeden. "Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Siz ve güvenliğiniz benim öncelikli endişem. Bu yüzden derhal Roma'daki ekibin bir parçası olacağım. Lazaro çoktan onay verdi-"

"Micah, hayır." Başını iki yana salladı. "Tarikat'ın sana en çok ihtiyaç duyduğu yerde olman gerekiyor. Benim de öyle. Şu anda bu D.C. demek."

"Ne diyorsun sen?"

"Seninle geri dönmek istiyorum. Tarikat'ın kayıp kristalleri bulmasına yardım etmek istiyorum. Yardım etmek için ne yapabilirsem, artık ben de bunun bir parçasıyım."

Reddedecekmiş gibi kaşlarını çattı ama tartışmak yerine onunla birlikte yatağa doğru ilerledi. "Sen de artık benim bir parçamsın. Son iki gündür hissettiklerimi bir daha asla hissetmek istemiyorum. Sonsuza dek benimle olacağını bilmem gerek."

Onun çenesinin sert çizgisini okşadı ve konuşurken dudağının arkasında parlayan dişlerinin keskin uçlarını gördü. "Bunu ben de istiyorum. Hepinizi istiyorum, Micah."

Bileğini ağzına götürüp elmas parlaklığındaki uçları etine batırmadan önce boğazından kısık bir sesle hırladı. Sonra ikiz delikleri ona doğru uzattı.

Phaedra ağzını yaraya yaklaştırdı ve dilini adamın kanında gezdirdi. Bu ilk tadımdaki güç onu şaşkına çevirdi. İçtikçe adamın gücü vücuduna doldu, bedenini yeniledi ve aralarındaki bağın ruhunun derinliklerinden ve kaderinden daha az bir şey olduğuna dair şüphelerini yok etti.

O, hayatı boyunca özlediği parçasıydı ve kanı duyularına, varlığının her hücrelerine, lifine ve zerresine kükrerken,

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.